

300m

ผลของชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักศึกษา
ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ แผนกพัฒนศึกษา
วิทยาลัยเทคนิคจันทบุรี

นางอลิสสา กุระมะสุวรรณ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
แขนงวิชาการแนะแนว สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

พ.ศ. 2552

**The Effects of a Guidance Activities Package on Achievement Motivation of
Vocational Certificate Students in the Commerce Program of Chanthaburi
Technical College**

Mrs. Alissa Kuramasuwan

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for
the Degree of Master of Education in Guidance
School of Educational Studies
Sukhothai Thammathirat Open University
2009

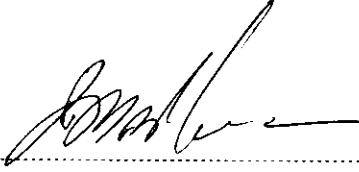
หัวข้อวิทยานิพนธ์ ผลของชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของ
นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ แผนกพาณิชย์การ วิทยาลัยเทคนิค
จันทบุรี

ชื่อและนามสกุล นางอลิสสา กุระมะสุวรรณ
แขนงวิชา การแนะแนว
สาขาวิชา ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

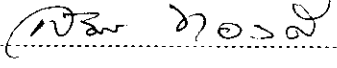
อาจารย์ที่ปรึกษา 1. รองศาสตราจารย์ ดร. ปรีชา วิหคโต
2. รองศาสตราจารย์สมร ทองดี
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์พันธณี วิหคโต

วิทยานิพนธ์นี้ ได้รับความเห็นชอบให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรระดับปริญญาโท เมื่อวันที่ 9 กันยายน 2553

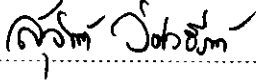
คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ปราณี รามสุต)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร. ปรีชา วิหคโต)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์สมร ทองดี)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์พันธณี วิหคโต)

..... ประธานกรรมการบัณฑิตศึกษา
(รองศาสตราจารย์ ดร. สุจินต์ วิสวธีรานนท์)

ชื่อวิทยานิพนธ์ ผลของชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักศึกษา

ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ แผนกพาณิชยการ วิทยาลัยเทคนิคจันทบุรี

ผู้วิจัย นางอลิสสา กุระมะสุวรรณ รหัสนักศึกษา 2462400058 **ปริญญา** ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

(การแนะแนว) **อาจารย์ที่ปรึกษา** (1) รองศาสตราจารย์ ดร. ปรีชา วิหคโต (2) รองศาสตราจารย์สมร ทองดี (3) ผู้ช่วยศาสตราจารย์พันธณี วิหคโต **ปีการศึกษา** 2552

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักศึกษาระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ แผนกพาณิชยการ วิทยาลัยเทคนิคจันทบุรี ระหว่างก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน และ (2) ศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ แผนกพาณิชยการ วิทยาลัยเทคนิคจันทบุรี

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักศึกษาระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ แผนกพาณิชยการ วิทยาลัยเทคนิคจันทบุรี จำนวน 14 คน โดยการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ (1) ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน ซึ่งได้พัฒนาจากวิธีการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน คือ ขั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ขั้นสะท้อนกลับการรับรู้ ขั้นสรุปสาระสู่ชีวิต และขั้นคิดและนำไปปฏิบัติ (2) แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน และ (3) แบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าทีแบบ ไม่อิสระ

ผลการวิจัยพบว่า (1) ค่าเฉลี่ยของคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวสูงกว่าก่อนการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ (2) นักศึกษามีความคิดเห็นต่อชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน อยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด

คำสำคัญ ชุดกิจกรรมแนะแนว แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

Thesis title: The Effects of a Guidance Activities Package on Achievement Motivation of Vocational Certificate Students in the Commerce Program of Chanthaburi Technical College

Researcher: Mrs. Alissa Kuramasuwan; **ID:** 2462400058; **Degree:** Master of Education (Guidance); **Thesis advisors:** (1) Dr. Preecha Vihokto, Associate Professor; (2) Smorn Tongdee, Associate Professor; (3) Panthanee Vihokto, Assistant Professor; **Academic year:** 2009

Abstract

The objectives of this research were to (1) compare achievement motivation levels of Vocational Certificate students in the Commerce Program of Chanthaburi Commercial College before and after using the guidance activities package to enhance achievement motivation; and (2) study opinions toward the guidance activities package to enhance achievement motivation of Vocational Certificate students in the Commerce Program of Chanthaburi Technical College.

The sample consisted of 14 purposively selected Vocational Certificate students in the Commerce Program of Chanthaburi Technical College. The employed research instruments were (1) a guidance activities package to enhance achievement motivation which was developed based on the experiential learning process, consisting of 4 steps, namely, experience exchange, reflection of perception, conclusion toward life, and thinking and application; (2) an achievement motivation assessment scale; and (3) a questionnaire on the opinions toward the guidance activities package to enhance achievement motivation of Vocational Certificate students in the Commerce Program of Chanthaburi Technical College. Statistics used in data analysis were the mean, standard deviation, and dependent t-test.

The findings of this study were (1) the achievement motivation mean score of students after using the guidance activities package was significantly higher than their counterpart mean score before using the package at the .05 level; and (2) the students had opinions at the most preferable level toward the guidance activities package to enhance achievement motivation.

Keywords: Guidance activities package, Achievement motivation

กิตติกรรมประกาศ

การทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยได้รับความอนุเคราะห์อย่างยิ่งจากรองศาสตราจารย์ ดร.ปรีชา วิหกโต รองศาสตราจารย์สมร ทองดี และผู้ช่วยศาสตราจารย์พันธุ์ชัย วิหกโต ที่ได้กรุณาเสียสละเวลาและให้คำแนะนำเป็นอย่างดียิ่งตลอดมา และขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ โอกาสนี้เป็นอย่างสูง

ขอกราบขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 5 ท่าน ได้แก่ รองศาสตราจารย์วิภาภรณ์ บุญยงค์ คร.นิพนธ์ เสือก้อน นางสุพัฒนา ร่วมโพธิ์รี นางสาวสุคนธ์ มูลประหัต นายพรชัย บัวเกิด ที่ได้กรุณาเสียสละเวลาตรวจสอบเครื่องมือ และให้คำแนะนำในการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบพระคุณครูที่ปรึกษาระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ แผนกพาณิชยการ วิทยาลัยเทคนิคจันทบุรี ทุกท่านที่ได้กรุณาให้ข้อมูล และนักศึกษาทุกคนที่ร่วมกิจกรรม

ขอกราบระลึกถึงพระคุณของ ครู อาจารย์ทุกท่าน ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทความรู้ ให้แก่ผู้วิจัยตั้งแต่วัยเยาว์ จนถึง ณ ปัจจุบัน

ขอขอบคุณ ครอบครัว พี่ๆ และ เพื่อน ๆ ที่ให้กำลังใจในการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้

ท้ายสุดนี้ ผู้วิจัยขอน้อมระลึกถึงพระคุณอันยิ่งใหญ่ของ คุณพ่อ และคุณแม่ ที่ได้ให้กำเนิดและเป็นกำลังใจ เมื่อยามที่ต้องเผชิญปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ จนกระทั่งประสบความสำเร็จ ในการศึกษาครั้งนี้

อติสสา กุระมะสุวรรณ

ตุลาคม 2553

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ	ฉ
สารบัญตาราง	ณ
สารบัญภาพ	ญ
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์การวิจัย	5
กรอบแนวคิดการวิจัย	6
สมมติฐานการวิจัย	6
ขอบเขตการวิจัย	7
ตัวแปรของการวิจัย	7
นิยามศัพท์เฉพาะ	8
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	9
บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	10
วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน	11
วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมแนะแนว	25
วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับชุดกิจกรรมแนะแนว	34
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	45
ประเภทของการวิจัย	45
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	46
ตัวแปรในการวิจัย	46
นิยามปฏิบัติการ	46
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและวิธีสร้างเครื่องมือ	48
การเก็บรวบรวมข้อมูล	70
การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้	71

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูล	74
ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักศึกษาระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ แผนกพาณิชยการ วิทยาลัยเทคนิคจันทบุรี ระหว่างก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน	74
ตอนที่ 2 ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้าง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน	76
บทที่ 5 สรุปการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	78
สรุปการวิจัย	78
อภิปรายผล	80
ข้อเสนอแนะ	82
บรรณานุกรม	83
ภาคผนวก	90
ก ราชานามผู้ทรงคุณวุฒิผู้ตรวจสอบเครื่องมือวิจัย	91
ข การหาคุณภาพของชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ในการเรียน	93
ค แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน	95
ง การหาความตรงเชิงโครงสร้างและเนื้อหาของแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ในการเรียน	99
จ แบบประเมินคุณภาพชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ในการเรียน โดยผู้ทรงคุณวุฒิ	103
ฉ แบบประเมินคุณภาพแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน โดยผู้ทรงคุณวุฒิ	106
ช แบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อชุดกิจกรรมแนะแนว เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน	111
ซ ภาพการจัดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน	113
ประวัติผู้วิจัย	115

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 2.1 โครงสร้างชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ในการเรียน ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ แผนกพาณิชยการ วิทยาลัยเทคนิคจันทบุรี.....	41
ตารางที่ 4.1 ผลการวิเคราะห์แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของกลุ่มตัวอย่าง ด้วยการทดสอบค่าทีแบบไม่อิสระ (t-dependent test).....	75
ตารางที่ 4.2 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ความคิดเห็นของนักศึกษา ที่มีต่อชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน.....	76

ญ

สารบัญญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย	6
ภาพที่ 2.1 ขั้นตอนและวงจรกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างการเรียนรู้เชิงประสบการณ์	36
ภาพที่ 2.2 กรอบแนวคิดการวิจัย	40
ภาพที่ 3.1 ขั้นตอนการสร้างชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ในการเรียน	49
ภาพที่ 3.2 ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน	66
ภาพที่ 3.3 ขั้นตอนการสร้างแบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อชุดกิจกรรม แนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน	69

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัญหาของการวิจัยครั้งนี้คือ จะทำอย่างไรจึงจะทำให้ศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ แผนกพาณิชย์การ วิทยาลัยเทคนิคจันทบุรี มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนสูงขึ้น ซึ่งความเป็นมาและความสำคัญของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน สภาพที่พึงประสงค์ของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน สภาพปัจจุบันของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักศึกษา สภาพปัญหา ความพยายามในการเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักศึกษา และแนวทางที่ผู้วิจัยต้องดำเนินการเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน มีดังต่อไปนี้

1.1 ความเป็นมา และความสำคัญของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

ในการพัฒนาประเทศให้มีความเจริญก้าวหน้าขึ้น จะต้องประกอบไปด้วยปัจจัยหลายๆ อย่าง เช่น ทรัพยากรธรรมชาติ ภูมิศาสตร์ เทคโนโลยี การศึกษาและอื่นๆ และปัจจัยที่สำคัญยิ่งกว่าปัจจัยอื่นใดก็คือ ปัจจัยด้านทรัพยากรบุคคล หากทรัพยากรบุคคลหรือประชากรของประเทศขาดคุณภาพ ประเทศชาติก็ไม่สามารถพัฒนาไปได้ และเป็นที่ยอมรับกันทั่วไปว่า ไม่ว่าสังคมใดก็ตามหากคนในสังคมนั้นไม่มีคุณภาพ สังคมนั้นจะไม่สามารถพัฒนาไปได้ รวมทั้งอาจสร้างปัญหาให้กับสังคมนั้นๆ อีกด้วย ดังคำกล่าวของพระธรรมปิฎก(พระธรรมปิฎก. 2538 : 14) อ้างถึงใน ธิติมา จักรเพชร 2544 : 1) ที่ว่า "มนุษย์ ถือเป็นองค์ประกอบสำคัญอย่างยิ่งในการสร้างความเจริญก้าวหน้าทางเศรษฐกิจและสังคม หากมนุษย์ขาดซึ่งคุณภาพและประสิทธิภาพแล้ว การสร้างสรรค์พัฒนาสังคม และเศรษฐกิจต่างๆ นี้จะไม่ได้ผลหรือได้ผลน้อย" และสิ่งที่สำคัญที่จะทำให้บุคคลมีคุณภาพอย่างหนึ่งก็คือแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ประเทศที่มีประชากรที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะมีความเจริญก้าวหน้ากว่าประเทศ ที่ประชากรมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ (ประดินันท์ อุปรมย์ 2544 :143) ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะเป็นผู้ที่ไม่ปฏิเสธปัญหาที่เกิดขึ้นกับตัวเอง แต่จะมุ่งมั่นในการแก้ปัญหา มีความอดทน หากเพียร ไม่ยอมแพ้อุปสรรคขัดขวางง่ายๆ ประเทศที่มีความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็ว นั้น ประชาชนของประเทศจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในระดับสูง ความก้าวหน้า อย่างรวดเร็วทางเศรษฐกิจก็มักจะเกิดขึ้นตามมาภายในช่วง 20-30 ปี และใน

ทางตรงกันข้ามถ้าสมัยใดคนในชาติมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ การพัฒนาเศรษฐกิจภายหลังก็จะ เป็นไปอย่างเชื่องช้า (ละม้ายมาศ สรทศต์ 2515 : 684) การที่บุคคลมีความต้องการความสำเร็จสูง ย่อมจะเกิดประโยชน์ต่อตนเองและส่งผลต่อประเทศชาติตามมา การที่บุคคลมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ในระดับต่างกัน จะประสบผลสำเร็จในการทำงานต่างกัน (Weiner. 1972 : 203-215 อ้างถึงใน ศิริรัตน์ แสนยากุล 2546 : 1)

ในด้านการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่งที่ส่งผล ให้เรียนได้ดี จากการศึกษาของบุญชม ศรีสะอาดพบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นตัวแปรหนึ่งที่มี อิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็ก (บุญชม ศรีสะอาด 2524 : 182 อ้างถึงใน ศิริรัตน์ แสนยากุล 2546 : 2) และจากการศึกษาของประดิษฐ์ อุปรมย์ สรุปไว้ว่าบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่ สัมฤทธิ์สูง จะสามารถรักษาระดับผลการเรียนที่ดีของตนในระดับมัธยมไว้ได้จนถึง ระดับอุดมศึกษา (ประดิษฐ์ อุปรมย์ 2544 : 142)

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสำคัญยิ่งต่อการพัฒนา ประเทศโดยผ่านการพัฒนาบุคลากร และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของผู้เรียนจะส่งผลต่อ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1.2 สภาพที่พึงประสงค์ของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน หมายถึง ความคิด ความรู้สึก และ พฤติกรรมของนักศึกษาที่มุ่งมั่นปรารถนาที่จะได้รับผลสำเร็จในการศึกษาเล่าเรียน ซึ่งสภาพที่ พึงประสงค์ของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน ประกอบด้วยลักษณะต่าง ๆ 3 ประการ คือ

1.2.1 ความทะเยอทะยานในการเรียน ได้แก่ มุ่งมั่นในการทำให้ผลการเรียนดีขึ้น โดยตั้งใจเรียน ขยันทำการบ้านและหาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอ

1.2.2 ความกระตือรือร้นในการเรียน ได้แก่ ไม่ท้อแท้ ไม่เบื่อหน่ายในการเรียน มีการเตรียมตัวเองให้พร้อมต่อการเรียนอยู่เสมอ สนใจสิ่งที่ศึกษาอยู่ ตั้งใจทำงานอย่างจริงจังเมื่อ ครอบงำหมาย

1.2.3 การวางแผนในการเรียน ได้แก่ การกำหนดเป้าหมายในการเรียน อย่างมี แบบแผนโดยการจัดตารางเวลาในการเรียนสำหรับตนเอง เช่น ช่วงเวลาทำการบ้าน การดู หนังสือการทำงานที่ได้รับมอบหมาย การเตรียมอุปกรณ์การเรียน การเตรียมตัวสอบ

1.3 สภาพปัจจุบันของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา

จากการศึกษาข้อมูลต่างๆพบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน ทั้งความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของนักศึกษาที่มุ่งมั่นปรารถนาที่จะได้รับผลสำเร็จในการศึกษาเล่าเรียน

ซึ่งสภาพที่พึงประสงค์ของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน ยังอยู่ในระดับต่ำ ซึ่งจะพบข้อเท็จจริง ดังนี้

1.3.1 มีความทะเยอทะยานในการเรียนในระดับน้อย ได้แก่ มีความมุ่งมั่นในการทำให้ผลการเรียนดีขึ้น การตั้งใจเรียน ขยันทำการบ้านและหาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอมีระดับน้อย

1.3.2 มีความกระตือรือร้นในการเรียนในระดับน้อย เช่น มีการเตรียมตัวเองให้พร้อมต่อการเรียนน้อย สนใจสิ่งที่ศึกษาอยู่ และตั้งใจทำงานอย่างจริงจังเมื่อครูมอบหมาย ยังอยู่ในระดับน้อย

1.3.3 การวางแผนในการเรียน ได้แก่ การกำหนดเป้าหมายในการเรียน อย่างมีแบบแผนโดยการจัดตารางเวลาในการเรียนสำหรับตนเอง เช่น ช่วงเวลาทำการบ้าน การดูหนังสือการทำงานที่ได้รับมอบหมาย การเตรียมอุปกรณ์การเรียน การเตรียมตัวสอบยังอยู่ในระดับน้อย

ข้อมูลดังกล่าวนี้ได้จากการที่ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียนจะพบว่า มีนักศึกษาเป็นจำนวนมากที่มีปัญหาในด้านการเรียน ไม่สนใจในการเรียนและมีลักษณะสอดคล้องกับลักษณะและพฤติกรรมของผู้ที่แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนต่ำ คือไม่ตั้งใจเรียน ไม่ซักถาม ไม่ส่งงานตามกำหนด ไม่นำอุปกรณ์การเรียนมาให้ครบ ไม่สนใจอ่านตำรา มาเรียนสาย ขาดเรียนบ่อย ไม่กระตือรือร้น ไม่สนใจหาความรู้เพิ่มเติม ขาดการแข่งขันในด้านการเรียน ไม่วางแผนการเรียน เป็นต้น ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้นับวันยิ่งพบมาก โดยเฉพาะในเด็กวัยรุ่น และเท่าที่ผ่านมา จะเห็นว่าการแก้ปัญหาของครูผู้สอนส่วนใหญ่ใช้วิธีการแก้ปัญหาโดยการหักคะแนน การดู การว่ากล่าว การตำหนิ ซึ่งวิธีการแก้ปัญหาเหล่านี้ไม่สามารถปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ให้ดีขึ้นได้เลย ซึ่งยังส่งผลกระทบต่อบรรยากาศการเรียนที่ไม่พึงปรารถนา เพิ่มความเครียด ความเบื่อหน่ายต่อการเรียนมากยิ่งขึ้น

1.4 สภาพปัญหาที่พบ

จากประสบการณ์การสอนในวิทยาลัยเทคนิคจันทบุรี และจากการปฏิบัติงานในหน้าที่ผู้ช่วยหัวหน้างานวัดผลเป็นเวลา นานกว่า 10 ปีพบว่านักศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ มีผลการเรียนต่ำเป็นจำนวนมาก และเป็นจำนวนไม่น้อยที่เวลาเรียนไม่ถึง 80% ของเวลาเรียนทั้งหมดในแต่ละรายวิชา และมีนักศึกษาในระดับนี้เป็นจำนวนมากที่มีเกรดเฉลี่ยในแต่ละปีต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนด ทำให้พ้นสภาพจากการเป็นนักศึกษา จากการหาข้อมูลเบื้องต้นโดยการสังเกตและการสอบถามจากครูผู้สอนในแผนกวิชาพื้นฐานประยุกต์จำนวน 5 คน ได้ข้อมูลว่า นักศึกษาที่มีปัญหาด้านการเรียนที่กล่าวมานี้ มีพฤติกรรมในด้านการเรียนไม่เหมาะสม ไม่สนใจในการเรียน เช่นการไม่ทำการบ้าน การไม่ส่งงานตรงตามเวลา ชอบลอกการบ้านเพื่อน ขาดความ

รับผิดชอบ ขาดความกระตือรือร้น ไม่มีการวางแผนการทำงาน มุ่งหวังรางวัลมากกว่าผลสำเร็จของงาน มาเรียนสาย ขาดเรียนบ่อยๆ ไม่มีจุดมุ่งหมายในการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำคั้งนี้คือ มักผลัดวันประกันพรุ่ง ขาดระบบในการทำงาน ชอบทำงานตามคำสั่งผู้อื่น ทำงานไม่ค่อยเสร็จตามกำหนด ขาดความตั้งใจจริงในการทำงาน มักไม่คาดหวังในผลสำเร็จจากการทำงาน ทำงานเพียงเพื่อสำเร็จ ไม่สนใจคุณค่าของงาน ชอบรับความช่วยเหลือจากเพื่อนๆ หรือบุคคลอื่น ขณะทำงานถ้าถูกรบกวนจะไม่สามารถทำงานต่อได้ เชื่อว่าบุญวาสนาจะทำให้งานทำอยู่ประสบความสำเร็จ มุ่งรางวัลหรือชื่อเสียงมากกว่าความสำเร็จของงาน เมื่อประสบอุปสรรคมักหนีไม่กล้าเผชิญอุปสรรคนั้นๆ (สุพจน์ สิ้นสุวงศ์วัฒน์ : 2527)

จากที่กล่าวมาผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะช่วยเหลือนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ แผนกพณิชยการ วิทยาลัยเทคนิคจันทบุรี โดยการเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนให้บังเกิดเพิ่มขึ้นแก่นักศึกษาในระดับนี้ เพื่อให้เด็กเหล่านี้อยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข เป็นการป้องกันปัญหาอื่นๆที่ตามมา และที่สำคัญ เด็กเหล่านี้เป็นผู้ที่อยู่ในวันรุ่นเป็นวัยที่เตรียมตัวเข้าสู่วัยผู้ใหญ่และเริ่มเข้าสู่อาชีพ ถ้าพวกเขาเหล่านี้ขาดคุณภาพเสียแล้วอนาคตของชาติคงสั้นคลอนไม่สามารถพัฒนาให้เจริญก้าวหน้าได้อย่างแน่นอน

1.5 ความพยายามในการเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักศึกษา

จากการศึกษาข้อมูลต่างๆพบว่ามีนักวิชาการหลายท่านได้ศึกษาและเล็งเห็นว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนเป็นสิ่งสมควรและจำเป็นอย่างยิ่งที่จะพัฒนาให้บังเกิดให้มีในตัวนักเรียน นักศึกษา

การพัฒนาให้บุคคลมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนให้เพิ่มขึ้นนั้นสามารถทำได้หลายวิธี เช่น การสอนแบบสืบสวนสอบสวน การใช้นิทาน การใช้บทบาทสมมุติ การใช้กิจกรรมกลุ่ม การใช้ชุดการแนะแนว การให้คำปรึกษา ตัวอย่างเช่น ผลของการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวโดยกิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพระแม่มาลีสาธิตประดิษฐ์ กรุงเทพมหานคร ของศิริรัตน์ แสนยากุล (2546) ผลของการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนมวกเหล็กวิทยาคม อำเภอมวกเหล็ก จังหวัดสระบุรี ของโสพิษ ปลอดเขียว (2546) เป็นต้น

1.6 แนวทางที่ผู้วิจัยต้องดำเนินการเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

จากประสบการณ์การสอนนักศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ แผนกพณิชยการ วิทยาลัยเทคนิคจันทบุรี และจากการทำงานในตำแหน่งผู้ช่วยงานวัดผล เป็นเวลานานกว่า 10 ปี พบว่านักศึกษาในระดับนี้มักประสบกับปัญหาในด้านการเรียนซึ่งมีผลมาจากการมีคุณลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ และจากการศึกษาพบว่าเมื่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนสูงขึ้นจะ

ส่งผลถึงผลสัมฤทธิ์ในการเรียนด้วยเพราะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียน (Myers, 1965 : 355 – 363 อ้างถึงใน อุดมลักษณ์ ช้อยหิรัญ 2531 :46) จึงควรดำเนินการช่วยเหลือและแก้ปัญหา โดยการพัฒนาคุณลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนให้บังเกิดแก่นักศึกษาในระดับนี้ ซึ่งจะสอดคล้องกับแผนการศึกษาชาติที่ต้องการให้ผู้เรียนทุกคน เป็นคนดี มีปัญญา และมีความสุข และเป็นการลดความสูญเปล่าทางการศึกษา

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงดำเนินการเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ แผนกพณิชยการ วิทยาลัยเทคนิคจันทบุรี โดยการสร้างชุดกิจกรรมแนะแนว จำนวน 12 กิจกรรม ซึ่งเป็นการพัฒนาคุณลักษณะ ของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และดำเนินการจัดกิจกรรมในช่วงเวลาที่นอกเหนือจากชั่วโมงเรียนปกติของนักเรียน

จากปัญหาของการวิจัยครั้งนี้คือ ทำอย่างไรจึงจะทำให้ นักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ แผนกพณิชยการ วิทยาลัยเทคนิคจันทบุรี มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนสูงขึ้น ซึ่งผู้วิจัยได้เลือกแนวทาง โดยการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ แผนกพณิชยการ วิทยาลัยเทคนิคจันทบุรี

2. วัตถุประสงค์การวิจัย

วัตถุประสงค์ทั่วไป

เพื่อศึกษาผลของชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ แผนกพณิชยการ วิทยาลัยเทคนิคจันทบุรี

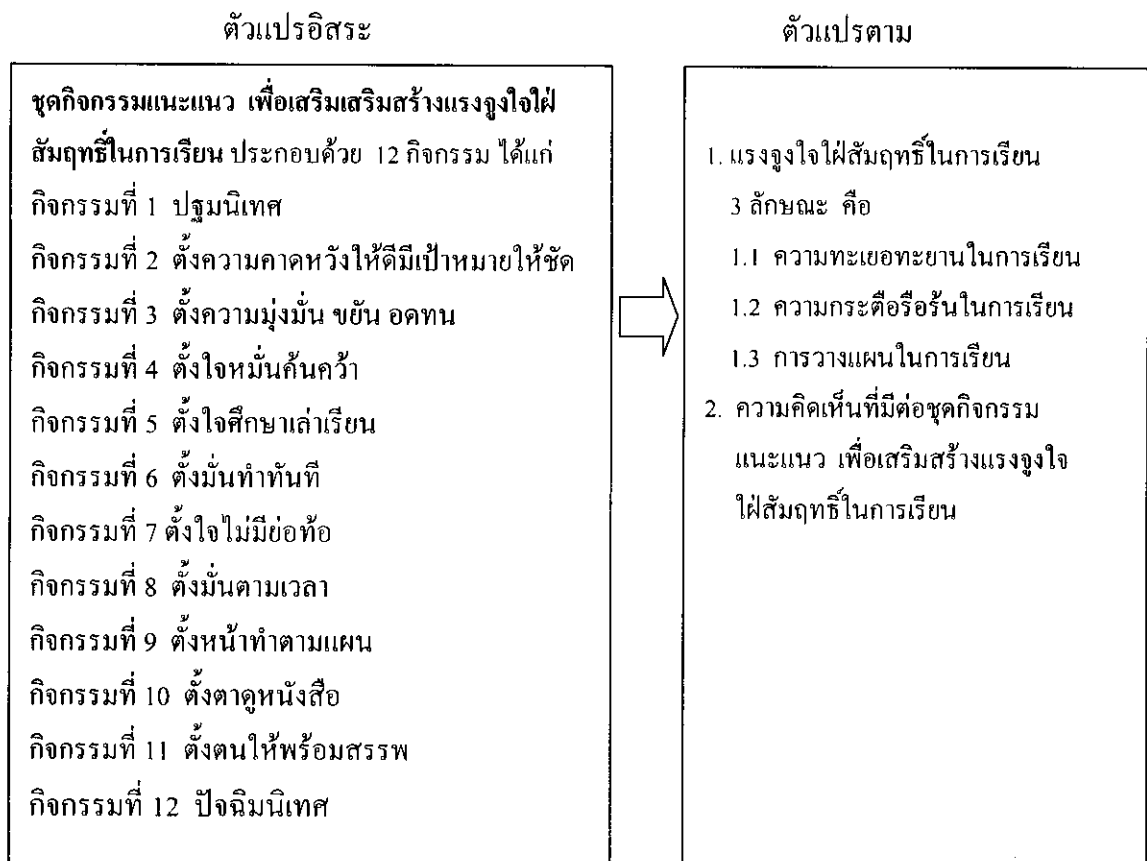
วัตถุประสงค์เฉพาะ

2.1 เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ แผนกพณิชยการ วิทยาลัยเทคนิคจันทบุรี ระหว่างก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

2.2 เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

3. กรอบแนวคิดการวิจัย

กรอบแนวคิดทางการวิจัยครั้งนี้ มีดังนี้

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

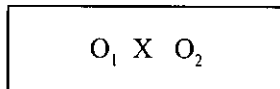
4. สมมติฐานการวิจัย

4.1 นักศึกษาที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน จะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนสูงกว่าก่อนการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.2 นักศึกษามีความคิดเห็นทางบวกต่อชุดกิจกรรมแนะแนว เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน อยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด

5. ขอบเขตการวิจัย

5.1 รูปแบบการวิจัย เป็นการวิจัยและพัฒนา โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างกลุ่มเดียว ทดสอบก่อนและหลังการทดลอง

O₁ หมายถึง การวัดคะแนนแรงงูใจไฟ้สั้มฤทธิ้ในการเรียนของนักศึ้กษา ก่อนการทดลอง

X หมายถึง การใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงงูใจไฟ้สั้มฤทธิ้ในการเรียน จำนวน 12 กิจกรรม

O₂ หมายถึง การวัดคะแนนแรงงูใจไฟ้สั้มฤทธิ้ในการเรียนของนักศึ้กษา หลังการทดลอง

5.2 ประชากร ประชากรที่ใช้วิจัยครั้งนี้คือ นักศึ้การระดับประกาศนึ้ยบัตรวิชาศึ้พ แผนกพณิชยการ วิทยาลัยเทคนิคจันทรบุรี ปีการศึกษา 2553 จำนวน 500 คน

5.3 กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึ้การระดับประกาศนึ้ยบัตรวิชาศึ้พ แผนกพณิชยการ วิทยาลัยเทคนิคจันทรบุรี ปีการศึกษา 2553 ที่ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง จำนวน 1 ห้องเรียน เข้าร่วมกิจกรรม จำนวน 14 คน

5.4 ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย เริ่มตั้งแต้ พฤษภาคม – มิถุนายน 2553

6. ตัวแปรของการวิจัย

6.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงงูใจไฟ้สั้มฤทธิ้ในการเรียน

6.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

6.2.1 แรงงูใจไฟ้สั้มฤทธิ้ในการเรียน

6.2.2 ความคิดเห็นที่มีต่อชุดกิจกรรมแนะแนว เพื่อเสริมสร้างแรงงูใจไฟ้สั้มฤทธิ้ในการเรียน

7. นิยามศัพท์เฉพาะ

7.1 **แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน** หมายถึง ความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรม ของนักศึกษาที่มุ่งมั่นปรารถนาที่จะได้รับผลสำเร็จในการศึกษาเล่าเรียน ซึ่งประกอบด้วยลักษณะ ต่าง ๆ 3 ประการ คือ

7.1.1 **ความทะเยอทะยานในการเรียน** ได้แก่ มุ่งมั่นในการทำให้ผลการเรียนดีขึ้น โดยตั้งใจเรียน ขยันทำการบ้านและหาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอ

7.1.2 **ความกระตือรือร้นในการเรียน** ได้แก่ ไม่ท้อแท้ ไม่เบื่อหน่ายในการเรียน มีการเตรียมตัวเองให้พร้อมต่อการเรียนอยู่เสมอ สนใจสิ่งที่ศึกษาอยู่ ตั้งใจทำงานอย่างจริงจัง เมื่อครูมอบหมาย

7.1.3 **การวางแผนในการเรียน** ได้แก่ การกำหนดเป้าหมายในการเรียน อย่างมีแบบแผนโดยการจัดตารางเวลาในการเรียนสำหรับตนเอง เช่น ช่วงเวลาทำการบ้าน การดู หนังสือการทำงานที่ได้รับมอบหมาย การเตรียมอุปกรณ์การเรียน การเตรียมตัวสอบ

7.2 **ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน** หมายถึง เครื่องมือทางการแนะแนวที่ประกอบด้วยกิจกรรมแนะแนวหลาย ๆ กิจกรรมที่นำมารวมกันเข้า อย่างเป็นระบบตามเป้าหมายและขอบข่ายของการแนะแนวโดยชุดกิจกรรมแนะแนวประกอบด้วย คู่มือครู ซึ่งมีคำชี้แจง แผนการจัดกิจกรรม สื่อหรืออุปกรณ์การจัดกิจกรรม และแบบทดสอบก่อน และหลังการใช้ชุดกิจกรรม

กิจกรรมที่จัด จัดโดยใช้วิธีการต่าง ๆ เช่น กระบวนการกลุ่ม การอภิปราย การแสดงบทบาทสมมุติ กรณีตัวอย่าง และสื่อ อุปกรณ์ต่างๆ เพื่อพัฒนาคุณลักษณะของผู้ที่มี แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนซึ่งมี 3 ลักษณะคือ 1) ความทะเยอทะยานในการเรียน 2) การ กระตือรือร้นในการเรียน 3) การวางแผนในการเรียน และดำเนินกิจกรรมตามวงจรการเรียนรู้ 4 ขั้นตอน (ERGA) ได้แก่ ขั้นที่1 (Experiencing) ขั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ขั้นที่2 (Reflecting) ขั้นสะท้อนกลับการเรียนรู้ ขั้นที่3 (Generalizing) ขั้นสรุปสาระสู่ชีวิต ขั้นที่4 (Applying) ขั้นคิด และนำไปปฏิบัติ ซึ่งส่งผลให้นักศึกษามีการพัฒนาการของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน และ มีพฤติกรรมในการเรียนที่เหมาะสม กิจกรรมที่จัดขึ้นแบ่งเป็น 12 กิจกรรม ดังนี้

กิจกรรมที่ 1 ปฐมนิเทศ

ลักษณะที่ 1 ความทะเยอทะยานในการเรียน

กิจกรรมที่ 2 ตั้งความคาดหวังให้ตีมีเป้าหมายให้ชัด

กิจกรรมที่ 3 ตั้งความมุ่งมั่นขยันอดทน

กิจกรรมที่ 4 ตั้งใจหมั่นค้นคว้า

ลักษณะที่ 2 ความกระตือรือร้นในการเรียน

กิจกรรมที่ 5 ตั้งใจศึกษาเล่าเรียน

กิจกรรมที่ 6 ตั้งมั่นทำหน้าที่

กิจกรรมที่ 7 ตั้งใจไม่มีย่อท้อ

ลักษณะที่ 3 การรู้จักวางแผนงานในการเรียน

กิจกรรมที่ 8 ตั้งมั่นตามเวลา

กิจกรรมที่ 9 ตั้งหน้าทำตามแผน

กิจกรรมที่ 10 ตั้งคาถาหนังสือ

กิจกรรมที่ 11 ตั้งคนให้พร้อมสรรพ

กิจกรรมที่ 12 ปัจฉินิเทศ

8. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

8.1 ได้แนวทางการจัดกิจกรรมแนะแนว เกี่ยวกับการเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักศึกษา โดยการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

8.2 ได้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน ไปใช้ในกิจกรรมแนะแนว

8.3 ได้แนวทางการสร้างชุดกิจกรรมแนะแนวไปใช้ในการแก้ปัญหาด้านอื่นๆ อาทิ การเห็นคุณค่าในตนเอง วุฒิภาวะทางอารมณ์ การมองทางบวก เป็นต้น

8.4 ได้นวัตกรรมทางการแนะแนว เพื่อให้ครูที่ปรึกษาหรือครูแนะแนวสามารถสร้างชุดกิจกรรมแนะแนว เพื่อใช้ในการแนะแนวนักเรียน นักศึกษาและพัฒนาผู้เรียนให้บรรลุจุดมุ่งหมายตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ต่อไป

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่องผลของชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ แผนกพาณิชยการ วิทยาลัยเทคนิคจันทบุรี มีวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

1. วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน
 - 1.1 ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน
 - 1.2 ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน
 - 1.3 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
 - 1.4 แนวทางการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักศึกษาด้วยกิจกรรมแนะแนว
 - 1.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนในประเทศและต่างประเทศ
2. วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมแนะแนว
 - 2.1 ความหมายและขอบข่ายของกิจกรรมแนะแนว
 - 2.2 วัตถุประสงค์ของการจัดกิจกรรมแนะแนวด้านการเรียน
 - 2.3 ความสำคัญของกิจกรรมแนะแนว
 - 2.4 หลักการและแนวทางในการพัฒนากิจกรรมแนะแนว
 - 2.5 เทคนิคการจัดกิจกรรมแนะแนว
3. วรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับชุดกิจกรรมแนะแนว
 - 3.1 ความหมายของชุดกิจกรรมแนะแนว
 - 3.2 องค์ประกอบของชุดกิจกรรมแนะแนว
 - 3.3 การพัฒนาชุดกิจกรรมแนะแนว
 - 3.4 การหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมแนะแนว
 - 3.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับชุดกิจกรรมแนะแนว

1. วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

1.1 ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

1.1.1 ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

นักจิตวิทยาและนักการศึกษาได้ให้ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไว้ดังนี้

แมคเคลแลนด์ (McClelland 1964:19, อ้างถึงใน ดาระณี พัฒนศักดิ์ภิญโญ 2533: 17) ได้ให้นิยามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่า หมายถึง ความปรารถนาที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี แข่งขันกับมาตรฐานอันดีเยี่ยม (Standard of Excellence) หรือทำดีกว่าบุคคลอื่น ความพยายามเอาชนะอุปสรรคต่างๆ เกิดความรู้สึกสบายใจเมื่อประสบความสำเร็จและมีความวิตกกังวลเมื่อทำไม่สำเร็จหรือประสบความสำเร็จล้มเหลว

เมอร์เรย์ (Murray, 1964 : 19, อ้างถึงใน ดาระณี พัฒนศักดิ์ภิญโญ 2533 : 17) ได้กล่าวถึงความต้องการผลสัมฤทธิ์ (Need for Achievement) ว่าเป็นความต้องการที่จะได้รับผลสำเร็จจากการกระทำในสิ่งที่ยาก และต้องการเอาชนะอุปสรรคเพื่อให้ถึงเกณฑ์มาตรฐานที่ดีเลิศโดยเร็วที่สุด

ประสาท ปิ่นทวงกูร (2516 : 3) ให้ความหมายแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไว้ว่า หมายถึงองค์ประกอบที่สำคัญที่จะช่วยส่งเสริมให้กิจกรรมต่าง ๆ ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมด้านการทำงานหรือการศึกษาโดยมุ่งแข่งขันกับมาตรฐานอันดีเยี่ยม

บุญชม ศรีสะอาด (2524 : 25) ให้ความหมายแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่า หมายถึงความต้องการสัมฤทธิ์ผล เป็นแรงจูงใจที่พยายามกระทำหรือแข่งกระทำเพื่อให้ถึงเกณฑ์มาตรฐานอันดีเยี่ยม

สุพจน์ สิ้นสุวงศ์วัฒน์ (2527 : 6) ให้ความหมายแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่า หมายถึงความปรารถนาที่จะได้รับผลสำเร็จในงานที่ย่างยากซับซ้อน ไม่ย่อท้ออุปสรรคที่ขัดขวางพยายามหาวิธีการต่าง ๆ ในการแก้ปัญหาเพื่อนำตนไปสู่ความสำเร็จ ต้องการอิสระในการทำงานและการแสดงออก ต้องการชัยชนะในการแข่งขันมุ่งมั่นที่จะทำให้ดีเลิศ เพื่อให้บรรลุมาตรฐานที่ตนตั้งไว้อย่างสูง มีความสบายใจเมื่อพบความสำเร็จ และวิตกกังวลเมื่อพบความสำเร็จล้มเหลว

พระเทพวาที (2532 : 48 – 50) ได้กล่าวถึงแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่ามี 2 แบบ คือ แบบที่ 1 เป็นการใฝ่ความเป็นเลิศที่สนับสนุนการแข่งขัน แบบที่ 2 คือ การใฝ่ความเป็นเลิศแท้ซึ่งประกอบด้วยลักษณะที่สำคัญ 3 ประการ คือ ประการที่ 1 ถ้าทำก็ทำให้ดีเลิศให้ดีที่สุดเต็มที่แห่งงานนั้น ๆ ประการที่ 2 มีความเป็นเลิศเพราะดีที่สุดในที่แห่งความสามารถของเรา และ

ประการสุดท้าย คือสิ่งนั้นมีความเป็นเลิศโดยเป็นสิ่งที่ดีที่สุดเกือทุกที่สุด เป็นประโยชน์ที่สุดแก่ชีวิตและสังคม

จากความหมายแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ดังกล่าว สรุปได้ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์หมายถึงความต้องการสัมฤทธิ์ผล เป็นแรงจูงใจที่พยายามกระทำหรือแข่งกระทำเพื่อให้ถึงเกณฑ์มาตรฐานอันดีเยี่ยม

1.1.2 ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

คาระณี พัฒนศักดิ์ภิญโญ (2533:7) กล่าวว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน หมายถึง ความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของนักเรียนที่มุ่งมั่นปรารถนาที่จะได้รับผลสำเร็จในการศึกษาเล่าเรียน

ดำรงกุล เหลี่ยมวัฒนา (2536:6) กล่าวว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน หมายถึง ความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมของนักเรียนที่ต้องการหรือ ปรารถนาจะได้รับผลสำเร็จในการศึกษาเล่าเรียน

กุลดา รัตนารักษ์ (2537:6) กล่าวว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน หมายถึง ลักษณะของนักเรียนที่ต้องการหรือมุ่งมั่นปรารถนาได้รับความสำเร็จในการศึกษาเล่าเรียน

จากความหมายแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนดังกล่าว สรุปได้ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน หมายถึง ความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรม ที่มุ่งมั่นที่จะประสบความสำเร็จในการเรียน

1.2 ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

1.2.1 ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

แมคเคลแลนด์ (McClelland, 1961 , อ้างถึงใน จำรูณ เทียมธรรม 2546 : 15-16) กล่าวถึงลักษณะพฤติกรรมของผู้ประกอบการ ซึ่งเป็นผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงว่ามีลักษณะดังนี้

1. กล้าเสี่ยงพอสมควร (Moderate risk-taking) มีการตัดสินใจที่เด็ดเดี่ยว บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงไม่พอใจที่จะทำสิ่งที่ยาก ๆ ซึ่งไม่ต้องใช้ความสามารถ หากแต่เลือกทำสิ่งที่ยากพอเหมาะกับความต้องการของตน และการทำสิ่งยากได้สำเร็จนั้นทำให้ตนเองพอใจ ส่วนผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำมักไม่กล้าเสี่ยง เพราะกลัวไม่สำเร็จ หรือไม่ก็เสี่ยงจนเกินไป ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าจะทำไม่สำเร็จแต่ก็หวังพึ่งโชค

2. ความกระตือรือร้น (Energetic) หรือความขยันขันแข็งในการกระทำสิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ไม่ได้ขยันไปทุกกรณีแต่จะเอาใจใส่มานะพากเพียร

ต่อสิ่งที่ท้าทายช่วยความสามารถของตนเอง เป็นงานที่ต้องใช้สมองขบคิด และจะทำให้ตนเองรู้สึกว่าได้ทำงานสำคัญลุล่วงไป

3. ความรับผิดชอบต่อตนเอง (Individual Responsibility) ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะพยายามทำงานให้สำเร็จเพื่อความพึงพอใจของตนเอง มิใช่จะหวังให้คนอื่นยกย่อง ต้องการปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้น ไม่ชอบให้ผู้อื่นมาบงการว่าตนควรจะทำอย่างนั้นอย่างนี้

4. ต้องการทราบผลของการตัดสินใจ (Knowledge of Result Decision) ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะติดตามผลการกระทำของตนว่าเป็นอย่างไร ไม่ใช่คาดคะเนว่าเป็นอย่างนั้นเป็นอย่างนี้ และเมื่อทราบผลการตัดสินใจหรือการกระทำแล้วยังพยายามทำให้ดีกว่าเดิมอีก

5. คาดการณ์ล่วงหน้า (Anticipation of Future Possibilities) ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงเป็นผู้ที่มีแผนการระยะยาว (Long – Range Planning) เพราะเล็งเห็นการณ์ไกลกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

6. มีทักษะในการจัดระบบงาน (Organizational Skill) ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงเป็นผู้ที่มีทักษะในการจัดระบบงาน

ลินด์เกรน (Lindgren. 1967 : 31 – 34 , อ้างถึงใน คารณี วงษ์อยู่น้อย. 2525 : 9) อธิบายว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะมีความทะเยอทะยาน มีการมุ่งแข่งขันและมีความพยายามที่จะปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้น

เฮอร์แมน (Herman. 1970 : 354 , อ้างถึงใน จำรูณ เทียมธรรม. 2546 : 16 -17) ได้รวบรวมลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงไว้ 10 ประการ คือ

1. มีระดับความทะเยอทะยานสูง
2. มีความหวังอย่างมากว่าตนจะประสบผลสำเร็จ ถึงแม้ว่าผลจากการกระทำนั้นจะขึ้นอยู่กับโอกาส
3. มีความพยายามไปสู่สถานะที่สูงขึ้นไป
4. อดทนทำงานที่ยากได้เป็นเวลานาน
5. เมื่องานที่กำลังทำอยู่ถูกขัดจังหวะหรือถูกรบกวนจะพยายามทำต่อไปให้สำเร็จ
6. รู้สึกว่าเวลาเป็นสิ่งที่ไม่หยุดนิ่ง และสิ่งต่าง ๆ เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว
7. คำนึงถึงเหตุการณ์ในอนาคตมาก
8. เลือกเพื่อนร่วมงานที่มีความสามารถเป็นอันดับแรก
9. ต้องการให้เป็นที่รู้จักแก่ผู้อื่น โดยพยายามทำงานของตนให้ดี

10. พยายามปฏิบัติสิ่งต่าง ๆ ของตนให้ดีที่สุดเสมอ

ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2524) ได้กล่าวถึงผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงว่า จะเป็นผู้ที่ไม่ปฏิเสธปัญหาที่เกิดขึ้นกับตน แต่จะมีความมุ่งมั่นที่จะแก้ปัญหาที่มีความอุตสาหกรรม พากเพียร ไม่ยอมพ่ายแพ้อุปสรรคที่ขัดขวางง่ายจนเกินไป

คารณี วงษ์อ่อนน้อย (2525 : 73 – 74) ได้สรุปลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไว้ 2 พวก คือ

1. พวกที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จะมีพฤติกรรมดังนี้

- 1.1 กล้าเสี่ยงพอสมควร
- 1.2 มีทักษะในการจัดระบบงาน
- 1.3 มีระดับความทะเยอทะยานสูง
- 1.4 ตั้งระดับความคาดหวังไว้สูง
- 1.5 อดทนทำงานที่ยากได้เป็นเวลานาน
- 1.6 เล็งการณ์ไกล และมีแผนระยะยาว
- 1.7 เลือกเพื่อนร่วมงานที่มีความสามารถเป็นอันดับแรก
- 1.8 ต้องการทราบแน่ชัดว่าการตัดสินใจของตนมีผลอย่างไร
- 1.9 ขยันขันแข็ง ในงานที่ต้องใช้สมองและไม่ซ้ำแบบใคร
- 1.10 ชอบทำงานให้สำเร็จตามความพอใจของตนเอง ไม่ชอบให้ใครมา

บงการ

- 1.11 มักเลือกในสิ่งที่เป็นไปได้ และเหมาะสมกับความสามารถ
- 1.12 มุ่งที่จะกระทำสิ่งต่าง ๆ ให้สำเร็จมากกว่าทำเพื่อหลีกเลี่ยงความ

ล้มเหลว

- 1.13 เมื่องานที่กำลังทำอยู่ถูกขัดจังหวะหรือถูกรบกวนจะพยายามทำ

ต่อไปจนสำเร็จ

- 1.14 จะทำกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อให้บรรลุมาตรฐานของตน ไม่มุ่งรางวัล

หรือชื่อเสียง

1.15 คิดว่าทุกสิ่งจะทำสำเร็จลงได้ด้วยความตั้งใจจริง และการทำงานจริงของตนไม่ใช่เกิดจากโอกาส และไม่เชื่อในสิ่งลึกลับ โชคลาง

2. บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ จะมีลักษณะพฤติกรรมดังนี้

- 2.1 มักผัดวันประกันพรุ่ง
- 2.2 มักขาดระบบในการทำงาน

- 2.3 ชอบทำงานตามคำสั่งของผู้อื่น
- 2.4 ทำงานไม่ค่อยเสร็จตามกำหนด
- 2.5 ขาดความตั้งใจจริงในการทำงาน
- 2.6 มักไม่ตั้งความคาดหวังจากผลสำเร็จในการทำงาน
- 2.7 ทำงานเพียงเพื่อสำเร็จไม่สนใจคุณภาพของงาน
- 2.8 ชอบขอรับความช่วยเหลือจากเพื่อนหรือบุคคลอื่น
- 2.9 ขณะทำงานถ้าถูกรบกวนจะไม่สามารถทำงานต่อไปได้
- 2.10 เชื่อว่าบุญวาสนาจะทำให้งานที่ทำอยู่ประสบความสำเร็จได้
- 2.11 มุ่งหวังรางวัลหรือชื่อเสียงมากกว่าความสำเร็จของงาน
- 2.12 เมื่อประสบอุปสรรคมักหลบหนี ไม่กล้าเผชิญกับอุปสรรคนั้น

พรรณิ ชูทัย เจนจิต (2533 : 312) ได้กล่าวถึงลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงและลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำไว้ดังนี้

1. ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง

1.1 เป็นผู้ที่มีความมานะบากบั่นพยายามที่จะเอาชนะความล้มเหลวต่างๆ พยายามที่จะไปให้ถึงจุดหมายปลายทาง

1.2 เป็นผู้ทำงานมีแผน

1.3 เป็นผู้ตั้งระดับความคาดหวังไว้สูง

2. ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

2.1 เป็นผู้ที่ทำงานแบบไม่มีเป้าหมาย

2.2 ตั้งเป้าหมายในวิถีทางที่จะหลีกเลี่ยงความล้มเหลว อาจจะตั้งเป้าหมายง่ายหรือยากเกินไป

2.3 ตั้งระดับความคาดหวังต่ำ

1.2.2 ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

คาระณี พัฒนศักดิ์ภิญโญ (2533 : 7-9) กล่าวถึงลักษณะผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนไว้ 5 ประการ ซึ่งประกอบด้วย

1. ความทะเยอทะยาน หมายถึง ความรู้สึก และพฤติกรรมของนักเรียนที่มุ่งจะศึกษาเล่าเรียนให้ประสบผลสำเร็จ โดยที่ความต้องการจะเรียนให้มีผลการในแต่ละรายวิชาสูงขึ้น

2. ความกระตือรือร้น หมายถึง ความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของนักเรียนที่มุ่งจะศึกษาเล่าเรียนให้ประสบผลสำเร็จ ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค และไม่ผลัดวันประกันพรุ่ง

2.1 การพยายามเรียนโดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคที่เกิดขึ้นจากตัวนักเรียนเอง หรือสิ่งแวดล้อม เช่น ทำการบ้านจนเสร็จว่าจะดึก อากาศหนาวหรือร้อนก็ตาม

2.2 การทำงานที่ได้รับมอบหมายทันที เช่น ทำการบ้าน อ่านหนังสือ เรียน โดยไม่ต้องเตือน ทำการบ้านหรืองานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จก่อนเวลาที่กำหนด

3. ความรับผิดชอบต่อตนเอง หมายถึง ความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรม ของนักเรียนที่มุ่งจะศึกษาเล่าเรียนให้ประสบผลสำเร็จ พยายามที่จะรักษาลิทธิและหน้าที่ของตน อย่างเคร่งครัด และพยายามที่จะปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้น

3.1 การพยายามตั้งใจศึกษาเล่าเรียน หมั่นศึกษาใฝ่หาความรู้ เช่น ตั้งใจ ฟังครูอธิบายในขณะที่อยู่ในห้องเรียน

3.2 การยอมรับข้อบกพร่องของตนเองในเรื่องการเรียนแล้วพยายาม ปรับปรุงให้ดีขึ้น เช่น ดูหนังสือเพิ่มมากขึ้นเมื่อคะแนนสอบได้ดี

4. การวางแผน หมายถึง ความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของนักเรียนที่ มุ่งจะศึกษาเล่าเรียนให้ประสบผลสำเร็จ โดยที่นักเรียนได้วางระเบียบวิธี หรือเครื่องมือที่จะนำไปสู่ เป้าหมายทางการเรียนที่วางไว้ล่วงหน้า ทำตารางเรียนสำหรับตนเองและปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด วางแผนการทำงานบ้านหรืองานที่ได้รับมอบหมายอย่างมีลำดับก่อนหลังตามความเหมาะสม วางแผนในการดูหนังสือสอปล่วงหน้า

5. การพึ่งตนเอง หมายถึง ความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของนักเรียนที่ มุ่งจะศึกษาเล่าเรียนให้ประสบผลสำเร็จ โดยที่นักเรียนจะศึกษาเล่าเรียน รวมทั้งการแก้ปัญหาตาม ความรู้สึกความสามารถของตนเอง

5.1 การทำงานที่ได้รับมอบหมายด้วยตนเอง เช่น ทำการบ้านหรืองาน ที่ได้รับมอบหมายด้วยตนเอง ซักถามบทเรียนที่ไม่เข้าใจเมื่ออยู่ในชั้นเรียน

5.2 ค้นคว้าบทเรียนเพิ่มเติมด้วยตนเอง เช่น ค้นคว้าในห้องสมุด การขอ คำอธิบายจากผู้รู้

คำרגกุล เหลี่ยมวัฒนา (2536 : 6) กล่าวถึงลักษณะผู้ที่แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน ไว้ 5 ประการ ซึ่งประกอบด้วย

1. ความทะเยอทะยานในการเรียน ได้แก่ การไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคพยายามหา ความรู้เพิ่มเติม หวังที่จะประสบผลสำเร็จ ขวนขวายหาความรู้

2. การพึ่งตนเองในการเรียน ได้แก่ แสวงหาประสบการณ์ด้วยตนเอง ทบทวน คำราอยู่เสมอ เป็นที่พึ่งของตน พยายามปรึกษาคนที่เก่งกว่าตน

3. ความกระตือรือร้นในการเรียน ได้แก่ ขยันทำแบบฝึกหัด ตามอาจารย์ เมื่อมีข้อสงสัยในบทเรียน มีการเตรียมตัวเองให้พร้อมต่อการเรียนอยู่เสมอ สนใจในสิ่งที่ศึกษาอยู่

4. การรับผิดชอบต่อตนเองในการเรียน ได้แก่ ตั้งใจทำงานให้สำเร็จ ทำงานที่ได้รับมอบหมายอย่างดีที่สุด ตรงต่อเวลา ส่งงานตามกำหนดเวลา

5. การวางแผนในการเรียน ได้แก่ มีการวางแผนเป้าหมายในชีวิต พยายามจัดหาสิ่งแวดล้อมที่ดีเอื้ออำนวยต่อการเรียน ไม่ทำงานหลาย ๆ อย่างในเวลาเดียวกัน คิดไตร่ตรองอย่างรอบคอบก่อนลงมือปฏิบัติ เตรียมอุปกรณ์การเรียนให้พร้อมก่อนเรียน

กุลดา รัตนารักษ์ (2537 : 6-7) กล่าวถึงลักษณะผู้ที่แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนไว้ 3 ประการ ซึ่งประกอบด้วย

1. ความทะเยอทะยานในการเรียน ได้แก่ มุ่งมั่นปรารถนาในการทำให้ผลการเรียนดีขึ้น โดยตั้งใจเรียน ขยันทำการบ้าน และหมั่นค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอ

2. ความกระตือรือร้นในการเรียน ได้แก่ ไม่ท้อแท้ ไม่เบื่อหน่ายในการเรียน โดยอ่านหนังสือล่วงหน้ามาก่อนเรียนบ่อยครั้ง ขณะเรียนสนใจซักถามเมื่อมีข้อสงสัยและตั้งใจทำงานอย่างจริงจังเมื่อครูมอบหมาย

3. การวางแผนในการเรียน ได้แก่ ความรู้สึกชอบ พอใจ และอยากให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น โดยเตรียมอุปกรณ์การเรียนมาให้ครบก่อนเรียน จัดตารางเวลาอ่านหนังสือขณะเรียนและก่อนสอบและมีการวางแผนเป้าหมายในการเรียน

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องสรุปได้ว่า ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน โดยเฉพาะนักเรียนที่อยู่ในวัยรุ่น ควรประกอบด้วยลักษณะที่สำคัญ 3 ประการ คือ มีความทะเยอทะยานในการเรียน มีความกระตือรือร้นในการเรียน และมีการวางแผนในการเรียน

1.3 ทฤษฎีเกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

แนวคิดเชิงทฤษฎีเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่สำคัญ ๆ มีดังนี้

1.3.1 ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเมอร์เรย์ (Murray)

เมอร์เรย์ (Murray. 1983 : 152 – 216 , อ้างถึงใน ทศพร ประเสริฐสุข 2525 : 26) ได้รวบรวมความต้องการทางจิตของมนุษย์ไว้ 28 ชนิด และในจำนวนนั้นมีความต้องการเอาชนะและประสบผลสำเร็จ (Need for Achievement) รวมอยู่ด้วย และเป็นบุคคลแรกที่กล่าวถึงความต้องการผลสัมฤทธิ์ (N - Achievement) ว่าเป็นความต้องการทางจิตที่มีอยู่ในตัวมนุษย์ทุกคน เพราะมนุษย์ต้องการเป็นผู้ที่มีความสามารถ มีพลังจิต (Will Power) ที่จะเอาชนะอุปสรรค มุ่งมั่นที่จะกระทำในสิ่งที่ยากให้ประสบความสำเร็จ

1.3.2 ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์ (McClelland's Achievement Motivation Theory)

แมคเคลแลนด์ (McClelland, 1961 : 36 – 62 , อ้างถึงใน คาระณี พัฒนศักดิ์ วิทยุ 2533 : 24) ได้เน้นถึงแรงจูงใจทางสังคม 3 ประเภทคือ

1. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motive) คือ ความปรารถนาที่จะกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี โดยพยายามแข่งขันกับมาตรฐานอันดีเลิศ มีความสบายใจเมื่อประสบความสำเร็จ และมีความวิตกกังวลเมื่อล้มเหลว

2. แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ (Affiliation Motive) หมายถึง ความปรารถนาที่จะเป็นที่ยอมรับของคนอื่น ๆ ต้องการเป็นที่นิยมชมชอบหรือรักใคร่ชอบพอของคนอื่น จึงเป็นแรงจูงใจที่จะทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมเพื่อให้ได้มาซึ่งการยอมรับจากบุคคลอื่น

3. แรงจูงใจใฝ่อำนาจ (Power Motive) หมายถึง ความปรารถนาที่จะได้มาซึ่งอิทธิพลที่เหนือกว่าบุคคลอื่น ๆ ในสังคม ทำให้บุคคลแสวงหาอำนาจเพราะจะเกิดความรู้สึกภาคภูมิใจ หากทำอะไรได้เหนือกว่าคนอื่น ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่อำนาจสูงเป็นผู้ที่มีความพยายามจะควบคุมสิ่งต่าง ๆ เพื่อให้ตนเองบรรลุถึงความต้องการที่จะมีอิทธิพลเหนือบุคคลอื่น

1.3.3 ทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของมาสโลว์ (Maslow's Theory of Motivation)

มาสโลว์ (Maslow, อ้างถึงใน กมลรัตน์ หล้าสูงษ์, 2527 : 223 – 224) กล่าวว่ามนุษย์ทุกคนล้วนแต่มีความต้องการที่จะตอบสนองให้กับความต้องการให้กับตัวเองทั้งสิ้น ซึ่งความต้องการของมนุษย์นี้มีมากมายหลายอย่างด้วยกัน มาสโลว์ได้นำความต้องการเหล่านี้มาจัดเรียงเป็นลำดับจากความต้องการขั้นต่ำสุดไปหาความต้องการขั้นสูงสุดซึ่งแบ่งเป็น 5 ขั้นด้วยกัน โดยที่มนุษย์จะแสดงความต้องการในขั้นสูง ๆ ถ้าความต้องการในขั้นต้น ๆ ได้รับการตอบสนองเสียก่อน ลำดับขั้นทั้ง 5 ของความต้องการของมาสโลว์ที่เรียงจากความต้องการขั้นต่ำสุดไปหาความต้องการขั้นสูงสุด ได้แก่

1. ความต้องการทางด้านร่างกาย (Physiological need) ได้แก่ ความหิว ความกระหาย ความต้องการทางเพศ ฯลฯ

2. ความต้องการความปลอดภัย (Safety need) ได้แก่ ความมั่นคง ความอบอุ่น

3. ความต้องการความรักและความเป็นเจ้าของ (Love and belonging need) ได้แก่ ความรักแบบพี่น้อง ความรักเคารพบิดามารดา ความรักระหว่างเพศ ความต้องการเป็นส่วนหนึ่งของหมู่คณะ ฯลฯ

4. ความต้องการเกียรติยศ ชื่อเสียง (Esteem need) ได้แก่ การได้รับการยกย่องสรรเสริญในสังคม

5. ความต้องการการยอมรับความสามารถของตนเอง (Self – actualization need) ได้แก่ การอยากแสดงความสามารถที่มีอยู่สูงสุดของตนเองแก่ผู้อื่นในสังคม ความต้องการความเข้าใจรวมทั้งความอยากรู้อยากเห็นด้วย

มาสโลว์ (Maslow. n.d., อ้างถึงใน พรรณี ชูทัย เจนจิต 2533 : 303) ได้อธิบายเกี่ยวกับลักษณะของการเกิดความต้องการดังกล่าวไว้ดังนี้

1. เมื่อความต้องการในขั้นหนึ่งได้รับการตอบสนอง บุคคลก็จะแสวงหาความต้องการในขั้นต่อไปที่สูงขึ้นซึ่งความต้องการที่ได้รับการตอบสนองนั้นไม่จำเป็นต้องได้รับการตอบสนองถึง 100 เปอร์เซ็นต์เต็มเสียก่อนจึงจะแสดงความต้องการในขั้นถัดไปได้

2. เมื่อความต้องการหนึ่งได้รับการตอบสนองก็จะมีความต้องการอื่นเกิดขึ้นมาอีก และความต้องการอื่นที่เกิดขึ้นมานั้นจะค่อยเป็นค่อยไป มิใช่เกิดขึ้นอย่างทันที

สำหรับทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลเลนด ที่กล่าวถึงแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่าเป็นความปรารถนาที่จะกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้ลุล่วงไปด้วยดี โดยพยายามแข่งขันกับมาตรฐานอันดีเลิศซึ่งความปรารถนานี้ จะบรรลุผลสำเร็จได้ก็ต่อเมื่อบุคคลนั้นจะต้อง รู้จักตนเองตรงตามสภาพตามลำดับขั้นความต้องการขั้นที่ 5 ของมาสโลว์ นั่นคือยอมรับตนเองทั้งในส่วนบกพร่องและส่วนดี รู้ทั้งจุดอ่อนและตระหนักในความสามารถของตนเอง พร้อมทั้งจะรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นที่มีต่อตนเองซึ่งสภาพการณ์ดังกล่าวนี้จะช่วยให้บุคคลใช้ความสามารถของตนที่มีอยู่อย่างเต็มที่

1.3.4 ทฤษฎีสององค์ประกอบของ เฮอร์ซเบิร์ก (Herzberg's Two Factors Theory)

จากการวิจัยของ เฮอร์ซเบิร์ก และคนอื่น ๆ (Herzber's and others. 1959 : 113 – 119, อ้างถึงใน ดาระณี พัฒนศักดิ์ภิญโญ 2533 : 25) ซึ่งศึกษาการทำงานของคนในองค์กรต่างๆ พบว่า มีองค์ประกอบเกี่ยวข้องกับความพึงพอใจในการทำงานอยู่ 2 องค์ประกอบ คือ

1. องค์ประกอบทางอนามัย (Hygiene Factors) เป็นองค์ประกอบพื้นฐานจำเป็นที่ทุกคนจะต้องได้รับการตอบสนอง องค์ประกอบเหล่านี้เป็นสิ่งจูงใจให้คนทำงานมากขึ้น แต่เป็นองค์ประกอบเบื้องต้น เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดความไม่พอใจในงานที่ทำเท่านั้น เช่น คนที่ทำงานก็หวังเงินเดือน ต้องการสภาพแวดล้อมในการทำงานดี ต้องการจะมีความสัมพันธ์กับคนอื่น ๆ เป็นต้น

2. องค์ประกอบที่เป็นสิ่งจูงใจ (Motivator Factors) หรือองค์ประกอบที่กระตุ้นให้บุคคลประกอบกิจกรรมต่างๆ บุคคลจะถูกจูงใจให้ทำงานเพิ่มขึ้นกว่าเดิมด้วย

องค์ประกอบประเภทนี้ เช่น ความรู้สึกเกี่ยวกับความสำเร็จของงาน การที่ได้รับความรับผิดชอบมากขึ้น ได้รับการยกย่อง และการมีโอกาสก้าวหน้า เป็นต้น

1.3.5 ทฤษฎีแรงงูใจของไอน์สไตน์

ไอน์สไตน์ (Einstein. n.d., อ้างถึงใน พระเทพวาที 2532: 35 – 38) ได้กล่าวถึงการเกิดแรงงูใจว่ามีอยู่ 3 ประการคือ

1) เกิดขึ้นเพราะความกลัว ความกลัวซึ่งเกิดจากการบังคับ การใช้กำลังบีบบังคับ หรือใช้อำนาจครอบงำบงการ แรงงูใจที่เกิดจากความกลัวนี้ถือว่าเป็นแรงงูใจทางลบ

2) เกิดจากความต้องการทะเยอทะยาน (Ambitious Desire) ได้แก่ ความใฝ่สูงใฝ่ทะเยอทะยาน อยากดี อยากเด่น แบ่งออกเป็น 2 ระดับ คือ

(1) ระดับที่ 1 เป็นความปรารถนาที่อยากจะได้รับการยอมรับ (Desire for Approval or Desire for Recognition) ไอน์สไตน์มีความคิดว่าการอยากให้อุคคลอื่นคำนึงถึงเอาใจใส่ เอื้ออาทร เห็นอกเห็นใจ เป็นสิ่งที่ดีงาม เป็นเครื่องผูกพันมนุษย์ไว้ให้สามารถอยู่ร่วมกันได้ด้วยดี

(2) ระดับที่ 2 เป็นความปรารถนาหรือความทะเยอทะยานอยากมีอำนาจอยากเด่น หรือเหนือบุคคลอื่น ครอบงำบุคคลอื่น อยากให้อุคคลยอมรับว่าฉันเก่งกว่าแน่กว่า (Ambitious Desire for Authority and Distinction) ความปรารถนาที่ไอน์สไตน์บอกว่าเป็นอันตรายต่อสังคม และไม่มีผลดีต่อตัวเอง

(3) Loving interest in the object and desire for truth and Understanding คือ ความสนใจใฝ่รักในสิ่งนั้น ๆ และความปรารถนาต่อสัจธรรม และปัญญาแรงงูใจประเภทนี้ไอน์สไตน์ถือว่าเป็นแรงงูใจที่สำคัญที่สุด

1.3.6 ทฤษฎีแรงงูใจตามแนวพุทธศาสนา

ในทางพุทธศาสนา ได้กล่าวถึงแรงงูใจที่ผลักดันให้มนุษย์มีพฤติกรรมต่างๆ ว่ามี 4 ประการ (พระเทพวาที 2532 : 38 – 44) ได้แก่

1) แรงงูใจที่เกิดจากความกลัวที่เรียกว่า “ภยะ” หรือความกลัวการถูกลงโทษ ความกลัวการถูกลงโทษนี้เป็นแบบที่หยาบของความกลัว เป็นความกลัวที่ซ่อนความกลัว นั่นคือเป็นความกลัวที่มนุษย์สร้างซ่อนขึ้นมาอีกครั้งหนึ่งจากความกลัวภัยอันตรายสามัญที่เป็นพื้นฐานอยู่ก่อนแล้วมนุษย์ที่มีกำลังอำนาจมากกว่ามักจะหาประโยชน์จากความกลัวนี้ โดยยกเอาภัยอันตรายที่มนุษย์กลัวอยู่แล้วขึ้นมาขู่ ว่า ถ้ามนุษย์อยู่ภายใต้อำนาจกระทำหรือไม่กระทำอย่างนั้นๆ ก็จะทำให้เกิดภัยอันตรายขึ้น ความกลัวเหล่านี้เป็นแรงงูใจหรือแรงผลักดันสำคัญที่ทำให้มนุษย์ปลุกชนดิ้นรนทำการต่าง ๆ เช่น แสวงหาอาหาร จัดสร้างที่อยู่อาศัย เร่งรัดป้องกันอันตราย และ

เตรียมการสร้างสรรค์สิ่งต่าง ๆ ความกลัวต่างๆ ไปนี้ มีหลายระดับเริ่มตั้งแต่ความกลัวที่หายาจนถึงความกลัวที่ประณีตซึ่งไม่เกี่ยวกับการลงโทษจากบุคคลอื่นหรืออำนาจบังคับใดๆ แต่กลัวความเสื่อมความทุกข์ เป็นต้น

2) แรงจูงใจที่อยากได้รับรางวัลหรืออยากได้รับผลตอบแทนต่อการกระทำของตนในลักษณะที่มีผู้มอบให้หรือมีอำนาจศักดิ์สิทธิ์ดลบันดาล แรงจูงใจแบบนี้ก็คล้ายกับความกลัวคือ อาจจะหายามากจนไม่ใช่ความดีงาม ไม่มีคุณค่าทางจริยธรรมอย่างแท้จริง แรงจูงใจชนิดนี้ทางพุทธศาสนาเรียกว่า “ตัณหา” เป็นแรงจูงใจที่อยากได้รับวัตถุสิ่งบำรุงบำเรอปรนเปรอความสุขส่วนตัวหรือจะเรียกแบบปัจจุบันก็คือแรงจูงใจแบบธุรกิจ การให้รางวัลคือ การใช้ประโยชน์จากความอยากได้ของมนุษย์ โดยยกเอาสิ่งที่บุคคลอยากได้มาเป็นเครื่องล่อ และกำหนดการกระทำหรือไม่กระทำบางอย่างขึ้นมาเป็นเงื่อนไขสำหรับการที่จะได้เครื่องล่อนั้น ๆ แรงจูงใจแบบนี้ ย่อมนำมาซึ่งความโลภ การแย่งชิง เอาเปรียบ ทุจริต โกง ตลอดจนการพยายามหาทางให้ได้ผลประโยชน์หรือสิ่งที่อยากได้โดยทางลัด แรงจูงใจที่เกิดจากตัณหาหรือความอยากนี้แบ่งออกได้เป็น 3 จำพวกได้แก่

(1) กามตัณหา ความอยากในสิ่งที่น่าใคร่ น่าปรารถนา น่าพอใจในรูป รส กลิ่น เสียง และสัมผัส

(2) ภวตัณหา ความอยากเป็นโน้น เป็นนี้ เช่น อยากเป็นดารา อยากเป็นเศรษฐี เป็นต้น

(3) วิภวตัณหา ความอยากไม่เป็นโน้นเป็นนี้ อยากพ้นไปจากภาวะที่ไม่ปรารถนา

ตัณหาทั้ง 3 จำพวกนี้ทำให้เกิดอุปทาน คือความยึดมั่นถือมั่น และทำให้เกิดเจตจำนงในการกระทำพฤติกรรมต่าง ๆ (ชัยพร วชิราวุธ 2525 : 137)

3) แรงจูงใจที่เกิดจากความอยากเด่น อยากเหนือบุคคลอื่น อยากครอบงำเอาชนะผู้อื่น หรือความมักใหญ่ใฝ่สูง ใฝ่เด่น ซึ่งแรงจูงใจนี้ทางพุทธศาสนาเรียกว่า “มานะ” มานะในทางพุทธศาสนาถือว่าเป็นกิเลส มานะนี้ช่วยทำให้มนุษย์เกิดความภูมิใจมีความเคารพในตนเอง

4) แรงจูงใจที่ถูกต้องที่แท้จริงที่พึงปรารถนาทางพุทธศาสนาเรียกว่า “ฉันทะ” ฉันทะ แปลว่า ความรัก ความอยาก ความปรารถนา ความพอใจ ฉันทะนี้แบ่งได้เป็น 2 ส่วนคือ

(1) เป็นความใฝ่รู้ อยากรู้ ปรารถนาจะรู้ ปรารถนาจะเข้าถึงตัวสังขาร

(2) เป็นความใฝ่ดี ใฝ่ความดี อยากได้ดี ความใฝ่ปรารถนาในสิ่งที่ดีงาม คือ ต้องการทำให้สิ่งที่ดีงามเกิดขึ้น ต้องการทำให้สิ่งที่ดีงามให้เกิดเป็นจริงขึ้น เมื่อต้องการ

ทำให้สิ่งที่ตั้งงามเกิดเป็นจริงขึ้น บุคคลก็จะต้องกระทำหรือฝึที่ที่จะทำให้เกิดความรักในการทำงาน เวลาทำงาน ก็จะทำอย่างมีความสุข

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้น ชี้ให้เห็นว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ ที่จำเป็นต้องเกิดขึ้นและทำให้เป็นแรงผลักดันให้มนุษย์แสดงพฤติกรรมต่าง ๆ เพื่อตอบสนองความต้องการให้กับตนเอง ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยยึดทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของมาสโลว์เป็นหลักมากกว่าทฤษฎีอื่นมาเป็นแนวทางที่จะทำให้นักเรียนรู้จักตนเองตรงตามสภาพ และจะช่วยให้ใช้ความสามารถของคนที่มีอยู่อย่างเต็มที่

1.4 แนวทางการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักศึกษาด้วยกิจกรรม

แนะแนว

สมร ทองดี และปราวณี รามสูต (2545) กล่าวถึง กิจกรรมแนะแนวไว้ว่า กิจกรรมแนะแนว (guidance activities) เป็นมวลประสบการณ์ทุกรูปแบบที่จัดให้แก่ผู้รับบริการแต่ละคน หรือเป็นกลุ่มเพื่อช่วยพัฒนา เสริมสร้าง ป้องกันและแก้ปัญหาทั้งด้านการศึกษา อาชีพ ส่วนตัว และสังคม (Kottman, Ashby, & DeGraaf, 2001: 3) ซึ่งอาจดำเนินการได้ทั้งกิจกรรมรายบุคคลและ กิจกรรมกลุ่ม

คันนิงกิสและเดอโบลท์ (Cunninghis & DeBolt , 1977 : 14 อ้างถึงใน สมร ทองดี และปราวณี รามสูต 2545) เห็นว่า กิจกรรมแนะแนวประกอบด้วยกิจกรรมลักษณะต่าง ๆ ที่จัดให้แก่ผู้รับบริการหรือส่งเสริมให้ผู้รับบริการจัดกระทำขึ้นเอง อาจเป็นกิจกรรมในขอบข่ายของการแนะแนวให้การศึกษา หรือเป็นกิจกรรมแนะแนวผนวกผสมผสานในการเรียนรู้อื่นๆ

สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (2540 : 3) อ้างไว้ว่านักการศึกษา และนักวิชาการส่วนหนึ่งพบว่าคนไทยและเด็กไทยยังขาดความสนใจใฝ่รู้ ซึ่งจำเป็นต้องแก้ไขและเสริมสร้างพัฒนาพฤติกรรมด้านการเรียนรู้ด้วยวิธีการต่าง ๆ รวมทั้งกิจกรรมแนะแนวด้านการศึกษาที่เหมาะสม

จากที่กล่าวมา พบว่าผู้รับบริการในระบบการศึกษามีปัญหาด้านการเรียนอยู่พอสมควรและการแก้ปัญหการเรียนรู้สามารถแก้ไขได้โดยใช้กิจกรรมแนะแนว

1.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนในประเทศและต่างประเทศ

1.5.1 งานวิจัยในประเทศ

ประสาธ ปิ่นท้วงกูร (2516: 80 – 81) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในวิชาวิทยาศาสตร์ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ และการคิดแบบอเนกนัยของนักเรียนชั้นประถมปีที่ 5 พบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ในวิชาวิทยาศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และยังพบว่าเพศชายและเพศหญิงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน

เมธิ โปธิพัฒน์ (2523 : 53 – 54) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์และความซื่อสัตย์ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนรัฐบาลแบบสหศึกษาชั้นประถม ศึกษาปีที่ 5 มัธยมศึกษาปีที่ 2 และมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผลการศึกษาพบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ และมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความซื่อสัตย์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนอกจากนี้ยังพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่ากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คารณี วงษ์อยู่น้อย (2525 : 43) ศึกษาการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์โดยวิธีการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาขาน้ำผึ้ง กรุงเทพฯ ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ จำนวน 16 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน ผลการทดลองพบว่านักเรียนทั้งสองกลุ่มมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อเปรียบเทียบเฉพาะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์หลังการทดลอง พบว่านักเรียนที่ได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่มมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนที่ได้เอกสารข้อเสนอแนะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สุวรรณ ตรีขัน (2530 : 44) ศึกษาผลของการใช้บทบาทสมมติที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมุกดาหาร จังหวัดมุกดาหาร แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ผลการทดลองพบว่า เมื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนทั้งสองกลุ่มก่อนและหลังการสอนการใช้บทบาทสมมติกับการสอนปกติ พบว่า นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงขึ้นกว่าเดิมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเมื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนทั้งสองกลุ่มหลังการสอน พบว่า การสอนโดยการใช้การแสดงบทบาทสมมติทำให้นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าการสอนปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

คาระณี พัฒนศักดิ์ภิญโญ (2533 : 67) ศึกษาผลการใช้ชุดการแนะแนวที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนจิระประวัตวิद्याคม จังหวัดนครสวรรค์ โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมา แบ่งเป็นกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม ผลการทดลองพบว่า ภายหลังจากสอนทั้งสองวิธีนักเรียน ทั้งสองกลุ่มมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กลุ่มทดลอง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้นมากกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

คำรณกุล เหลี่ยมวัฒนา (2536 : 61) ศึกษาผลการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคล เป็นศูนย์กลางที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเชียงของวิทยาคม จังหวัดเชียงราย โดยกลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมา มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีเซาว์ปัญญาอยู่ในระดับปานกลางและมีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวปานกลางแบ่งเป็นกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม ผลการทดสอบพบว่านักเรียนทั้งสองกลุ่มมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเมื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์หลังการทดลอง พบว่า นักเรียนที่ได้รับคำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลางเป็นรายบุคคล มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

1.5.2 งานวิจัยต่างประเทศ

ไมเออร์ (Myers, 1964 : 355 – 363, อ้างถึงใน ดาระณี พัฒนศักดิ์ภิญโญ 2533 : 33) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สมรรถภาพทางสมองและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาจำนวน 524 คน พบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและยังพบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับสมรรถภาพทางสมอง

เมทา และคานาดา (Metha and Kanade, 1969, อ้างถึงใน ทศพร ประเสริฐสุข 2525 : 75 – 76) ได้ทดลองฝึกแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แก่เด็กนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาในประเทศอินเดียโดยเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม หลังจากผ่านการฝึกไปแล้ว 2 ปี ผลการทดลองพบว่ากลุ่มทดลองมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาเคมี ฟิสิกส์และคณิตศาสตร์สูงกว่ากลุ่มควบคุม

ซอง (Song, 1971 : 2571 – A, อ้างถึงใน บุญชม ศรีสะอาด 2524 : 44) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเกษตรกรรมในเกาหลีใต้จำนวน 1,460คนพบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในทุกวิชาที่เรียน

จากผลการวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศสรุปได้ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นตัวแปรหนึ่งทางจิตวิทยาที่ทำให้ให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนเป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้ สามารถสร้างเสริมขึ้นได้ ซึ่งจากเอกสารและงานวิจัยที่กล่าวมาแล้วข้างต้น พบว่า มีผู้ทำการวิจัยเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนโดยวิธีการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล การใช้บทบาทสมมติ และชุด

แนะแนวเป็นต้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของ นักศึกษา ระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ แผนกพลศึกษา วิทยาลัยเทคนิคจันทบุรี

2. วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมแนะแนว

2.1 ความหมายและขอบข่ายของกิจกรรมแนะแนว

มีผู้ให้ความหมายของกิจกรรมแนะแนวไว้หลายท่าน ได้แก่ สมร ทองดี และปราณี งามสุด (2545 : 11) ได้ให้ความหมายของกิจกรรมแนะแนวว่า เป็นมวลงประสพการณ์ทุกรูปแบบที่ จัดให้หรือสนับสนุนให้ผู้รับบริการแนะแนวแต่ละคนแต่ละกลุ่มได้ปฏิบัติหรือได้มีส่วนร่วม เพื่อให้ผู้รับ บริการบรรลุเป้าหมายในการพัฒนาส่งเสริม ป้องกันและแก้ไขปัญหาทั้งด้านศึกษา อาชีพ ส่วนตัวและสังคม นอกจากนี้ กรมวิชาการ (2545 : 6) ให้ความหมายของกิจกรรมแนะแนวว่า เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมและพัฒนาความสามารถของผู้เรียน ให้เหมาะสมตามความแตกต่างระหว่าง บุคคล สามารถค้นพบและพัฒนาศักยภาพของตน เสริมสร้างทักษะชีวิต วุฒิภาวะอารมณ์ การ เรียนรู้ในเชิงพหุปัญญาและการสร้างสัมพันธภาพที่ดี นอกจากนี้ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ได้กล่าวไว้ว่ากิจกรรมแนะแนวเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมและพัฒนาความสามารถ ของผู้เรียนให้เหมาะสมตามความแตกต่างระหว่างบุคคล สามารถค้นพบและพัฒนาศักยภาพของตน เสริมสร้างทักษะชีวิต วุฒิภาวะทางอารมณ์ การเรียนในเชิงพหุปัญญา และการสร้างสัมพันธภาพที่ดี ซึ่งผู้สอนทุกคนต้องทำหน้าที่แนะแนวให้คำปรึกษาด้านชีวิต การศึกษาต่อและการพัฒนาตนเองสู่ โลกอาชีพและการมีงานทำ

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า กิจกรรมแนะแนวหมายถึงกิจกรรมที่เป็นมวลง ประสพการณ์ที่จัดให้เพื่อพัฒนา ป้องกัน และแก้ไขปัญหาให้แก่ผู้รับบริการ ทุกเพศ ทุกวัย ทั้งวัยเด็ก วัยรุ่น และวัยผู้ใหญ่

ขอบข่ายของชุดกิจกรรมแนะแนว สมร ทองดี และปราณี งามสุด (2545 : 34 – 47) ได้กล่าวถึง “ขอบข่ายของกิจกรรมแนะแนว” ที่สรุปได้ว่า อาจจะมีมองได้หลายลักษณะ เช่น อาจจะมีมองในลักษณะของกิจกรรมแนะแนวในชั้นเรียน และกิจกรรมแนะแนวนอกชั้นเรียน หรืออาจจะมีมองในลักษณะของกิจกรรมสั้น ๆ เหมือนการสอนในแต่ละชั่วโมงเรียน และกิจกรรม ในรูปแบบของโครงการที่ใช้เวลาต่อเนื่องนานขึ้น แต่ในความหมายที่ใช้กันทั่วไปสำหรับวงการ แนะแนวในประเทศไทยมักหมายถึงขอบข่ายของกิจกรรมแนะแนวด้านส่วนตัวและสังคม ซึ่ง ลักษณะการแบ่งขอบข่ายดังนี้ เมื่อมาถึงยุคปัจจุบันจะแบ่งได้ไม่ชัดเจนดังกล่าวไว้แล้วในเรื่องของการ กำหนดวัตถุประสงค์ของกิจกรรมที่จะต้องบูรณาการองค์ความรู้ทุกด้านเข้าด้วยกัน เพื่อความเป็น

คนดี คนเก่ง และมีความสุข ดังนั้นในกิจกรรมแนะแนวแต่ละด้านจะต้องผสมผสานด้านอื่นเข้าไว้ด้วย แต่การแบ่งขอบข่ายกิจกรรมแนะแนวของประเทศไทยเราก็ยังยึดตามจุดเน้นมากที่สุดของกิจกรรมว่าเน้นด้านการศึกษา หรือเน้นด้านอาชีพ หรือเน้นด้านส่วนตัวและสังคมเป็นหลัก

สรุปความหมายของขอบข่ายกิจกรรมแนะแนวที่ได้กล่าวมาข้างต้นทั้งสามด้านการจัดกิจกรรมแนะแนวจำเป็นต้องให้สอดคล้องกับผู้รับบริการทั้ง 3 วัย ได้แก่ วัยเด็ก วัยรุ่น และวัยผู้ใหญ่ เพราะบุคคลในแต่ละวัยจะมีธรรมชาติประจำวัย ปัญหา และความต้องการที่แตกต่างกัน ซึ่งในการจัดกิจกรรมแนะแนวนั้นมี 2 รูปแบบ คือ กิจกรรมแนะแนวรายบุคคลเป็นกิจกรรมแนะแนวเป็นกลุ่ม โดยคำนึงถึงผู้รับบริการเป็นสำคัญ ทั้งด้านความพร้อม ความเต็มใจ และความจำเป็นของการพัฒนา ว่ามุ่งทักษะทางสังคมมากน้อยเพียงใด นอกจากนี้ยังมีปัจจัยอื่นที่ต้องพิจารณาร่วมด้วย เช่น งบประมาณ เวลา แรงงาน และความพร้อมของผู้ให้บริการแต่ละกลุ่มมีส่วนร่วมในการเข้ารับบริการกิจกรรมแนะแนวโดยมีขอบข่ายทั้งสามด้านคือ ด้านการศึกษา อาชีพ ส่วนตัวและสังคม สามารถค้นพบตัวเอง ให้เป็นคนเก่ง คนดี และอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข

2.2 วัตถุประสงค์ของการจัดกิจกรรมแนะแนวด้านการเรียน

สมร ทองดี และปราณี รามสูต (2544 : 188) ได้ให้ความเห็นว่ากิจกรรมแนะแนวด้านการเรียนเป็นกระบวนการส่งเสริมและสนับสนุนให้ผู้เรียนพัฒนาตนเองในด้านการศึกษา โดยเข้าใจตน เลือกรัก ตัดสินใจ แก้ปัญหา และพัฒนาความสามารถทางการเรียน กิจกรรมแนะแนวทางการศึกษา มีขอบข่ายในเรื่องความเข้าใจและเห็นคุณค่าของหลักสูตรการเรียน การพัฒนาอัธม โนทัศน์ด้านการศึกษา การพัฒนาทักษะการเรียน การวางแผนชีวิตด้านการศึกษา การเสริมสร้างแรงจูงใจ ใฝ่เรียนรู้และเจตคติที่ดีต่อการเรียน

กิจกรรมที่จัดให้บุคคลในแต่ละวัย มีความแตกต่างกันตามความต้องการและสอดคล้องกับพัฒนาการของแต่ละวัย หลักการจัดกิจกรรมแนะแนวด้านการศึกษาสำหรับวัยรุ่น ควรกำหนดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นการเปลี่ยนแปลงและการปรับตัวกับสภาพแวดล้อม การคิด การตัดสินใจ การกำหนดเป้าหมายการเรียนอันเป็นแนวทางการส่งเสริมความรู้และความมั่นใจในการนำตนเองได้

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า หลักการจัดกิจกรรมแนะแนวด้านการเรียน มุ่งให้วัยรุ่นนั้น เสริมสร้างการพัฒนาการด้านการเรียน

2.3 ความสำคัญของกิจกรรมแนะแนว

กิจกรรมแนะแนวเป็นกิจกรรมที่มุ่งพัฒนา สร้างเสริม ป้องกันและแก้ปัญหาให้กับทุกกลุ่มคนทั้งเด็ก วัยรุ่น และวัยผู้ใหญ่ ในขอบข่ายด้านการศึกษา อาชีพ ส่วนตัวและสังคม โดยมีรูปแบบและเทคนิคหลากหลาย อาจเป็นกิจกรรมแนะแนวโดยตรงหรือผสมผสานในการเรียน การสอน การฝึกอบรม ประชุมสัมมนาทั้งรายบุคคลและกลุ่มตามที่ สมร ทองดี และปราณี รามสูต (2545 : 8 – 10) กล่าวว่า การดำเนินกิจกรรมแนะแนวหากกระทำได้เหมาะสม จะส่งผลดีต่อผู้รับบริการในการแก้ปัญหา เช่น การทะเลาะวิวาท พฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ ปัญหา ยาเสพติด การขาดความมีระเบียบวินัย ขาดคุณธรรม จริยธรรม และความรับผิดชอบ ซึ่งหากบุคคลเหล่านี้ได้รับการช่วยเหลือที่เหมาะสม โดยใช้กระบวนการทางการแนะแนวก็น่าจะเป็นทางเลือกหนึ่งที่แก้ปัญหาได้ซึ่งจะส่งผลดีต่อผู้เกี่ยวข้อง ชุมชน สังคม และนอกจากช่วยให้ผู้รับบริการได้พัฒนาตนเองแล้วยังสามารถสร้างคุณประโยชน์แก่สังคมได้ ช่วยให้อยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข ซึ่งเป็นเป้าหมายที่สังคมปัจจุบันปรารถนาให้เกิดขึ้น ดังนั้นกิจกรรมแนะแนวจึงมีความสำคัญทั้งต่อผู้ให้และผู้รับบริการ

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า ความสำคัญของกิจกรรมแนะแนว เป็นการมุ่งเน้นให้ผู้รับบริการ และผู้ให้บริการมีแนวทางในการดำเนินกิจกรรมได้อย่างเหมาะสม สามารถพัฒนาคุณภาพชีวิตของตนในทุกด้าน ทุกวัย ซึ่งจะนำไปสู่การเป็นทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณค่าของสังคมและประเทศชาติ

2.4 หลักการและแนวทางในการพัฒนากิจกรรมแนะแนว

2.4.1 หลักการและแนวทางในการพัฒนากิจกรรมแนะแนว

สมร ทองดี และปราณี รามสูต (2545 : 29 – 41) ได้กล่าวถึง หลักการพัฒนากิจกรรมแนะแนว สรุปได้ดังนี้ คือ

1. ลักษณะของสิ่งที่ต้องพัฒนาในการพัฒนากิจกรรมแนะแนวควรครอบคลุมขอบข่ายของการแนะแนว ทั้งด้านการศึกษา ด้านอาชีพ และด้านส่วนตัวและสังคม โดยคำนึงถึงปัจจัยในด้านต่าง ๆ อาทิ ความจำเป็นและความต้องการของผู้รับบริการ สภาพสังคมและปัญหา กระแสโลกาภิวัตน์ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พระราชบัญญัติการศึกษา แผนพัฒนางานแนะแนว ฯลฯ เพื่อกำหนดเป็นวัตถุประสงค์ในการพัฒนากิจกรรมแนะแนวโดยให้สอดคล้องกับปรัชญาการแนะแนว ที่มุ่งเน้นในการพัฒนาการเสริมสร้างตนเอง สามารถแก้ปัญหาป้องกันปัญหาได้

2. ลักษณะของผู้รับบริการ การพัฒนากิจกรรมแนะแนวจะต้องจัดให้สอดคล้องกับพัฒนาการแต่ละวัยที่เป็นกลุ่มเป้าหมาย 3 วัย ได้แก่

2.1 วัยเด็ก เป็นวัยที่ชอบสนุกสนาน สนใจการเล่น รับรู้เชิงรูปธรรมมากกว่านามธรรม ควรเน้นกิจกรรมการเรียนรู้ปนเล่น ส่งเสริมการแสดงออก ใช้สื่อหรือกิจกรรมสอดแทรกการพัฒนาการทางสังคม และเน้นกิจกรรมเป็นกลุ่ม

2.2 วัยรุ่นเป็นวัยที่ให้ความสำคัญกับการมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกับผู้อื่น ต้องการ การยอมรับ ความเป็นอิสระเสรี แสวงหาเอกลักษณ์และบทบาท สนใจการมีอุดมการณ์แห่งชีวิต มีพลังมากทั้งด้านร่างกาย ความคิด และปัญญา ควรเน้นกิจกรรมแบบกลุ่มและให้ลงมือปฏิบัติมากที่สุดการฝึกทักษะสังคมด้านการยอมรับส่งเสริมกิจกรรมประเภทที่ช่วยให้ได้แสดงออกให้มีความคิดสังเคราะห์กรณีศึกษา ใช้สื่อ เกม เพลง กระบวนการกลุ่มที่สอดคล้องกับยุคสมัย

2.3 วัยผู้ใหญ่ เป็นวัยที่มีประสบการณ์ชีวิตหลายด้าน มีสถานะทางสังคม มีอาชีพ มีวุฒิภาวะทางอารมณ์ แต่อาจมีปัญหาบางประการที่เกี่ยวกับการปรับตัวทางอาชีพและสังคม ควรเน้นกิจกรรมที่ส่งเสริมการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และประสบการณ์ระหว่างผู้รับบริการและผู้ให้บริการ เน้นการคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ หาเหตุผลและเสนอแนวคิด ควรหลีกเลี่ยงกิจกรรมที่ให้ผู้รับบริการเล่นสนุกสนานหรือออกท่าทางมากเกินไป

3. ประโยชน์ของการนำไปใช้ ซึ่งเป็นหัวใจการจัดกิจกรรมแนะแนวโดยมุ่งเน้นให้ผู้รับบริการสามารถนำสิ่งที่เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง ในปัจจุบันนิยมเรียกว่า “นำองค์ความรู้สู่วิถีชีวิต”

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปหลักการพัฒนากิจกรรมแนะแนวได้ว่าเป็นการจัดเพื่อพัฒนาให้แก่ผู้รับบริการทุกคน ทั้งวัยเด็ก วัยรุ่น และวัยผู้ใหญ่ โดยจัดให้ครอบคลุมขอบข่ายของการแนะแนว ทั้งทางด้านการศึกษา ด้านอาชีพ และด้านส่วนตัวและสังคม ให้รู้จักตนเอง และสิ่งแวดล้อม สามารถดำเนินชีวิตในสังคมอย่างมีความสุข

2.4.2 แนวทางในการพัฒนากิจกรรมแนะแนว ประกอบด้วยปัจจัยสำคัญดังนี้

1) การกำหนดวัตถุประสงค์ของกิจกรรมสมร ทองดีและปราณี รามสูต (2545 : 44 – 59) ได้เสนอแนวทางในการกำหนดวัตถุประสงค์ของกิจกรรมแนะแนวตามแนวของมูโรน และคอตแมน (Muro and Kottman) ไว้ดังนี้

(1) เพื่อเสริมสร้างความรู้สึที่ดีของผู้รับบริการต่อการมีสัมพันธภาพกับผู้อื่น

(2) เพื่อให้ผู้รับบริการค้นหาความหมายให้ชีวิตด้านการเรียนรู้ มีชีวิตแห่งการเรียนรู้ในทุกย่างก้าวของประสบการณ์

(3) เพื่อเสริมสร้างและพัฒนาให้ผู้รับบริการมองตนเองในแง่บวก

- (4) เพื่อส่งเสริมให้ผู้รับบริการศรัทธา มองเห็นคุณค่าในตนเอง
- (5) เพื่อเพิ่มศักยภาพด้านการตระหนักรู้ตนของผู้รับบริการและให้ตระหนักในความสามารถที่จะแสดงตนในสังคมได้อย่างเหมาะสม
- (6) เพื่อให้ผู้รับบริการสำรวจและเข้าใจค่านิยมของตนรวมทั้งคุณลักษณะอื่น ๆ
- (7) เพื่อเสริมสร้างให้ผู้รับบริการรู้จักยอมรับผู้อื่นที่แตกต่างจากตนเอง มองโลกในแง่ดี
- (8) เพื่อให้ผู้รับบริการมีทักษะด้านการเรียนรู้ในสิ่งพื้นฐานที่คนธรรมดาสามัญทั่วไปพึงเรียนรู้ได้
- (9) เพื่อพัฒนาเสริมสร้างทักษะการตัดสินใจและการแก้ปัญหาของผู้รับบริการ
- (10) เพื่อเสริมสร้างความรับผิดชอบต่อตนเองและสังคมโดยให้ประพฤติปฏิบัติเยี่ยงคนที่มีความรับผิดชอบทั่วไปได้
- (11) เพื่อเสริมสร้างเจตคติเชิงบวกต่อการมีวิถีชีวิตที่เหมาะสม ทั้งด้านการศึกษา อาชีพ ส่วนตัวและสังคม

จากข้อความข้างต้นสรุปได้ว่าแนวทางในการพัฒนากิจกรรมแนะแนว เพื่อส่งเสริมให้ผู้รับบริการมีสัมพันธภาพกับบุคคลอื่น เกิดความศรัทธา รู้จักยอมรับผู้อื่น มองโลกในแง่ดี สามารถตัดสินใจ และแก้ปัญหาให้กับตนเองได้

2.5 เทคนิคการจัดกิจกรรมแนะแนว

การจัดกิจกรรมแนะแนวควรมีเทคนิควิธีการต่าง ๆ เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้เรียนดึงความคิดเห็นของ จำเนียร ช่วงโชติและคณะ (2527 : 118 – 120) ได้เสนอแนะเทคนิคในการสอนแนะแนวไว้ว่าควรจัดบรรยากาศให้เป็นกันเอง ให้นักเรียนรู้สึกอิสระ สบายใจในการแสดงออก มีการกระตุ้นให้นักเรียนแสดงออกมากที่สุดทั้งในด้านความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ความเชื่อมั่นในตนเอง ความกล้าในการพูด ความรู้สึกที่ต้องการระบายออก เปิดโอกาส กระตุ้นและช่วยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการอภิปรายและเปลี่ยนความคิดเห็น เรียนรู้แก้ปัญหาและปฏิบัติงานร่วมกันให้ได้มากที่สุด มีการมอบหมายความรับผิดชอบให้ทำงานในกิจกรรมนั้น ๆ ตามความถนัด ความสามารถและความสนใจ ครูไม่ควรสอนโดยการพูดคนเดียวและให้นักเรียนจด ควรมีการสร้างความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดเรียนรู้หน้าที่ของตน มีการช่วยเหลือพยายามเข้าใจกัน ให้ความร่วมมือ เห็นอกเห็นใจกัน เรียนรู้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน มีการนำเอาเทคนิคกระบวนการกลุ่ม รวมถึงการนำเกมทางจิตวิทยาเข้ามาประกอบการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียน

เกิดความสนุก เรียนรู้เข้าใจตนเองและเข้าใจผู้อื่น ตลอดจนปลูกฝังนิสัย เจตคติ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และจริยธรรมเข้าไปด้วย พร้อมกันนี้ครูแนะแนวควรมีการบันทึกรายละเอียดต่าง ๆ ของการสอนไว้ทุกครั้ง และครุควร เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ทำการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองด้วย เช่นเดียวกับที่กรมวิชาการ (ม.ป.ป. : บทนำ) กล่าวว่า ในการจัดกิจกรรมแนะแนวแต่ละครั้ง ครูต้องเปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นก่อนแล้วจึงแสดงความคิดเห็นตามหรือแสดงความคิดเห็นในกรณีไม่เห็นด้วยพร้อมเหตุผลประกอบและไม่คว่นัดสินคำตอบหรือทัศนคติของนักเรียนว่าถูกหรือผิด แต่พยายามให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นด้วยเหตุผลของเขา เพราะคำตอบหรือทัศนคติของนักเรียนแต่ละคนย่อมถูกสำหรับเขา เขาย่อมมีเหตุผลในคำตอบ ครูต้องแสดงท่าทางการยิ้มแย้มแจ่มใส เป็นมิตรทั้งคำพูด น้ำเสียงและท่าทางต้องใช้อารมณ์ขันเป็น มีการสังเกตและบันทึกการสังเกตเกี่ยวกับพฤติกรรมของนักเรียนในกลุ่มขณะจัดกิจกรรมทั้งพฤติกรรมที่แสดงออกและความรู้สึก ฟัง สะท้อนความรู้สึก (ความคิด) ของคำตอบนักเรียน มีการใช้คำพูดกระตุ้นให้เด็กคิดเพื่อแก้ปัญหาและหาคำตอบด้วยตนเองอย่างมีเหตุผล สะท้อนค่านิยมของนักเรียนจากคำตอบที่เป็นเหตุผล หากนักเรียนค้นหาคำตอบไม่ได้ หรือแก้ปัญหาบางอย่างไม่ได้ ครูอาจยกตัวอย่างคำตอบของตนนำทางได้ และควรเตรียมอุปกรณ์ทุกครั้งก่อนจัดกิจกรรม นอกจากนี้ควรให้นักเรียนทุกคนได้รับทราบข้อตกลงเบื้องต้นในการร่วมกิจกรรม

จากข้อความดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า เทคนิคการจัดกิจกรรมแนะแนวช่วยให้ผู้วิจัยได้แนวทางกระบวนการ โดยการจัดกิจกรรมกลุ่มในการพัฒนาชุดกิจกรรมแนะแนว เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนมีบทบาท และมีส่วนร่วมมากที่สุด ผู้จัดกิจกรรมเป็นเพียงผู้กระตุ้น จัดบรรยากาศ และเตรียมอุปกรณ์ต่าง ๆ ให้พร้อมซึ่งมีวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมกลุ่ม ดังนี้

2.5.1 ความหมายของกิจกรรมกลุ่ม

คำว่า “กิจกรรมกลุ่ม” (Group Activity) ได้มีผู้ให้ความหมายไว้ ดังนี้
 ศุภวดี บุญญวงษ์ (2527 : 2) กล่าวว่ากิจกรรมกลุ่ม หมายถึง การร่วมกันวางแผนแลกเปลี่ยนประสบการณ์ระหว่างสมาชิกต่อสมาชิกภายในกลุ่มหรือสมาชิกต่อกลุ่มหรือสมาชิกภายในกลุ่ม โดยมีผู้นำกลุ่มซึ่งได้รับการฝึกฝนมาอย่างดีช่วยส่งเสริมสนับสนุนให้สมาชิกมีปฏิสัมพันธ์ และมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้สมาชิกได้พัฒนาบุคลิกภาพที่เป็นประโยชน์ต่อการทำงานกลุ่ม ได้เรียนรู้เกี่ยวกับการทำงานกลุ่มและประสบผลสำเร็จในการทำงานครั้งนั้นด้วย

ประนอม เดชชัย (2531 : 100 – 101) อธิบายว่ากิจกรรมกลุ่ม หมายถึง กิจกรรมต่าง ๆ ที่ดำเนินการโดยกลุ่ม ทำเป็นกลุ่ม กิจกรรมประเภทนี้จะช่วยฝึกประสบการณ์ต่างๆ

ของผู้เรียนให้พัฒนาขึ้น เช่น ช่วยให้ผู้เรียนมีทักษะในการทำงานร่วมกับผู้อื่น ฝึกทักษะทางสังคม ฝึกให้ผู้เรียนยอมรับมติของกลุ่ม เพื่อพัฒนาความเป็นประชาธิปไตยของผู้เรียน

ชอลัดดา ขวัญเมือง (2541 : 12) กล่าวว่ากิจกรรมแนะแนวกลุ่มเป็นการให้ข้อมูลแก่นักเรียนแบบกลุ่มที่วิธีหนึ่งนอกเหนือจากการจัดบริการแนะแนวด้วยวิธีอื่น ๆ เพราะจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถช่วยตนเองได้จากการที่รู้จักตนเองในทุก ๆ ด้าน และรู้จักสิ่งแวดล้อมรอบตัวอย่างกว้างขวาง ทำให้สามารถนำไปใช้ประกอบการพิจารณาเลือกแผนการเรียน เลือกกิจกรรม เลือกศึกษาต่อ หรือเลือกประกอบอาชีพได้

ถวิลวัลย์ อัมรินทร์ (2543 : 18) กล่าวว่ากิจกรรมกลุ่ม หมายถึงการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ ที่ทำให้สมาชิกในกลุ่มได้มีส่วนร่วมในการกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งร่วมกัน และปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นในกลุ่ม ทำให้สมาชิกแต่ละคนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง และสามารถนำประสบการณ์ที่ได้จากกลุ่มไปพัฒนาตนเองในด้านต่าง ๆ ตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้

เคอร์ชมิทซ์ (Durschmidt. 1977: 3953 – A) ได้ศึกษาผลการใช้กระบวนการกลุ่มเพื่อพัฒนาความเข้าใจในตนเองของนักศึกษา โดยให้การเข้าร่วมกลุ่มการสัมมนาซึ่งเปิดโอกาสให้แต่ละบุคคลได้แสดงศักยภาพที่แท้จริงของตนเอง ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาที่ได้รับกระบวนการ กลุ่มมีการยอมรับตัวเองดีขึ้น

บอร์ดแมน (Boardman. 1988 ; 1952) ศึกษาผลจากการนำกระบวนการกลุ่มไปใช้ในโปรแกรมการเลิกสูบบุหรี่ให้กับอาสาสมัคร 67 คน พบว่ากระบวนการกลุ่มช่วยเพิ่มประสิทธิภาพของโปรแกรมดังกล่าวได้ โดยเฉพาะในเพศหญิง

จากความหมายดังกล่าวสรุปได้ว่า กิจกรรมกลุ่ม หมายถึง การจัดกิจกรรมและการจัดประสบการณ์ต่างๆ ให้สมาชิกมีส่วนร่วมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันระหว่างสมาชิกในกลุ่ม โดยทุกคนได้มีส่วนร่วมลงมือปฏิบัติในการแก้ปัญหาเพื่อให้เกิดการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง และเกิดทักษะในการมีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน เพื่อนำไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาตนเอง

2.5.2 จุดมุ่งหมายของกิจกรรมกลุ่ม

ประนอม เดชชัย (2531 : 101 – 10) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของกิจกรรมกลุ่มไว้ดังนี้

1. เพื่อให้ผู้เรียนได้เข้าใจธรรมชาติของมนุษย์ คือเข้าใจตนเองและเข้าใจในบุคคลอื่นภายในกลุ่ม ซึ่งจะช่วยให้บุคคลปรับตัวเองเข้ากับบุคคลในกลุ่มได้ เกิดการเรียนรู้เรื่องของตนเองได้ดีขึ้น เช่น รู้ข้อบกพร่องของตนเอง หรือรู้ว่าตนเป็นอย่างไร เมื่อเปรียบเทียบกับบุคคลในกลุ่มเกิดความเข้าใจบุคคลอื่นในกลุ่ม โดยที่สมาชิกในกลุ่มได้ทำกิจกรรมร่วมกัน ย่อมทำให้เกิดการเรียนรู้และรู้จักซึ่งกันและกันดี ทราบข้อดีและข้อเสีย ข้อบกพร่องทั้งของตนเองและของบุคคล

อื่น อันจะเป็นแนวทางให้เกิดความรู้สึกเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน คิดช่วยเหลือกัน ตลอดจนการปรับตัวเข้าหากันด้วย

2. เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจกระบวนการทำงานหรือแก้ปัญหาต่าง ๆ ร่วมกัน ประสบการณ์ที่จัดกิจกรรมกลุ่มจะช่วยให้สมาชิกได้เรียนรู้วิธีการทำงานร่วมกัน เพราะไม่มีมีมนุษย์คนใดอยู่คนเดียวได้โดยไม่ต้องพึ่งพาอาศัยกัน ฉะนั้นการฝึกกิจกรรมกลุ่มในการเรียนการสอนจะช่วยฝึกให้บุคคลเข้าใจเกี่ยวกับกระบวนการทำงานและร่วมมือกันแก้ปัญหา

3. เพื่อให้ผู้เรียนฝึกความรู้สึกทางด้านคุณธรรม และจริยธรรม ในระหว่างร่วมกิจกรรมกลุ่ม เช่น ฝึกความรู้สึกอดทน ฝึกการยอมรับความคิดเห็นของส่วนรวม เป็นต้น สิ่งที่ได้มาจากกิจกรรมกลุ่มเหล่านี้จะไปช่วยพัฒนาบุคคลและสังคมต่อไป

จากจุดมุ่งหมายดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า กิจกรรมกลุ่มมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้บุคคลได้มีโอกาสที่จะปรับปรุง แก้ไข พัฒนา เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตลอดจนความคิดเห็นต่าง ๆ และสามารถทำความเข้าใจเกี่ยวกับตนเองและผู้อื่นรวมทั้งสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นเพื่อให้สามารถปรับตัวอยู่ในสังคมได้อย่างปกติสุข

2.5.3 คุณค่าของกิจกรรมกลุ่ม

คมเพชร ฉัตรสุภกุล (2530 : 15 – 19) ได้กล่าวถึงคุณค่าของกิจกรรมกลุ่มว่านอกจากจากความสำเร็จที่ทำแล้ว กิจกรรมกลุ่มยังมีคุณค่าทางด้านอื่น ๆ อีก ได้แก่

1. คุณค่าในด้านการพัฒนาการ (Developmental Values) เช่น สนองความต้องการขั้นพื้นฐานของบุคคล การสร้างพัฒนาการทางด้านอารมณ์และสังคม การพัฒนาการทางด้านทัศนคติความสนใจ ความสามารถ ตลอดจนความเจริญงอกงามทั้งทางด้านความรู้และทักษะ

2. คุณค่าด้านการวินิจฉัย (Diagnostic Values) สำหรับผู้นำกลุ่มเมื่อมีการทำกิจกรรมกลุ่มจะทำให้มีโอกาที่จะสังเกตสมาชิกในกลุ่มแต่ละคน ทำให้เกิดความเข้าใจเป็นอย่างดีในตัวสมาชิกในกลุ่ม

3. คุณค่าในด้านการบำบัด (Therapeutic Values) ในการรวมกลุ่มของบุคคลจะมีค่าต่อการบำบัดเป็นอย่างดี โรงพยาบาลและคลินิก จะนำทางกลุ่มไปใช้รักษาคนไข้โดยการบำบัดทางจิตวิทยากับคนไข้เป็นกลุ่ม (Group Psychotherapy) สำหรับในโรงเรียนผู้เรียนที่มีปัญหาคล้ายคลึงกันอาจได้รับความช่วยเหลือโดยการให้คำปรึกษากลุ่ม (Group Counseling) แต่สำหรับผู้เรียนที่มีปัญหาเพียงเล็กน้อย จะได้รับประโยชน์จากการร่วมกิจกรรมกลุ่ม เช่น การพัฒนานิสัยของตนเอง เป็นต้น

4. คุณค่าต่อโรงเรียนและชุมชน (Values to School and Community) การเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มจะช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสพัฒนาตนเองในด้านต่าง ๆ ทำให้บุคคลมีความสามารถ มีคุณค่า สร้างประโยชน์ให้แก่โรงเรียนและชุมชนได้

จากคุณค่าของกิจกรรมกลุ่มดังกล่าว สรุปได้ว่า คุณค่าของกิจกรรมกลุ่มนั้น ทำให้สมาชิกของกลุ่มได้รับประโยชน์ทั้งทางตรงและทางอ้อม สมาชิกได้ร่วมทำกิจกรรมด้วยกัน สามารถเข้าใจตนเองและเข้าใจผู้อื่นได้เป็นอย่างดีซึ่งจะทำให้บุคคลได้พัฒนาตนเองเพื่อให้สามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

2.5.4 ลำดับขั้นตอนของกิจกรรมกลุ่ม

ลำดับขั้นของกิจกรรมกลุ่มแบ่งเป็น 4 ขั้นตอน ดังนี้

1) ขั้นการมีส่วนร่วม (Participation หรือ Involvement Stage) เป็นขั้นที่ผู้เรียนมีส่วนร่วมในฐานะสมาชิกคนหนึ่งในกลุ่ม ซึ่งเป็นผู้ลงมือปฏิบัติหรือแสวงหาสิ่งที่ต้องการเรียนรู้ด้วยตนเอง การมีปฏิสัมพันธ์ภายในกลุ่ม ทำให้ผู้เรียนมีโอกาสแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ความรู้สึกนึกคิด ค่านิยม ความเชื่อ ซึ่งจะช่วยให้การเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นไปอย่างกว้างขวางและเกิดผลดี

2) ขั้นวิเคราะห์ (Analysis Stage) เป็นขั้นที่ผู้เรียนจะร่วมกัน วิเคราะห์ ประสิทธิภาพการเรียนรู้ หลังจากทีลงมือกระทำกิจกรรม ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้อย่างกว้างขวาง สามารถประเมินความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในกลุ่ม วิธีการเรียน ผลการเรียนรู้ ตลอดจนช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจตนเองและผู้อื่นได้ดีขึ้น

3) ขั้นสรุปและประยุกต์หลักการ (Generalization and application Stage) เมื่อผู้เรียนค้นพบสิ่งที่ต้องการเรียนรู้ด้วยตนเอง และผู้เรียนรวบรวมแนวคิดที่ตนค้นพบและแนวคิดที่ได้จากการแลกเปลี่ยนประสบการณ์กับผู้อื่น สรุปเป็นหลักการของตนเองเพื่อนำไปประยุกต์ใช้กับตนเองได้

4) ขั้นประเมินผล (Evaluation Stage) ผู้เรียนย่อมทราบผลการเรียนของตนเองและกลุ่มได้เป็นอย่างดี โดยผู้เรียนสามารถประเมินผลได้ด้วยตนเองจากการอภิปรายให้ข้อเสนอแนะ

จากลำดับขั้นของกิจกรรมกลุ่มดังกล่าวสรุปได้ว่าลำดับขั้นของกิจกรรมกลุ่มประกอบด้วยขั้นวิเคราะห์ ขั้นสรุป ขั้นประยุกต์หลักการและขั้นประเมินผล ซึ่งลำดับขั้นของการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมกลุ่มดังกล่าว จะช่วยส่งเสริมพัฒนาการของผู้เรียนและความสัมพันธ์อันดีระหว่างสมาชิกภายในกลุ่ม ทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับเนื้อหาวิชา มีโอกาสพัฒนาสติปัญญา อารมณ์ ด้วยวิธีการที่เหมาะสมซึ่งจะทำให้การเรียนรู้มีความหมายต่อผู้เรียนมากยิ่งขึ้น

3. วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับชุดกิจกรรมแนะแนว

3.1 ความหมายของชุดกิจกรรมแนะแนว

บุญเกื้อ คอรวาเวช (2529 : 2) ได้ให้ความหมายของชุดกิจกรรมแนะแนว หมายถึง เครื่องมือที่สร้างขึ้นเพื่อใช้ในการสอนประกอบด้วย คู่มือครูโดยมีรายละเอียด คำชี้แจง วัตถุประสงค์ วิธีดำเนินการ อุปกรณ์และการประเมินนอกจากนี้นักวิชาการบางท่านให้ความหมายของชุดแนะแนว หรือกิจกรรมแนะแนวว่าเป็นชุดการสอน คือเป็นนวัตกรรมทางการศึกษาอย่างหนึ่ง ซึ่งเข้ามามีบทบาทต่อการเรียนการสอนในปัจจุบัน ทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น เป็นรูปแบบของสื่อความหมายระหว่างครูกับนักเรียน ซึ่งประกอบด้วย คำแนะนำให้นักเรียนทำกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อให้บรรลุพฤติกรรมตามเป้าหมาย การรวบรวมเนื้อหาที่จะนำมาสร้างนั้นได้มาจากขอบข่ายความรู้ที่หลักสูตรต้องการให้นักเรียนได้เรียนรู้ และเนื้อหาจะถูกตัดจัดจนที่สื่อความหมายให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมตามเป้าหมาย ชุดการแนะแนวเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการสอนนักเรียนเพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้และพัฒนาทั้งทางด้านสติปัญญา อารมณ์ และสังคม ซึ่งประกอบด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น การอภิปราย การรายงานเป็นกลุ่มและรายบุคคล การแสดงบทบาทสมมติ กรณีตัวอย่าง สถานการณ์จำลอง เป็นต้น และมีการใช้สื่อประกอบ เช่น แผนภูมิ แผ่นภาพ วิดีทัศน์ แผ่นโปสเตอร์ เป็นต้น

จากความหมายของชุดกิจกรรมแนะแนวที่กล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า ชุดกิจกรรมแนะแนวหมายถึง มวลประสบการณ์หรือเครื่องมือที่จัดให้ผู้รับบริการแต่ละคน หรือแต่ละกลุ่มได้ปฏิบัติและค้นพบศักยภาพของตนเองจนบรรลุเป้าหมายตามขอบข่ายของงานแนะแนว จากกรอบแนวคิดในเรื่องชุดการสอนและกิจกรรมแนะแนวดังกล่าว คณาจารย์และนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตแขนงการแนะแนว มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ปีการศึกษา 2545 ได้ร่วมกันกำหนดและให้ความหมายของชุดกิจกรรมแนะแนว หมายถึง กิจกรรมแนะแนวหลาย ๆ กิจกรรมที่นำมารวมกันอย่างเป็นระบบตามเป้าหมายและขอบข่ายของการแนะแนว

3.2 องค์ประกอบของชุดกิจกรรมแนะแนว

มีผู้กล่าวถึงองค์ประกอบของชุดกิจกรรมแนะแนวแตกต่างกันไปดังตัวอย่าง เช่น

3.2.1 คณะกรรมการบริหารหลักสูตรวิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว

มติของที่ประชุมคณะกรรมการบริหารหลักสูตรวิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว ครั้งที่ 5/2531 ประจำปีภาคต้นปีการศึกษา 2531 ให้ข้อสรุปว่า “ชุดการแนะแนว” ควรต้องมีรายละเอียด 2 อย่างคือ

1) คู่มือครู ซึ่งประกอบด้วย คำชี้แจงทั่วไป วัตถุประสงค์ วิธีการใช้ เครื่องมือวัด เช่น การสังเกต การสัมภาษณ์ การใช้แบบสอบถาม การใช้แบบทดสอบ

2) โปรแกรมกิจกรรม หัวข้อเรื่อง ซึ่งประกอบด้วย ชื่อกิจกรรม วัตถุประสงค์ วิธีดำเนินการ อุปกรณ์และการประเมิน

3.2.2 สมร ทองดีและปราณี रामสูต (2545 : 306) ได้กล่าวว่าชุดกิจกรรมแนะแนวใน คาบเรียนมีลักษณะเช่นเดียวกับชุดการสอนในรายวิชาอื่นๆ ประกอบด้วยคู่มือครู แบบฝึกปฏิบัติ สำหรับนักเรียน สื่อ แบบทดสอบหรือแบบประเมิน นอกจากนี้ยังมีข้อสรุปจากการเข้าร่วมสัมมนา เข้ม ของคณาจารย์และนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาแขนงการแนะแนวมหาวิทยาลัยสุโขทัย ธรรมาธิราช ปีการศึกษา 2545 ได้กำหนดว่า ชุดกิจกรรมแนะแนว ประกอบด้วย

1) คู่มือผู้ให้บริการ ซึ่งมีคำชี้แจงการเตรียมการของผู้ให้บริการแนะแนว แผนการจัดกิจกรรมต่าง ๆ

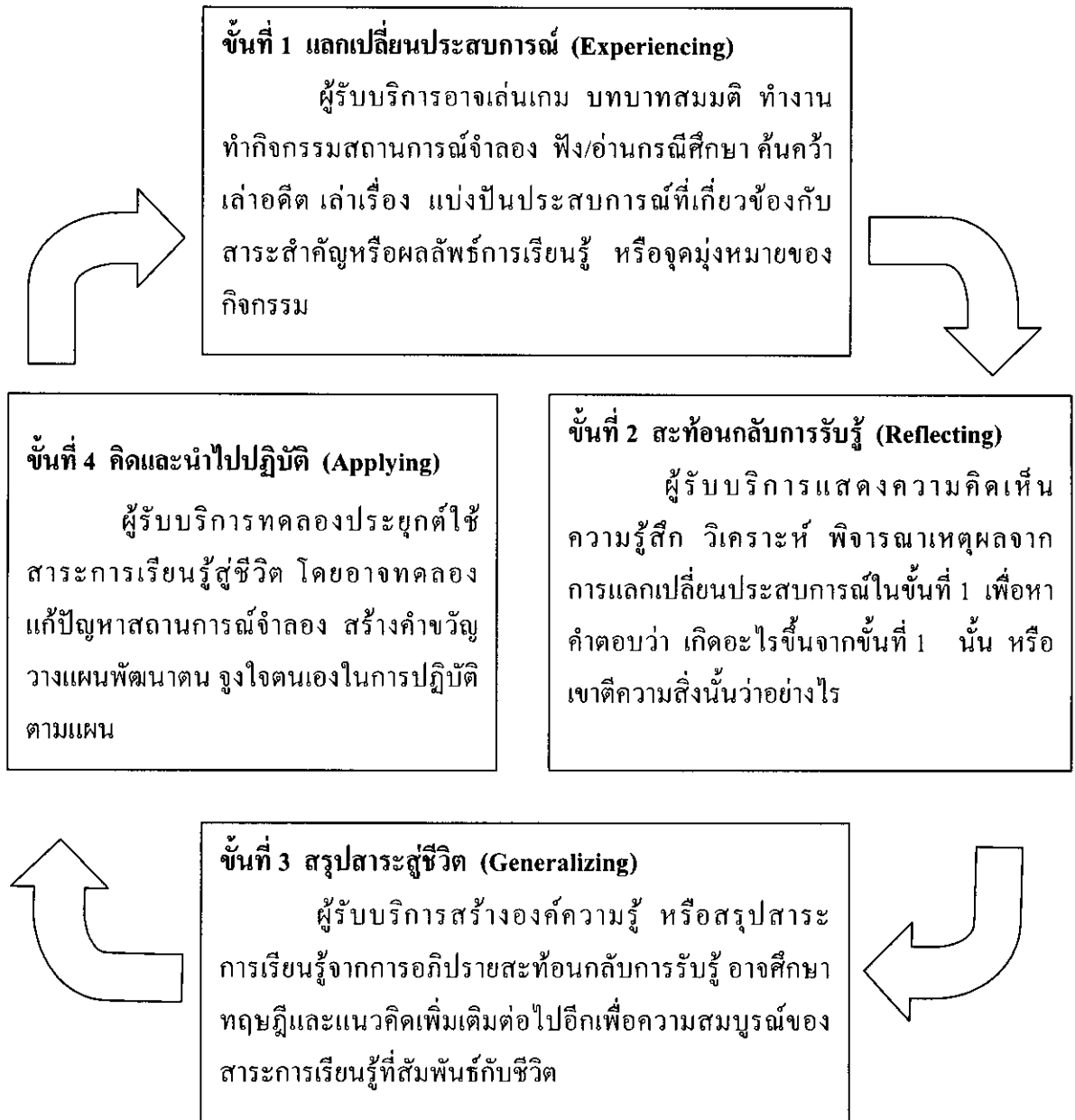
2) คู่มือผู้รับบริการ ซึ่งมีใบงาน ใบความรู้ และแบบทดสอบก่อน - หลัง

3) สื่อหรืออุปกรณ์การจัดกิจกรรม

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปองค์ประกอบของชุดกิจกรรมแนะแนวควร ประกอบด้วย คู่มือครู คำชี้แจง แผนการจัดกิจกรรมต่าง ๆ สื่ออุปกรณ์การจัดกิจกรรม และแบบทดสอบก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรม

3.3 การพัฒนาชุดกิจกรรมแนะแนว

การจัดกิจกรรมแนะแนว เน้นการจัดกิจกรรมโดยใช้แนวคิดจากทฤษฎีการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participation Learning) ที่เน้นการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ (Experiential learning) และการเรียนรู้ด้วยกระบวนการกลุ่มเป็นสำคัญ ซึ่งผู้สร้างทฤษฎีการเรียนรู้เชิงประสบการณ์มีหลายกลุ่ม ซึ่งแต่ละกลุ่มก็มีคำอธิบายแตกต่างกันไปบ้างในบางส่วน จากผลการศึกษารวบรวมของลักเนอร์ และแนคเลอร์ (Luckner & Nadler, 1997 : 4 cited by Kottman, Ashby & DeGraaf, 2001 :14 อ้างถึงในสมร ทองดี และปราณี रामสูต 2545 : 50) ได้กล่าวถึงขั้นตอนของกิจกรรมว่า ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ERGA หรือวงจรการเรียนรู้ คือ “แลกเปลี่ยนประสบการณ์ สะท้อนกลับ การรับรู้ สรุปสาระสู่ชีวิต คิดแนะนำไปปฏิบัติ” แสดงเป็นภาพได้ ดังนี้

ภาพที่ 2.1 ขั้นตอนและวงจรกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างการเรียนรู้เชิงประสบการณ์

ที่มา : สมร ทองดี และปราณี รามสูต (2545 : 50)

3.4 การหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมแนะแนว

การหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมแนะแนว ซึ่งเป็นเครื่องมือประเภทสื่อ นั้นเป็นการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือชนิดหนึ่ง การตรวจสอบคุณภาพโดยทั่วไปจะใช้อยู่ 2 วิธีการ คือ

3.4.1 ใช้วิธีทางเหตุผล (rational approach) เป็นการตรวจสอบคุณภาพโดยใช้การพิจารณาเชิงเหตุผล (ก่อนนำไปใช้จริง) โดยอาศัยหลักเกณฑ์หรือผู้เชี่ยวชาญในเรื่องนั้น ๆ ว่ามีความเหมาะสมที่จะใช้เก็บข้อมูลเพื่อวิจัยต่อไปหรือไม่

3.4.2 ใช้วิธีทางสถิติ (empirical approach) เป็นการตรวจสอบเพื่อกำหนดคุณภาพเครื่องมือออกมาเป็นตัวสเกลต่าง ๆ ซึ่งจะทำขึ้นหลังจากที่นำเครื่องมือไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะใกล้เคียงกับประชากรที่วิจัย หรือกับกลุ่มที่เป็นแบบอย่างหรืออุดมคติเพื่อการหาสเกลเป็นมาตรฐานในการเปรียบเทียบ การใช้วิธีการทางสถิตินี้ อาจจะทำให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบก่อนแล้วนำไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างก็จะเป็นการตรวจสอบคุณภาพที่ดี ทำให้ได้เครื่องมือวิจัยที่มีคุณภาพ

การประเมินคุณภาพของเครื่องมือทั้งฉบับนั้น โกศล มีคุณ (2545 : 286 – 287) สรุปไว้ว่าคุณภาพที่มักพิจารณาประเมินคือ ความตรงของเครื่องมือมี 3 ประเภท คือ ความตรงตามเนื้อหา ประเมินได้โดยใช้ผู้เชี่ยวชาญ ความตรงตามโครงสร้างประเมินได้หลายวิธี เช่น ใช้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความสัมพันธ์กับเกณฑ์หรือการวิเคราะห์องค์ประกอบ ความตรงเชิงสหสัมพันธ์กับเกณฑ์ ซึ่งประเมินได้โดยเปรียบเทียบผลการวัดจากกลุ่มที่สภาพจริงต่างกันอยู่แล้วเป็นต้น ในที่นี้ ขอสรุปเฉพาะด้านความตรงตามเนื้อหาตามโครงสร้าง ซึ่งสามารถสอบได้โดยผู้เชี่ยวชาญ โดยมีขั้นตอนการดำเนินการดังนี้

- 1) สร้างเครื่องมือโดยวิเคราะห์องค์ประกอบหรือนิยามเชิงปฏิบัติการเพื่อได้เครื่องมือที่ต้องการวัด
- 2) ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบว่ามีความตรงตามเนื้อหาที่ต้องการวัดและโครงสร้างตามองค์ประกอบหรือนิยามเชิงปฏิบัติการ
- 3) ผู้เชี่ยวชาญให้ความเห็นโดยเสนอความเห็นว่าตรง (+1) ไม่ตรง (-1) หรือตัดสินไม่ได้ (0)
- 4) นำความเห็นของผู้เชี่ยวชาญมาพิจารณาความสอดคล้องการประเมิน โดยอาจหาค่า IOC (Index of concordance)
- 5) นำความเห็นของผู้เชี่ยวชาญไปปรับปรุง

จากข้อมูลข้างต้น การหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมแนะแนวเป็นการสร้างเครื่องมือเพื่อพัฒนาผู้รับบริการชนิดหนึ่ง สามารถเลือกใช้วิธีในการหาประสิทธิภาพได้หลายวิธี ทั้งนี้ขึ้นกับวัตถุประสงค์ของผู้สร้าง ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้เป็นการสร้างชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน ซึ่งผู้วิจัยพิจารณาเห็นว่ากิจกรรมแนะแนวที่สร้างขึ้นสามารถนำไปใช้ได้ตรงตามองค์ประกอบของแนวคิดดังกล่าวได้ จึงเลือกการหาประสิทธิภาพโดยหาความตรงตามเนื้อหาและโครงสร้างตามความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

3.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับชุดกิจกรรมแนะแนว

จากการศึกษาค้นคว้าพบว่า มีผู้วิจัยใช้ชุดการแนะแนวเพื่อพัฒนา ส่งเสริม แก้ไข ป้องกันพฤติกรรมต่าง ๆ ดังนี้

รุจิราภา สิทธิปาน (2531) ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อการปรับตัวทางสังคมกับเพื่อนต่างเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี ผลการศึกษาปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่มมีการปรับตัวทางสังคมกับเพื่อนต่างเพศสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ธีระ ชัยยุทธขรรจง (2533) ได้ศึกษาผลการใช้ชุดการแนะแนวที่มีต่อการปรับตัวกับเพื่อนต่างเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านหมี่วิทยา จังหวัดลพบุรี จำนวน 24 คน ผลการทดลองปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแนะแนวมีการปรับตัวกับเพื่อนต่างเพศสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

พวงแก้ว เนตรโอรักษ์ (2533) ได้ศึกษาการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อความร่วมมือในการอภิปรายกลุ่มของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านลานแหลม จังหวัดนครปฐม จำนวน 14 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมกลุ่มละ 7 คน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีความร่วมมือในการอภิปรายกลุ่มสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการให้ข้อเสนออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

เบญจวรรณ ศรีสุริยกานนท์ (2534) ได้ศึกษาผลการใช้ชุดการแนะแนวที่มีต่อการทำงานกลุ่มของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชนบุรีวรเทพีพลารักษ์ กรุงเทพมหานคร จำนวน 16 คน ผลการทดลองปรากฏว่า นักเรียนมีคะแนนการปรับตัวสูงมีการพัฒนาการทำงานกลุ่มได้ดีกว่านักเรียนที่มีคะแนนต่ำ

ปนัดดา ยิ้มสกุล (2538) ได้ทำการวิจัย เรื่อง ผลของการใช้ชุดการแนะแนวที่มีต่อความสามัคคีของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านท่ากลอย กิ่งอำเภอท่าตะเคียน จังหวัดฉะเชิงเทรา พบว่า นักเรียนที่ได้รับการใช้ชุดการแนะแนวมีความสามัคคีสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

นัยนา นิยมโชค (2539) ได้ทำการวิจัยผลของการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อการปฏิบัติตนกับเพื่อนของนักเรียนชาวเขาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ตาก จำนวน 20 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 10 คน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนชาวเขาที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีการปฏิบัติตนกับเพื่อนดีขึ้นกว่านักเรียนชาวเขาที่ได้รับการสอนปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

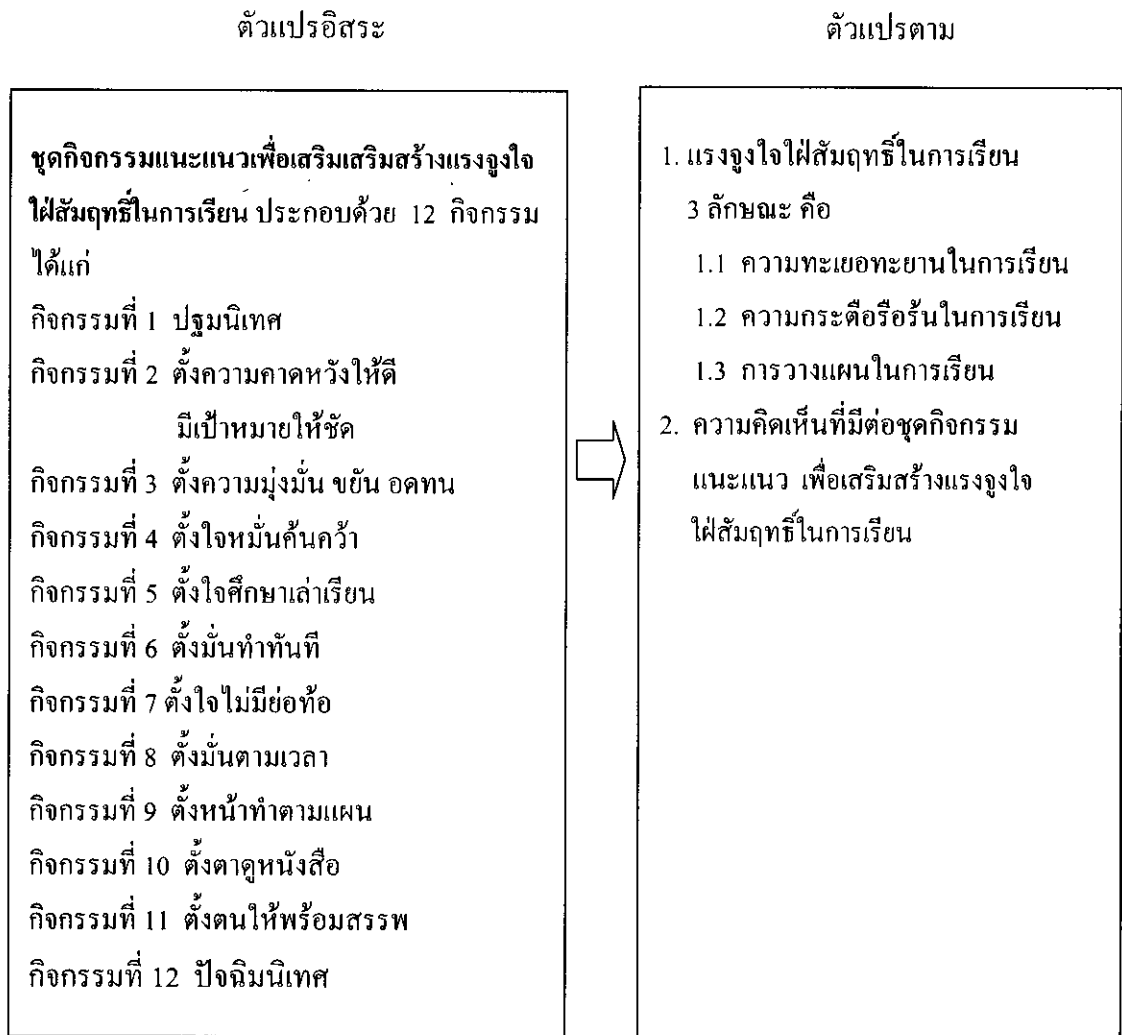
มลิวรรณ นิรมลพิศาล (2539) ได้ทำการวิจัยเรื่องผลการใช้ชุดการแนะแนวที่มีต่อทัศนคติต่อการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสีกัน (วัฒนานคร อุดมภ์) กรุงเทพฯ พบว่านักเรียนที่ได้รับการใช้ชุดการแนะแนวมีทัศนคติต่อการเรียนดีขึ้นมากกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

กันทวัลย์ ภูวนันท์ (2543) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลการใช้โปรแกรมชุดแนะแนวในการพัฒนาเจตคติต่อการคุกคามทางเพศ และความภาคภูมิใจในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนชัยมาตร กรุงเทพฯ พบว่านักเรียนที่ได้รับการใช้ชุดแนะแนวที่มีการพัฒนาเจตคติการคุกคามทางเพศและความภาคภูมิใจเพิ่มขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ถวิลวัลย์ อัมรินทร์ (2543) ได้นำกิจกรรมกลุ่มมาใช้ในการศึกษาความมีน้ำใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนมหิตลวิทยานุสรณ์ จังหวัดนครปฐม จำนวน 12 คน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนมีความมีน้ำใจเพิ่มขึ้นหลังการเข้าร่วมโครงการพัฒนาความมีน้ำใจโดยใช้กิจกรรมกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากการวิจัยดังกล่าวข้างต้น การใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวสามารถพัฒนา ส่งเสริม ป้องกันและแก้ปัญหา พฤติกรรมของนักเรียนทั้งด้านการศึกษา เช่น ทัศนคติต่อการเรียน ด้านส่วนตัวและสังคม เช่น ความสามัคคี เจตคติการคุกคามทางเพศและความภาคภูมิใจในตนเองได้ ทำให้ผู้วิจัยได้แนวคิดว่าการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวสามารถพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนได้ และสามารถนำมากำหนดกรอบแนวความคิดการวิจัยและ โครงสร้างของชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนได้ดังนี้

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 2.2 กรอบแนวคิดการวิจัย

โครงสร้างของชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน ผู้วิจัยได้กำหนดโครงสร้างของชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน โดยการพัฒนาคุณลักษณะ 3 ประการคือ ความทะเยอทะยานในการเรียน ความกระตือรือร้นในการเรียน การวางแผนในการเรียน ซึ่งในงานวิจัยครั้งนี้มีการจัดกิจกรรมทั้งสิ้นรวม 12 กิจกรรมดังนี้คือ

กิจกรรมที่ 1 ปฐมนิเทศ

กิจกรรมที่ 2 ตั้งความคาดหวังให้ดี มีเป้าหมายให้ชัด

- กิจกรรมที่ 3 ตั้งความมุ่งมั่น ขยัน อดทน
- กิจกรรมที่ 4 ตั้งใจหมั่นค้นคว้า
- กิจกรรมที่ 5 ตั้งใจศึกษาเล่าเรียน
- กิจกรรมที่ 6 ตั้งมั่นทำทันที
- กิจกรรมที่ 7 ตั้งใจไม่มีย่อท้อ
- กิจกรรมที่ 8 ตั้งมั่นตามเวลา
- กิจกรรมที่ 9 ตั้งหน้าทำตามแผน
- กิจกรรมที่ 10 ตั้งตาคุณหนังสือ
- กิจกรรมที่ 11 ตั้งตนให้พร้อมสรรพ
- กิจกรรมที่ 12 ปัจฉินิเทศ

ตารางที่ 2.1 โครงสร้างชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ในการเรียน
ของนักศึกษา ระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ แผนกพาณิชยการ วิทยาลัยเทคนิค
จันทบุรี

ครั้งที่	ชื่อกิจกรรม	วัตถุประสงค์	เทคนิค / วิธีการ
1	ปฐมนิเทศ	<ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อให้นักศึกษาในกลุ่มรู้วัตถุประสงค์ระเบียบวิธีการและการปฏิบัติตนรวมทั้งระยะเวลาในการร่วมกิจกรรมได้ 2. เพื่อสร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่างครูและนักศึกษากลุ่มที่เข้าร่วมกิจกรรม 3. เพื่อนำเข้าสู่เรื่องแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน 	กิจกรรมกลุ่มและรายบุคคล เกม
2	ตั้งความคาดหวังให้ดี มีเป้าหมายให้ชัด	<ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อให้นักศึกษาทราบลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนว่าจะต้องทำงานหรือการบ้านที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จทันเวลาที่กำหนด 	กิจกรรมกลุ่มและรายบุคคล

ตารางที่ 2.1 (ต่อ)

ครั้งที่	ชื่อกิจกรรม	วัตถุประสงค์	เทคนิค / วิธีการ
		2. เพื่อให้นักศึกษาเห็นความสำคัญและตัวอย่างการทำงานหรือการบ้านที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จก่อนเวลาที่กำหนด 3. ทำงานที่ได้รับมอบหมายทันทีโดยไม่ผลัดวันประกันพรุ่ง	
3.	ตั้งความมุ่งมั่น ขยัน อดทน	1. เพื่อให้นักศึกษาได้ทราบว่าผู้ที่มีความทะเยอทะยานในการเรียนจะเป็นผู้ที่ประสบความสำเร็จในการเรียน โดยจะมีความพยายาม ขยัน อดทน มานะและมุ่งมั่น 2. เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนในด้านความทะเยอทะยาน	กิจกรรมกลุ่ม และรายบุคคล กรณีตัวอย่าง
4	ตั้งใจหมั่นค้นคว้า	เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนด้านการศึกษาเพิ่มเติม	กิจกรรมกลุ่ม และรายบุคคล สถานการณ์จำลอง
5	ตั้งใจศึกษาเล่าเรียน	1. นักศึกษารู้ถึงประโยชน์ของการตั้งใจศึกษาเล่าเรียน 2. การตั้งใจศึกษาเล่าเรียนและสนใจสิ่งที่กำลังศึกษาอยู่จะทำให้ประสบความสำเร็จในการเรียน	กิจกรรมกลุ่ม และรายบุคคล กรณีตัวอย่าง
6	ตั้งมั่นทำทันที	1. เพื่อให้นักศึกษาทราบลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนว่าจะต้องทำงานหรือการบ้านที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จทันเวลาที่กำหนด	กิจกรรมกลุ่ม และรายบุคคล นิทาน

ตารางที่ 2.1 (ต่อ)

ครั้งที่	ชื่อกิจกรรม	วัตถุประสงค์	เทคนิค / วิธีการ
		2. เพื่อให้นักศึกษาเห็นความสำคัญและตัวอย่างการทำงานหรือการบ้านที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จก่อนเวลาที่กำหนด 3. ทำงานที่ได้รับมอบหมายทันทีโดยไม่ผัดวันประกันพรุ่ง	
7	ตั้งใจไม่มีย่อท้อ	1. เพื่อให้ให้นักศึกษาได้ฝึกนิสัยตั้งใจจริงในการเรียน โดยรู้สึกสนุกสนานในการเรียนและไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคต่างๆในการเรียน 2. เพื่อให้ให้นักศึกษาทราบว่าผู้ที่มีความกระตือรือร้นในการเรียนโดยมีความตั้งใจจริงความพยายามไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคจะทำให้ประสบความสำเร็จในการเรียน	กิจกรรมกลุ่มและรายบุคคลกรณีตัวอย่าง
8	ตั้งมั่นตามเวลา	1. เพื่อให้ให้นักศึกษาทราบลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน เช่น ทำตารางการดูหนังสือหรือปฏิทินปฏิบัติงานสำหรับตนเองและปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด 2. เพื่อให้ให้นักศึกษารู้ประโยชน์ และคุณค่าของตารางการดูหนังสือหรือปฏิทินปฏิบัติงานสำหรับตนเองและผลดีของการปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด	กิจกรรมกลุ่มและรายบุคคล
9	ตั้งหน้าทำตามแผน	1. เพื่อให้ให้นักศึกษาได้พัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เกี่ยวกับความสามารถในการวางแผน โดยการตั้งจุดมุ่งหมายในการเรียนและมีการวางแผนอย่างมีระบบ เพื่อไปถึงจุดมุ่งหมายนั้น	กิจกรรมกลุ่มและรายบุคคล

ตารางที่ 2.1 (ต่อ)

ครั้งที่	ชื่อกิจกรรม	วัตถุประสงค์	เทคนิค / วิธีการ
		2. เพื่อให้นักศึกษาคิดหาวิธีการใหม่ ๆ เพื่อให้ไปถึงเป้าหมายที่ตั้งไว้	
10	ตั้งคาถาหนังสือ	<ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน ด้านการวางแผนในการเรียน โดยรู้จักวางแผนการดูหนังสือล่วงหน้าเพื่อเตรียมตัวสอบ 2. ให้นักศึกษาเห็นความสำคัญของการดูหนังสือเพื่อเตรียมตัวสอบ 3. เพื่อให้นักศึกษาทราบวิธีดูหนังสือเพื่อเตรียมตัวสอบในรายวิชาต่าง ๆ และใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติ 	กิจกรรมกลุ่ม และรายบุคคล
11	ตั้งตนให้พร้อมสรรพ	<ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน ด้านมีอุปกรณ์การเรียน 2. เพื่อให้นักศึกษาจะจัดเตรียมอุปกรณ์การเรียนอย่างครบถ้วนก่อนไปเรียนเสมอ 3. เพื่อให้นักศึกษาจะไม่ลืมอุปกรณ์การเรียนในแต่ละวิชา 	กิจกรรมกลุ่ม และรายบุคคล สถานการณ์จำลอง
12	ปัจฉิมนิเทศ	<ol style="list-style-type: none"> 1. ให้นักศึกษาแสดงความรู้สึกและความคิดเห็นที่มีต่อการร่วมกิจกรรมเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน 2. สามารถนำความรู้เกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน 	กิจกรรมกลุ่ม และรายบุคคล

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ผลของชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักศึกษา ระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ แผนกพาณิชยการ วิทยาลัยเทคนิคจันทบุรี มีวิธีดำเนินการวิจัยในหัวข้อครอบคลุม 1) ประเภทของการวิจัย 2) ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง 3) ตัวแปรในการวิจัย 4) นิยามปฏิบัติการ 5) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย และวิธีสร้างเครื่องมือ 6) การเก็บรวบรวมข้อมูล และ 7) การวิเคราะห์ข้อมูล และสถิติที่ใช้ ตามลำดับดังนี้

1. ประเภทของการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงพัฒนา (Research and Development) โดยมีรูปแบบการวิจัยดังนี้

$$O_1 \times O_2$$

O_1 หมายถึง การวัดคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักศึกษา ก่อนการทดลอง

X หมายถึง การใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน จำนวน 12 กิจกรรม

O_2 หมายถึง การวัดคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักศึกษา หลังการทดลอง

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นดังนี้

2.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้วิจัยครั้งนี้คือ นักศึกษาระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ แผนกพาณิชยการ วิทยาลัยเทคนิคจันทบุรี ปีการศึกษา 2553 จำนวน 500 คน

2.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ แผนกพาณิชยการ วิทยาลัยเทคนิคจันทบุรี ปีการศึกษา 2553 จำนวน 14 คน ที่ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง โดยมีมีเกณฑ์การคัดเลือกดังนี้

2.2.1 เป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ แผนกพาณิชยการ วิทยาลัยเทคนิคจันทบุรี

2.2.2 เป็นนักศึกษาที่มีความพร้อม และเต็มใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรม ตั้งแต่เริ่มต้นจนเสร็จสิ้นกระบวนการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว

3. ตัวแปรในการวิจัย

3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน จำนวน 12 กิจกรรม

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน และความคิดเห็นที่มีต่อชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

4. นิยามปฏิบัติการ

นิยามปฏิบัติการ ประกอบด้วย แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน และชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน ดังนี้

4.1 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน หมายถึง ความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของนักเรียนที่มุ่งมั่นปรารถนาที่จะได้รับผลสำเร็จในการศึกษาเล่าเรียน ซึ่งประกอบด้วยลักษณะต่าง ๆ 3 ประการ คือ

4.1.1 ความทะเยอทะยานในการเรียน ได้แก่ มุ่งมั่นในการทำให้ผลการเรียนดีขึ้นโดยตั้งใจเรียน ขยันทำการบ้านและหาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอ

4.1.2 ความกระตือรือร้นในการเรียน ได้แก่ ไม่ท้อแท้ ไม่เบื่อหน่ายในการเรียน มีการเตรียมตัวเองให้พร้อมต่อการเรียนอยู่เสมอ สนใจสิ่งที่ศึกษาอยู่ ตั้งใจทำงานอย่างจริงจังเมื่อครูมอบหมาย

4.1.3 การวางแผนในการเรียน ได้แก่ การกำหนดเป้าหมายในการเรียน อย่างมีแบบแผนโดยการจัดตารางเวลาในการเรียนสำหรับตนเอง เช่น ช่วงเวลาทำการบ้าน การดูหนังสือ การทำงานที่ได้รับมอบหมาย การเตรียมอุปกรณ์การเรียน การเตรียมตัวสอบ

4.2 ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน หมายถึง เครื่องมือทางการแนะแนวที่ประกอบด้วยกิจกรรม แนะแนวหลายๆ กิจกรรม ที่นำมารวมกันเข้าอย่างเป็นระบบตามเป้าหมายและขอบข่ายของการแนะแนวโดยชุดกิจกรรมแนะแนวประกอบด้วย คู่มือครู คำชี้แจง แผนการจัดกิจกรรม สื่อหรืออุปกรณ์การจัดกิจกรรม และแบบทดสอบก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรม

กิจกรรมที่จัด จัดโดยใช้วิธีการต่างๆ เช่น กระบวนการกลุ่ม การอภิปราย การแสดงบทบาทสมมติ กรณีตัวอย่าง สถานการณ์จำลอง และสื่อ อุปกรณ์ต่างๆ เพื่อพัฒนาคุณลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนซึ่งมี 3 ลักษณะคือ 1) ความทะเยอทะยานในการเรียน 2) การกระตือรือร้นในการเรียน 3) การวางแผนในการเรียน รวมทั้งจัดโดยยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ มุ่งให้ประสบการณ์ตรง ที่เน้นการเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน และดำเนินกิจกรรมตามวงจรการเรียนรู้ 4 ขั้นตอน (ERGA) ได้แก่ ขั้นที่ 1 (Experiencing) ขั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ขั้นที่ 2 (Reflecting) ขั้นสะท้อนกลับการเรียนรู้ ขั้นที่ 3 (Generalizing) ขั้นสรุปสาระสู่ชีวิต ขั้นที่ 4 (Applying) ขั้นคิดและนำไปปฏิบัติ ซึ่งส่งผลให้นักศึกษามีการพัฒนาการของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนเพิ่มมากขึ้น และมีพฤติกรรมในการเรียนที่เหมาะสม โดยแบ่งเป็น 3 ลักษณะและกิจกรรมที่จัดขึ้นแบ่งเป็น 12 กิจกรรม ดังนี้

กิจกรรมที่ 1 ปฐมนิเทศ

ลักษณะที่ 1 ความทะเยอทะยานในการเรียน

กิจกรรมที่ 2 ตั้งความคาดหวังให้ตีมีเป้าหมายให้ชัด

กิจกรรมที่ 3 ตั้งความมุ่งมั่นขยันอดทน

กิจกรรมที่ 4 ตั้งใจหมั่นค้นคว้า

ลักษณะที่ 2 ความกระตือรือร้นในการเรียน

กิจกรรมที่ 5 ตั้งใจศึกษาเล่าเรียน

กิจกรรมที่ 6 ตั้งมั่นทำทันที

กิจกรรมที่ 7 ตั้งใจไม่มีย่อท้อ

ลักษณะที่ 3 การรู้จักวางแผนงานในการเรียน

กิจกรรมที่ 8 ตั้งมั่นตามเวลา

กิจกรรมที่ 9 ตั้งหน้าทำตามแผน

กิจกรรมที่ 10 ตั้งตาดูหนังสือ

กิจกรรมที่ 11 ตั้งตนให้พร้อมสรรพ

กิจกรรมที่ 12 ปังฉิมนิเทศ

5. เครื่องมือวิจัยที่ใช้ในการวิจัยและวิธีสร้างเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย (1) ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน (2) แบบวัดการแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน (3) แบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน ซึ่งขั้นตอนการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีดังนี้

5.1 ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

การสร้างชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน มีขั้นตอนดังนี้

5.1.1 ศึกษาวรรณกรรมที่เกี่ยวกับการสร้างชุดกิจกรรมแนะแนว และการเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

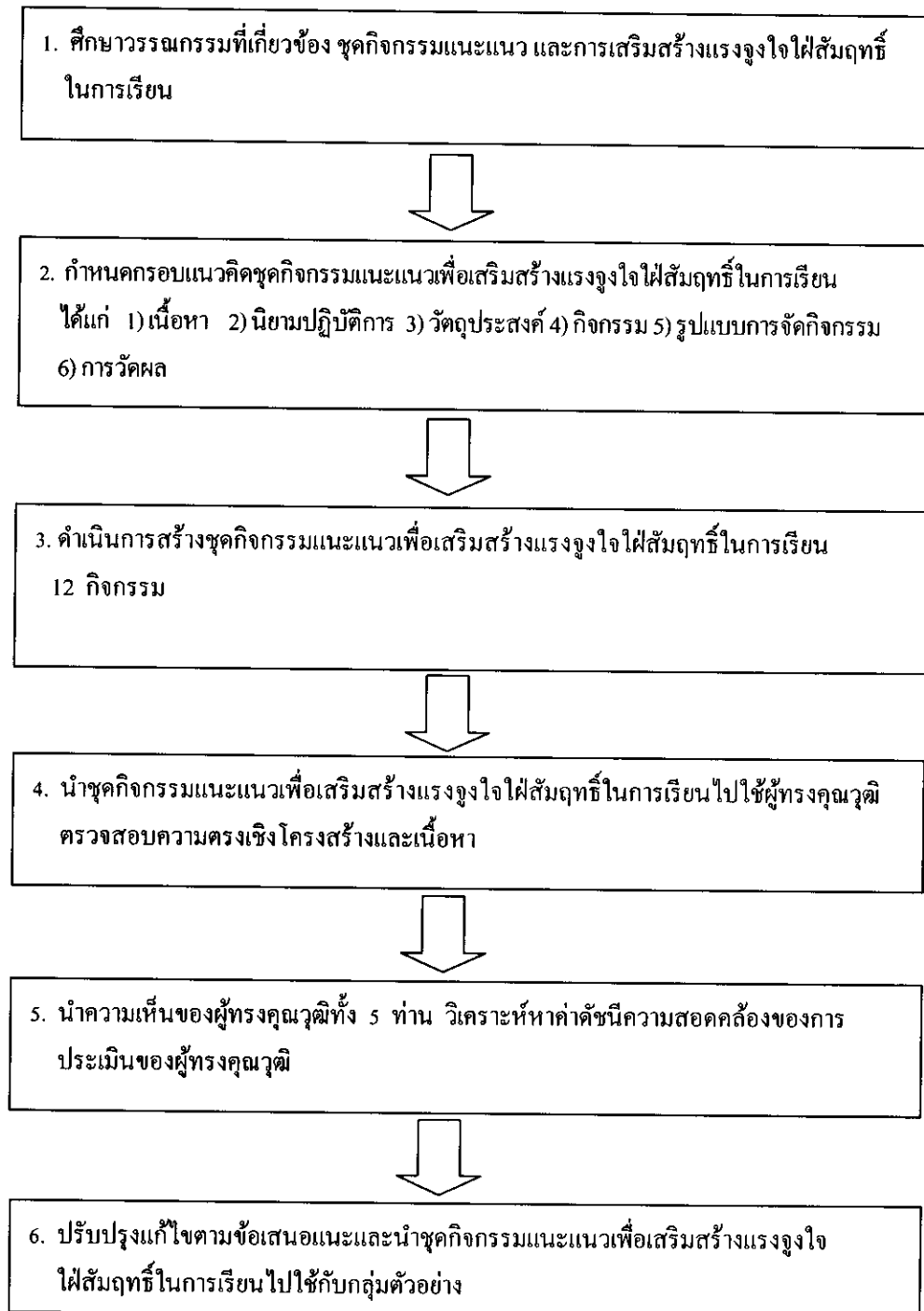
5.1.2 กำหนดกรอบแนวคิดชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน เช่น เนื้อหา นิยามปฏิบัติการ วัตถุประสงค์ กิจกรรม รูปแบบกิจกรรม และการวัดผล

5.1.3 ดำเนินการสร้างชุดกิจกรรม เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน รวม 12 กิจกรรม

5.1.4 นำชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนจำนวน 12 กิจกรรม ที่เน้นการเรียนรู้เชิงประสบการณ์กิจกรรม 4 ขั้นตอน (ERGA) ที่สร้างขึ้นไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาและผู้ทรงคุณวุฒิด้านกิจกรรมแนะแนว 5 ท่าน ตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างและเนื้อหาให้สอดคล้องกับนิยามปฏิบัติการ ซึ่ง แบบประเมินและรายชื่อผู้ตรวจสอบแสดงไว้ในภาคผนวก

5.1.5 ผู้วิจัยนำความเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 5 ท่าน วิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้องของการประเมินของผู้ทรงคุณวุฒิ ได้ค่า IOC ระหว่าง 0.80 - 1.00

5.1.6 ผู้วิจัยได้นำข้อเสนอแนะมาปรับปรุงแก้ไขชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ และนำไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่าง การสร้างชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน มีขั้นตอนดังแผนผังข้างล่างนี้

ภาพที่ 3.1 ขั้นตอนการสร้างชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

ตัวอย่างกิจกรรม
ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน
กิจกรรมที่ 1

ชื่อกิจกรรม	ปฐมนิเทศ
ประเภทของกิจกรรม	การละลายพฤติกรรม
ระดับ/วัย	ระดับปวช. /วัยรุ่น
ขนาดของกลุ่ม	14 คน
ระยะเวลา	1 ชั่วโมง

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักศึกษาในกลุ่มรู้วัตถุประสงค์ ระเบียบวิธีการและการปฏิบัติตนรวมทั้งระยะเวลาในการร่วมกิจกรรมได้
2. เพื่อสร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่างครูและนักศึกษากลุ่มที่เข้าร่วมกิจกรรม
3. เพื่อนำเข้าสู่เรื่องแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

แนวคิด

นักศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรมควรรู้วัตถุประสงค์ ระเบียบ วิธีการ และการปฏิบัติตนรวมทั้งระยะเวลาการทำกิจกรรม เพื่อเป็นการสร้างความสัมพันธ์และเจตคติที่ดีต่อกันระหว่างนักศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรมและครู รวมทั้งช่วยเสริมสร้างบรรยากาศในการจัดกิจกรรมและความร่วมมือระหว่างนักศึกษา

สื่อ/อุปกรณ์

1. เอกสารประกอบกิจกรรมที่ 1
3. ใบงานที่ 1 , 2
4. ใบความรู้
5. แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

การดำเนินกิจกรรม

ขั้นที่ 1 แลกเปลี่ยนประสบการณ์

- 1.1 ครูแนะนำตนเอง และให้นักศึกษาแต่ละคนแนะนำตัว โดยบอกชื่อ นามสกุล และชื่อเล่น อาชีพที่ชอบและใฝ่ฝันมากที่สุด
- 1.2 ครูให้นักศึกษาแบ่งกลุ่ม ๆ ละ 7 คน
- 1.3 อธิบายการเล่นเกม “คว่ำดาว” โดยให้ต่อชิ้นส่วนให้เป็นรูปภาพดาว
- 1.4 ให้เวลาเล่นประมาณ 5 นาที โดยให้นักศึกษาในกลุ่มช่วยกันคิดว่าภาพที่ประกอบเสร็จ คือภาพอะไร เคยเห็นหรือนำมาใช้เป็นสัญลักษณ์แทนอะไรบ้างแล้วร่วมกันสรุป พร้อมทั้งให้บอกลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ 1 ลักษณะ และส่งตัวแทนกลุ่มออกมารายงาน

ขั้นที่ 2 สะท้อนกลับการรับรู้

- ครูและนักศึกษาร่วมกันอภิปรายในประเด็นที่สำคัญเช่น
- 2.1 ตอนเด็กๆเวลานักศึกษาส่งงานคุณครู คุณครูเคยให้ดาวนักศึกษาบ้างหรือไม่
 - 2.2 ดาวเป็นสัญลักษณ์แทนอะไร (คะแนน, คำชม, รางวัล)
 - 2.3 ครูให้ดาวหลายดวงในการเรียนแสดงความหมายอย่างไร (งานเยี่ยม, ได้คะแนนมาก)
 - 2.4 ผู้ที่ได้ดาวจะรู้สึกอย่างไร เพราะเหตุใด
 - 2.5 ดังนั้นดาวเป็นสัญลักษณ์ใช้แทนความสำเร็จในการเรียนได้หรือไม่
 - 2.6 คนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนจะรู้สึกอย่างไร
 - 2.7 ผู้ที่ประสบความสำเร็จในการเรียนจะส่งผลต่อไปในอนาคตอย่างไร

ขั้นที่ 3 สรุปสาระสู่ชีวิต

- 3.1 นักศึกษาต้องการประสบความสำเร็จในการเรียนหรือไม่
- 3.2 พฤติกรรมใดบ้างที่เป็นองค์ประกอบที่ช่วยให้ประสบความสำเร็จในการเรียน
- 3.3 ให้นักศึกษากลุ่มร่วมอภิปรายสรุปและเขียนบอกวิธีปฏิบัติตนเพื่อให้ประสบความสำเร็จในการเรียนลงในใบงานที่ 1 แล้วส่งตัวแทนออกมารายงาน
- 3.4 ครูแจกเอกสารใบความรู้ให้นักศึกษาทุกคนศึกษา เพื่อนำไปสู่การสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ขั้นที่ 4 คิดและนำไปปฏิบัติ

- 4.1 ครูให้นักศึกษาวางแผนการปฏิบัติตน โดยให้ทำกิจกรรมตามใบงานที่ 2
- 4.2 ครูแจ้งวัตถุประสงค์ ระเบียบวิธีการและการปฏิบัติตน รวมทั้งระยะเวลาในการร่วมกิจกรรม เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน ให้นักศึกษาทราบ

4.3 ครูแจกแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนให้นักศึกษาทำ การประเมินผล

1. สังเกตจากการร่วมกิจกรรม
2. สังเกตจากการอภิปราย
3. ตรวจงานจากใบงาน
4. ตรวจแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

เอกสารประกอบกิจกรรมที่ 1

เพื่อนำเข้าสู่บทเรียนเรื่อง “แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน”

ชื่อกิจกรรม “เกมคว่ำดาว”

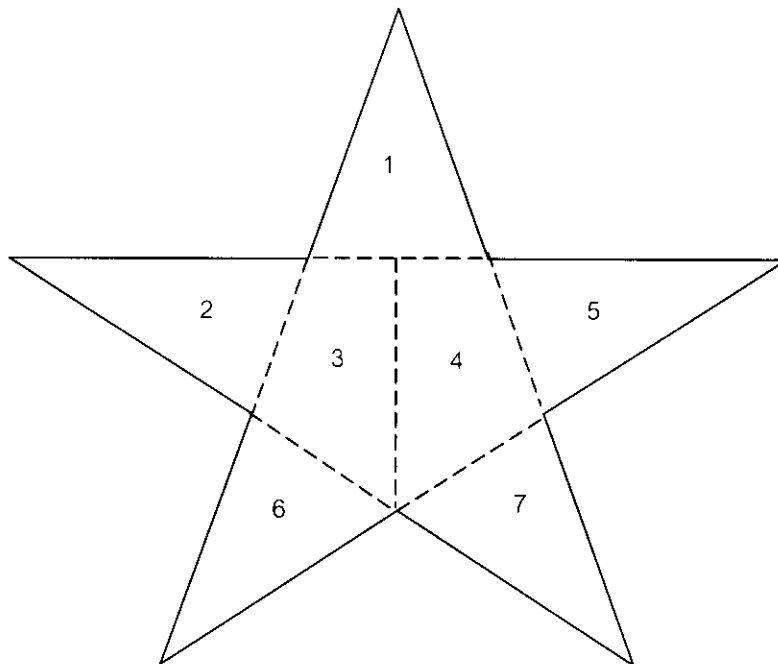
เวลาที่ใช้ 5 นาที

“เกมคว่ำดาว”

จุดประสงค์ เพื่อนำนักศึกษาเข้าสู่เรื่องคุณลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

จำนวนนักศึกษา กลุ่มละ 7 คน

- สื่อกิจกรรม
1. ภาพตัดต่อรูปดาวจำนวน 2 ชุด (1 ชุด / 1 ซอง)
 2. กระดาษขาว

- วิธีเล่น
1. แบ่งนักศึกษาเป็นกลุ่มๆละ 7 คน
 2. ครูแจกซองชิ้นส่วนรูปดาว ให้กลุ่มละ 1 ซอง
 3. ให้แต่ละกลุ่มประกอบรูปภาพให้เสร็จ
 4. ให้นักศึกษากลุ่มร่วมกันอภิปรายบอกว่าภาพที่ได้คืออะไร ใช้เป็นสัญลักษณ์แทนอะไรได้บ้าง แล้วส่งตัวแทนออกมาสรุปรายงานทีละกลุ่ม

ใบความรู้

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน หมายถึง ความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของ นักศึกษาที่มุ่งมั่นปรารถนาที่จะได้รับผลสำเร็จในการศึกษาเล่าเรียน ซึ่งประกอบด้วยลักษณะต่างๆ 3 ด้าน คือ

1. ความทะเยอทะยานในการเรียน หมายถึง การมุ่งให้สำเร็จในการเรียนโดย ตั้งระดับ ความคาดหวังสูง ตั้งเป้าหมายในการเรียน มีความพยายาม ขยัน อดทน มานะและมุ่งมั่นในการเรียน มั่นใจหาความรู้เพิ่มเติมในการเรียนอยู่เสมอ ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคในการเรียน

2. ความกระตือรือร้นในการเรียน หมายถึง การตั้งใจศึกษาเล่าเรียน สนใจสิ่งที่กำลัง ศึกษาอยู่ การทำงานที่ได้รับมอบหมายทันทีโดยไม่ผัดวันประกันพรุ่ง ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค

3. การวางแผนในการเรียน หมายถึง มีแบบแผนในการเรียนอย่างเป็นระบบ เป็น ขั้นตอน โดยจัดทำตารางเวลาเรียนและปฏิบัติตาม วางแผนการทำงาน การบ้านที่ได้รับมอบหมาย ตามลำดับ ก่อนหลัง มีการเตรียมความพร้อมในการเรียนโดยวางแผนการดูหนังสือล่วงหน้าเพื่อ เตรียมสอบ และการเตรียมอุปกรณ์การเรียนให้พร้อมเสมอ

ใบงานที่ 2
ความตั้งใจ

นักศึกษาต้องการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน ในเรื่องใดบ้าง

1.
2.
3.
4.
5.
6.

แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

คำชี้แจง

แบบวัดฉบับนี้เป็นการถามเกี่ยวกับ ความทะเยอทะยานในการเรียน ความกระตือรือร้นในการเรียน และการวางแผนในการเรียน มีลักษณะการวัด 4 ระดับ ให้นักศึกษาทำเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องที่ตรงกับระดับความคิด/ความรู้สึกของนักศึกษามากที่สุดเพียงช่องเดียวในแต่ละข้อ

ข้อ ที่	ข้อความ	ระดับความคิด/ความรู้สึก			
		จริง ที่ สุด	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด	จริง ที่ สุด
	ด้านความทะเยอทะยานในการเรียน				
1	นักศึกษาทำงานทุกชิ้นที่อาจารย์สั่งอย่างดีที่สุด				
2	นักศึกษาจะเปรียบเทียบคะแนนสอบกับเพื่อนที่มี ความสามารถมากกว่าเสมอ				
3	นักศึกษามีความคิดว่าถ้านักศึกษามีผลการเรียนที่ดีจะทำให้ นักศึกษาประสบความสำเร็จในชีวิต				
4	นักศึกษาคาดว่าในการสอบทุกครั้งจะได้คะแนนสอบสูง กว่าเดิม				
5	นักศึกษานำความพยายามอย่างเต็มที่เพื่อให้งานสำเร็จเป็นที่ พอใจ				
6	หลายๆ คนมักพูดว่านักศึกษาเป็นคนขยันเรียน				
7	นักศึกษามักทำแบบทดสอบล่วงหน้าก่อนเสมอ				
8	เมื่อมีการบ้านข้อที่ยากๆ นักศึกษาจะพยายามทำให้สำเร็จจน ได้				
9	นักศึกษามักจะพยายามมากขึ้นเมื่อไม่ค่อยเข้าใจในเรื่อง ที่เรียน				
10	เมื่อนักศึกษามีเหตุจำเป็นต้องขาดเรียน นักศึกษาจะพยายาม ทำงานให้ทันเพื่อน				
11	นักศึกษานำเวลาว่างทบทวนบทเรียนเสมอ				
12	นักศึกษามักจะปรึกษาอาจารย์หรือเพื่อนที่เข้าใจในเรื่องที่ นักศึกษายังไม่กระจ่าง				

ข้อ ที่	ข้อความ	ระดับความคิด/ความรู้สึก			
		จริง ที่ สุด	จริง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
13	นักศึกษามักจะค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมจากห้องสมุดหรือแหล่งความรู้ต่าง ๆ เสมอ				
	ด้านความกระตือรือร้นในการเรียน				
14	ในขณะที่อาจารย์สอนนักศึกษาจะตั้งใจเรียนเสมอ				
15	นักศึกษามักจะนำงานอื่นขึ้นมาทำในขณะที่เรียน				
16	เมื่ออาจารย์ซักถาม นักศึกษาชอบที่จะตอบคำถามของอาจารย์เสมอ				
17	นักศึกษามักจะซักถามอาจารย์ทันทีในเรื่องที่ยังไม่เข้าใจ				
18	นักศึกษารู้สึกว่าทุก ๆ เรื่องที่อาจารย์สอนน่าสนใจ				
19	นักศึกษามักจะลงมือทำงานทันทีเมื่ออาจารย์สั่ง				
20	นักศึกษามักจะรู้สึกภูมิใจที่ทำงานเสร็จก่อนคนอื่น ๆ				
21	นักศึกษามักส่งงานตรงเวลาที่อาจารย์สั่งเสมอ				
22	ในการเรียนบทเรียนที่ยาก ๆ นักศึกษามักจะรู้สึกสนุกสนาน				
23	เมื่อนักศึกษาทำข้อสอบบางข้อไม่ได้ นักศึกษามักจะจดไว้แล้วนำไปหาคำตอบให้ได้				
24	นักศึกษามักจะซักถามอาจารย์หรือเพื่อนในการบ้านข้อที่นักศึกษามักทำผิดหรือไม่เข้าใจ				
25	เมื่อมีอุปสรรคในการทำงานที่อาจารย์สั่ง นักศึกษามักจะหุ่่มเทอย่างเต็มที่ในการแก้ปัญหา				
	ด้านการวางแผนในการเรียน				
26	นักศึกษามักจะอ่านหนังสือได้ครบตามตารางที่จัดไว้				
27	นักศึกษามักจะทำงานตามปฏิทินปฏิบัติงานที่ทำไว้เสมอ				
28	นักศึกษามักวางแผนการทำงานสำหรับตัวเองไว้เสมอ				
29	นักศึกษามักดำเนินการตามแผนที่วางไว้เสมอ				

ข้อ ที่	ข้อความ	ระดับความคิด/ความรู้สึก			
		จริง ที่ สุด	จริง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
30	นักศึกษาจะจดบันทึกรายละเอียด งานต่าง ๆ ที่อาจารย์แต่ละ วิชาสั่งเสมอ				
31	นักศึกษามีแผนสำหรับงานแต่ละอย่างที่ต้องทำเสมอ				
32	นักศึกษাজดบันทึกงานที่อาจารย์สั่งและดำเนินงานตามที่ อาจารย์สั่งอย่างอย่างครบถ้วน				
33	นักศึกษาคิดว่าความสำเร็จเกิดจากการวางแผนที่ดีในการ เรียน				
34	นักศึกษาจะจัดตารางคู่มือก่อนสอบ				
35	นักศึกษาจะอ่านหนังสือจบตามที่กำหนดก่อนสอบเสมอ				
36	นักศึกษารู้สึกมีความพร้อมทุกครั้งที่จะเข้าสอบ				
37	นักศึกษาจะดูหนังสือล่วงหน้าก่อนสอบเสมอ				
38	หลังการสอบแต่ละวิชานักศึกษาไม่เคยรู้สึกวิตกกังวลต่อผล สอบเลย				
39	นักศึกษาจะจัดเตรียมอุปกรณ์การเรียนอย่างครบถ้วนก่อนไป เรียนเสมอ				
40	นักศึกษาไม่เคยลืมอุปกรณ์การเรียนในแต่ละวิชาเลย				

กิจกรรมที่ 2

ชื่อกิจกรรม	ตั้งความคาดหวังให้ดี มีเป้าหมายให้ชัด
ประเภทของกิจกรรม	ปรับพฤติกรรม
ระดับ/วัย	ระดับปวช. /วัยรุ่น
ขนาดของกลุ่ม	14 คน
ระยะเวลา	1 ชั่วโมง

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักศึกษาในกลุ่มเปิดเผยถึงความคาดหวังในชีวิตของตนเองและตั้งเป้าหมายในการเรียน
2. เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการกระทำเพื่อปรับปรุงตนเองไปสู่ระดับที่คาดหวังที่สูงขึ้นและเพื่อบรรลุเป้าหมายในการเรียน

แนวคิด

คนทุกคนที่เกิดมาแล้วแต่มีความคาดหวังในชีวิต ความคาดหวังในชีวิตสูงก็คือความใฝ่ฝัน ความปรารถนาในชีวิตนั่นเอง การเปิดเผยความต้องการ ของตนเองให้คนอื่นได้รู้ ยังจะเป็นการเสริมแรงให้พยายาม ไปให้ถึงเป้าหมายที่คาดหวังไว้ให้ดียิ่งขึ้นการตั้งความคาดหวัง และการกำหนดเป้าหมายที่ชัดเจนในการเรียน จะเป็นการนำไปสู่ความสำเร็จในการเรียนได้ประการหนึ่ง

สื่อ/อุปกรณ์

1. กระดาษ
2. ปากกาเคมี
3. ใบงานที่ 1 , 2

การดำเนินกิจกรรม

ขั้นที่ 1. แลกเปลี่ยนประสบการณ์

- 1.1 นักศึกษานั่งเป็นรูปครึ่งวงกลม
- 1.2 ครูกล่าวถึงความคาดหวังในชีวิตว่า ความคาดหวังในชีวิตก็คือปรารถนา

นั่นเองซึ่งแต่ละคนย่อมมี อาจจะมีเหมือนกันหรือไม่เหมือนกันก็ได้ ดังนั้นให้นักศึกษาแต่ละคนเขียนสิ่งที่ตนเองคาดหวัง ในใบงานที่ 1

1.3 ครูแบ่งนักศึกษาออกเป็น 2 กลุ่มๆ ละเท่าๆ กัน แจกกระดาษ และปากกาเคมีให้แต่ละกลุ่มช่วยกันแยกความคาดหวังของนักศึกษา ที่มีโอกาสเป็นจริงได้และเป็นจริงไม่ได้ จากนั้นช่วยกันอภิปรายสรุปถึงประโยชน์ของการมีความคาดหวังและการตั้งเป้าหมายในการเรียน โดยให้แต่ละกลุ่มส่งตัวแทนออกมาอภิปราย

ขั้นที่ 2 สะท้อนกลับการรับรู้

ครูและนักศึกษ้อภิปรายร่วมกันในประเด็นที่สำคัญ เช่น

2.1 เท่าที่ผ่านมานักศึกษาได้ปฏิบัติตนอย่างไรในการเรียนบ้าง

2.2 นักศึกษาเคยตั้งเป้าหมายในการเรียนและคาดหวังสูงต่อผลการทำงานบางชิ้นที่ครูสั่งหรือไม่ เพราะเหตุใดจึงคาดหวังสูงต่องานชิ้นนั้น

2.3 นักศึกษาเคยคาดหวังในการสอบในแต่ละครั้งหรือไม่ อย่างไร

2.4 นักศึกษาเคยเปรียบเทียบผลการเรียนกับเพื่อนหรือไม่ เปรียบเทียบกับคนที่คิดว่ามีความสามารถมากกว่าหรือน้อยกว่า เพราะเหตุใด

ขั้นที่ 3 สรุปสาระสู่ชีวิต

ครูและนักศึกษ้อภิปรายร่วมกันในประเด็นที่สำคัญ เช่น

3.1 นักศึกษาคิดว่าการเปิดเผยเป้าหมาย และความคาดหวังของตนเองให้คนอื่นทราบ มีประโยชน์หรือไม่ อย่างไร

3.2 นักศึกษาคิดว่าการกำหนดเป้าหมายและความคาดหวังสูงมีคุณประโยชน์หรือไม่ อย่างไร

ขั้นที่ 4 คิดและนำไปปฏิบัติ

4.1 นักศึกษาคิดว่าถ้าตั้งเป้าหมายในการเรียนแล้วนักศึกษาสามารถทำตามเป้าหมายได้หรือไม่และสามารถคาดหวังผลที่จะเกิดหลังจากนั้นได้หรือไม่ อย่างไร

4.2 นักศึกษาคิดว่า ในขณะที่นักศึกษาอยู่ในวัยเรียน สิ่งที่นักศึกษาทำได้ดีที่สุดคืออะไร และมีผลต่อความสำเร็จของนักศึกษาหรือไม่อย่างไร อย่างไร

4.3 ให้นักศึกษาเขียนความคาดหวังในการเรียนของนักศึกษาและแนวปฏิบัติในใบงาน

ที่ 2

การประเมินผล

1. สังเกตจากการร่วมกิจกรรม
2. สังเกตจากการอภิปราย
3. ตรวจงานจากใบงาน

ใบงานที่ 2

ชื่อ- นามสกุล.....

กรอกข้อความที่นักศึกษาคิดว่าสามารถเป็นจริง

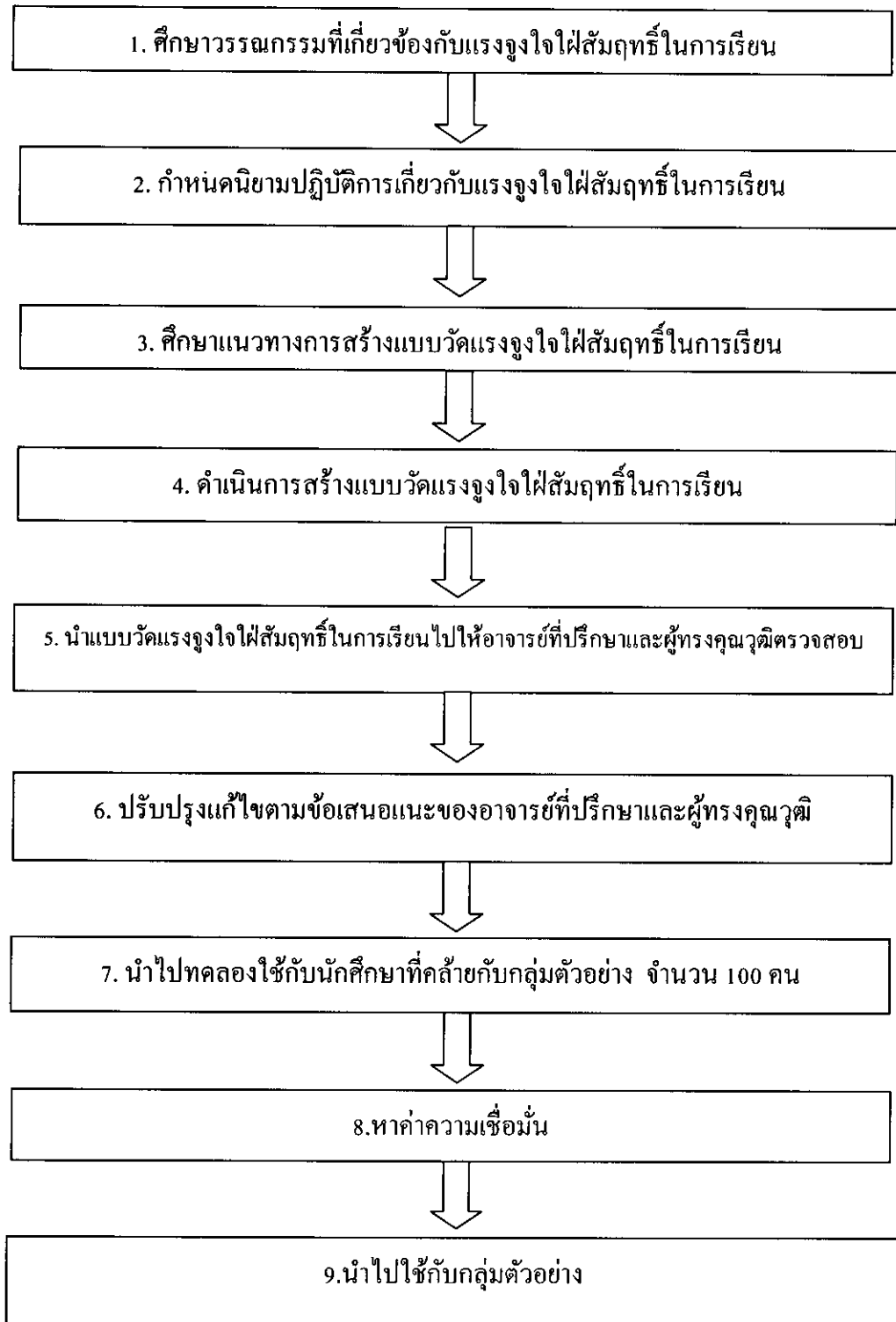
ความคาดหวังในการเรียนของข้าพเจ้า	แนวปฏิบัติ
1. ภาคเรียนนี้
2. ปีการศึกษา
3. เมื่อจบระดับ ปวช.

5.2 แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

การสร้างแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนมีขั้นตอนดังนี้

- 5.2.1 ศึกษาวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน วิเคราะห์เนื้อหา วัตถุประสงค์ แนวคิด วิธีการสร้างแบบวัด
 - 5.2.2 กำหนดนิยามปฏิบัติการเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน
 - 5.2.3 ศึกษาแนวทางการสร้างแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน
 - 5.2.4 สร้างแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน
 - 5.2.5 นำแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนที่สร้างขึ้นให้อาจารย์ที่ปรึกษาและผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบด้านเนื้อหา และความเหมาะสมรวมทั้งความชัดเจนของการใช้ภาษาของแบบวัด
 - 5.2.6 ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ
 - 5.2.7 นำไปทดลองใช้กับนักศึกษา ซึ่งมีลักษณะคล้ายกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน
 - 5.2.8 นำผลคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทั้งฉบับได้เท่ากับ 0.916
 - 5.2.9 นำแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนทั้งฉบับไปใช้ทดสอบก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนกับกลุ่มตัวอย่าง

การสร้างเครื่องมือวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน มีขั้นตอนดังแผนผังข้างล่างนี้

ภาพที่ 3.2 ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

ตัวอย่างแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน จากทั้งหมด 40 ข้อ

แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

คำชี้แจง แบบวัดฉบับนี้เป็นการถามเกี่ยวกับ ความทะเยอทะยานในการเรียนความกระตือรือร้นในการเรียน และการวางแผนในการเรียน มีลักษณะการวัด 4 ระดับ ให้นักศึกษาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับความคิด/ความรู้สึกของนักศึกษามากที่สุดเพียงช่องเดียวในแต่ละข้อ

ที่	ข้อความ	ระดับความคิด/ความรู้สึก			
		จริงที่สุด	จริง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
	ด้านความทะเยอทะยานในการเรียน				
1	นักศึกษาทำงานทุกชิ้นที่อาจารย์สั่งอย่างดีที่สุด				
2	นักศึกษาระดับเทียบคะแนนสอบกับเพื่อนที่มีความสามารถมากกว่าเสมอ				
3	นักศึกษามีความคิดว่าถ้านักศึกษามีผลการเรียนที่ดีจะทำให้นักศึกษาประสบความสำเร็จในชีวิต				
	ด้านความกระตือรือร้นในการเรียน				
4	ในขณะที่อาจารย์สอนนักศึกษาจะตั้งใจเรียนเสมอ				
5	นักศึกษาไม่เคยนำงานอื่นขึ้นมาทำในขณะที่เรียน				
6	เมื่ออาจารย์ซักถาม นักศึกษาชอบที่จะตอบคำถามของอาจารย์เสมอ				
	ด้านการวางแผนในการเรียน				
7	นักศึกษาระดับอ่านหนังสือได้ครบตามตารางที่จัดไว้				
8	นักศึกษาระดับทำงานตามปฏิทินปฏิบัติงานที่ทำไว้เสมอ				
9	นักศึกษาระดับวางแผนการทำงานสำหรับตัวเองไว้เสมอ				

เกณฑ์การให้คะแนนแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนระดับความคิดความรู้สึก

จริงที่สุด	4 คะแนน
จริง	3 คะแนน
จริงน้อย	2 คะแนน
จริงน้อยที่สุด	1 คะแนน

การแปลคะแนน

การแปลความหมายของคะแนนค่าเฉลี่ยของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนมีดังนี้

ผู้ที่ได้คะแนน	3.26 - 4.00	หมายถึงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนมากที่สุด
ผู้ที่ได้คะแนน	2.51 - 3.25	หมายถึงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนมาก
ผู้ที่ได้คะแนน	1.76 - 2.50	หมายถึงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนน้อย
ผู้ที่ได้คะแนน	1.00 - 1.75	หมายถึงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนน้อยที่สุด

5.3 แบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

การสร้างแบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนมีขั้นตอนการสร้างดังนี้

5.3.1 ศึกษาและวิเคราะห์เนื้อหาเกี่ยวกับชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

5.3.2 กำหนดโครงสร้างของแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

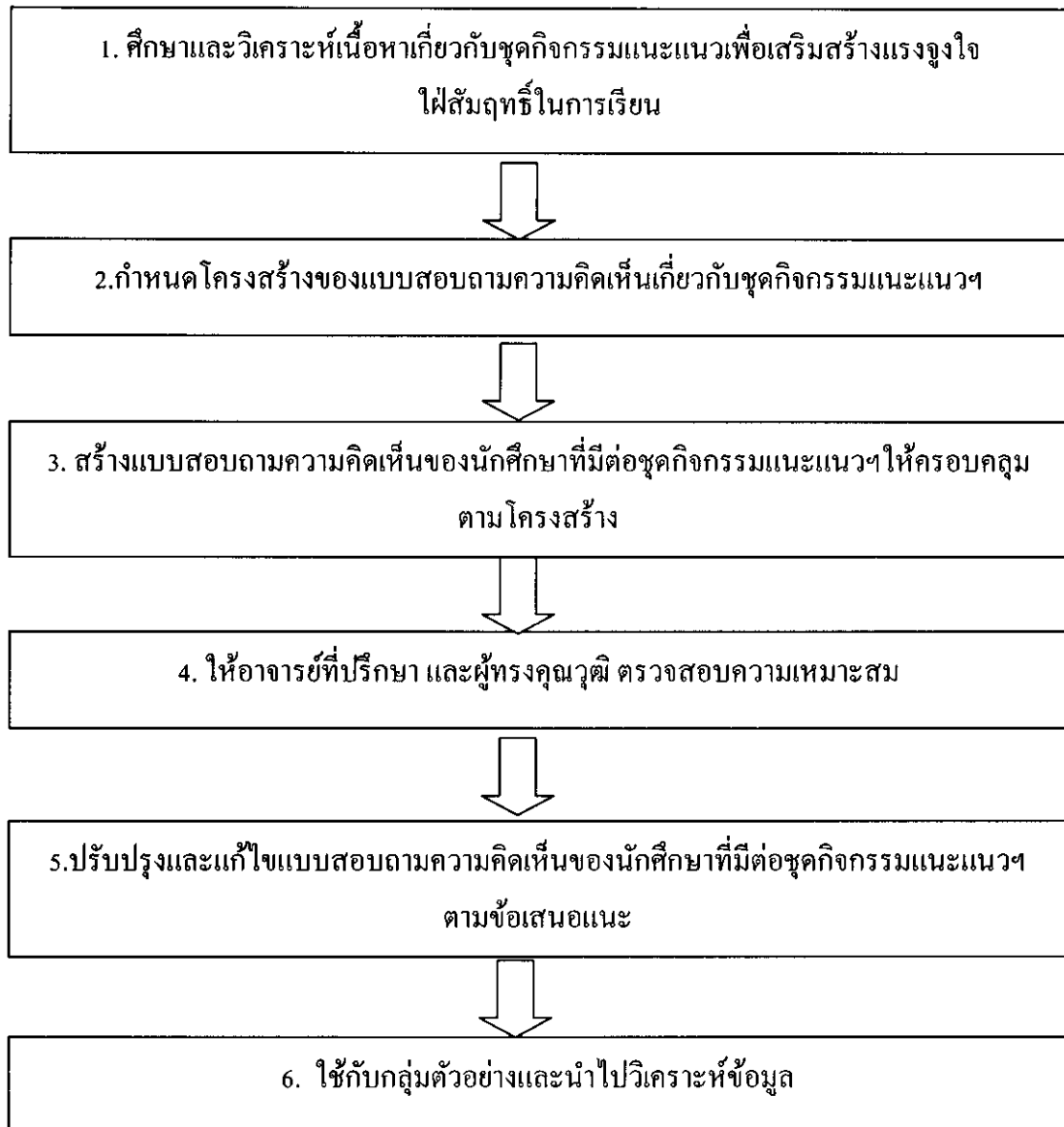
5.3.3 สร้างแบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนให้ครอบคลุมตามโครงสร้าง

5.3.4 นำแบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนให้อาจารย์ที่ปรึกษา และผู้ทรงคุณวุฒิ ตรวจสอบความเหมาะสม

5.3.5 ปรับปรุงและแก้ไขแบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

5.3.6 ใช้กับกลุ่มตัวอย่างและนำไปวิเคราะห์ข้อมูล

การสร้างแบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อชุดกิจกรรมแนะแนว เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน มีขั้นตอนดังแผนผังข้างล่างนี้

ภาพที่ 3.3 ขั้นตอนการสร้างแบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อชุดกิจกรรมแนะแนว เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

การแปลความหมายของคะแนนค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน มีดังนี้

คะแนน 4.50 – 5.00 หมายถึง เห็นด้วยมากที่สุด

คะแนน 3.50 – 4.49 หมายถึง เห็นด้วยมาก

คะแนน 2.50 – 3.49 หมายถึง เห็นด้วยปานกลาง

คะแนน 1.50 – 2.49 หมายถึง เห็นด้วยน้อย

คะแนน 0.00 – 1.49 หมายถึง เห็นด้วยน้อยที่สุด

6. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัย ได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้

6.1 ขั้นเตรียมการทดลอง

6.1.1 ติดต่อขอความร่วมมือจากผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคนิคจันทบุรี โดยทำหนังสือถึงผู้อำนวยการวิทยาลัย ขออนุญาตเก็บข้อมูลเพื่อทำการวิจัย และขอใช้สถานที่ในการจัดกิจกรรมแนะแนว เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

6.1.2 เตรียมชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน วัสดุอุปกรณ์ในการจัดกิจกรรม และสถานที่ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ใช้ห้องเรียน เป็นสถานที่ทดลอง

6.1.3 ขอความร่วมมือจากนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ แผนกพาณิชยการวิทยาลัยเทคนิคจันทบุรี ตามรายละเอียดในการเลือกกลุ่มตัวอย่าง เข้าร่วมทำกิจกรรมการแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนจำนวน 14 คน

6.2 ขั้นตอนการทดลอง

6.2.1 ดำเนินการตามรายละเอียดในชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน กิจกรรมที่ 1 ปฐมนิเทศ แล้ววัดคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน (Pretest) โดยการให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

6.2.2 ดำเนินการตามรายละเอียดในชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนทั้ง 10 กิจกรรม

6.2.3 ดำเนินการตามรายละเอียดในชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน กิจกรรมที่ 12 ชื่อเรื่องปัจฉิมนิเทศ แล้ววัดคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนหลังใช้ชุดกิจกรรม (Posttest) โดยการให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

6.2.4 สอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อชุดกิจกรรมแนะแนว เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน โดยให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบสอบถามความคิดเห็น

6.2.5 ตรวจสอบให้คะแนนแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน และแบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักศึกษา แล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์เปรียบเทียบกับวิธีการทางสถิติ

7. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้มีการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

7.1 การวิเคราะห์หาความตรงเชิงโครงสร้างและเนื้อหาของชุดกิจกรรมแนะแนว เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

การวิเคราะห์หาความตรงเชิงโครงสร้างและเนื้อหาของชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน ใช้สถิติการหาดัชนีความสอดคล้อง (Index of concordance) ของการประเมินของผู้ทรงคุณวุฒิทางการแนะแนว จำนวน 5 ท่าน โดยใช้สูตรดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

IOC = ค่าดัชนีความสอดคล้อง

$\sum R$ = ผลรวมคะแนนความเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิทางการแนะแนว

N = จำนวนผู้ทรงคุณวุฒิทางการแนะแนว

7.2 การวิเคราะห์หาความเชื่อมั่นของแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

การวิเคราะห์หาความเชื่อมั่นของแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน ใช้สถิติวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นด้วยวิธีสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) โดยใช้สูตรดังนี้

$$\alpha = \frac{k}{k-1} \left(1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2} \right)$$

α = ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น

k = จำนวนข้อของแบบวัด

$\sum s_i^2$ = ผลรวมของความแปรปรวนของแต่ละข้อ

s_t^2 = ความแปรปรวนของคะแนนรวม

7.3 การวิเคราะห์หาความแตกต่างของคะแนนที่ได้จากแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรม

การวิเคราะห์หาความแตกต่างของคะแนนที่ได้จากแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรม โดยใช้การทดสอบค่า t – test Dependent โดยใช้สูตรดังนี้

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n\sum D^2 - (\sum D)^2}{n-1}}}$$

t = ค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนก่อนและหลังใช้ชุดกิจกรรม

D = ผลต่างระหว่างคะแนนหลังใช้ชุดกิจกรรมและคะแนนก่อนใช้ชุดกิจกรรม

n = จำนวนนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่าง

$\sum D$ = ผลรวมจากผลต่างของคะแนนหลังใช้ชุดกิจกรรมและก่อนใช้ชุดกิจกรรม

$\sum D^2$ = ผลรวมจากผลต่างของคะแนนหลังใช้ชุดกิจกรรมและก่อนใช้ชุดกิจกรรมยกกำลังสอง

$$Df = n - 1$$

7.4 การวิเคราะห์ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

การวิเคราะห์ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน ด้วยค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน จากสูตรดังต่อไปนี้

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{n}$$

\bar{X} = ค่าเฉลี่ย

$\sum X$ = ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

n = จำนวนนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่าง

ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยใช้สูตรดังนี้

$$S.D = \sqrt{\frac{n \sum X^2 - (\sum X)^2}{n(n-1)}}$$

S.D = ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$\sum X$ = ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

$\sum X^2$ = ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง

n = จำนวนนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่าง

บทที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง “ผลของชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ แผนกพาณิชยการ วิทยาลัยเทคนิคจันทบุรี ผู้วิจัยได้ตั้งวัตถุประสงค์เฉพาะของการวิจัยไว้ ดังนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักศึกษาระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ แผนกพาณิชยการ วิทยาลัยเทคนิคจันทบุรี ระหว่างก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

2. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

ผู้วิจัย ได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยแบ่งเป็น 2 ตอน ดังนี้

1 ผลการเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักศึกษาระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ แผนกพาณิชยการ วิทยาลัยเทคนิคจันทบุรี ระหว่างก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

2. ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลได้ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักศึกษาระดับ

ประกาศนียบัตรวิชาชีพ แผนกพาณิชยการ วิทยาลัยเทคนิคจันทบุรี ระหว่างก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

การศึกษาผลการเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ แผนกพาณิชยการ วิทยาลัยเทคนิคจันทบุรี โดยเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระหว่างก่อนการใช้ชุดกิจกรรม และหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน ซึ่งผลการวิเคราะห์โดยการทดสอบค่าทีแบบ ไม่อิสระ (t - dependent test) โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นดังนี้

ตารางที่ 4.1 ผลการวิเคราะห์แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของกลุ่มตัวอย่าง ด้วยการทดสอบค่าทีแบบไม่อิสระ (t-dependent test)

แบบวัด	n	ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง		t
		\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน	14	2.31	.38	3.24	.45	-14.91*

* $P < .05$

จากตารางที่ 4.1 แสดงว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวสูงขึ้นกว่าก่อนการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

หลังจากที่นักศึกษาใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน ผู้วิจัยได้ประเมินความคิดเห็นของนักศึกษา โดยตอบแบบสำรวจความคิดเห็น ซึ่งผลการวิเคราะห์ ปรากฏดังตารางที่ 4.3 ดังนี้

ตารางที่ 4.2 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

รายการ	\bar{X}	S.D.	แปลความหมาย
1. วัตถุประสงค์ของชุดกิจกรรมแนะแนวเป็นไปตามที่นักศึกษาต้องการ	4.58	0.18	เห็นด้วยมากที่สุด
2. ใบความรู้และใบงานช่วยให้ได้รับความรู้เพิ่มขึ้น	4.80	0.19	เห็นด้วยมากที่สุด
3. สื่อและอุปกรณ์ที่ใช้ประกอบชุดกิจกรรมแนะแนวมีความเหมาะสม	4.78	0.18	เห็นด้วยมากที่สุด
4. เวลาที่ใช้ในแต่ละกิจกรรมเหมาะสม	4.80	0.16	เห็นด้วยมากที่สุด
5. รูปแบบของกิจกรรมเหมาะสมและเข้าใจง่าย	4.56	0.21	เห็นด้วยมากที่สุด
6. ขั้นตอนการจัดกิจกรรมทำให้เข้าใจง่ายขึ้น	4.85	0.20	เห็นด้วยมากที่สุด
7. กิจกรรมที่จัดให้น่าสนใจและได้ความรู้	4.94	0.18	เห็นด้วยมากที่สุด
8. หลังจากการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวแล้ว ทำให้ได้รับความรู้เพิ่มขึ้น	4.80	0.19	เห็นด้วยมากที่สุด
9. ความรู้ที่ได้จากการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้	4.93	0.18	เห็นด้วยมากที่สุด
10. หลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวครั้งนี้ ทำให้อยากเข้าร่วมใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวแบบนี้อีก	4.75	0.19	เห็นด้วยมากที่สุด
ค่าเฉลี่ยรวม	4.83	0.17	เห็นด้วยมากที่สุด

จากตารางที่ 4.2 แสดงว่า ความคิดเห็นของนักศึกษาโดยรวมและรายข้อที่มีต่อ
ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน อยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด
ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน

บทที่ 5

สรุปการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การเสนอผลการวิจัย เรื่อง ผลของชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักศึกษา ระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ แผนกพาณิชยการวิทยาลัยเทคนิคจันทบุรี ซึ่งผู้วิจัยสามารถสรุปการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ตามลำดับดังนี้

1. สรุปการวิจัย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย และผลการวิจัย เป็นดังนี้

1.1 วัตถุประสงค์การวิจัย

วัตถุประสงค์ทั่วไป

เพื่อศึกษาผลของชุดกิจกรรมแนะแนว ที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักศึกษาระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ แผนกพาณิชยการ วิทยาลัยเทคนิคจันทบุรี

วัตถุประสงค์เฉพาะ

1.1.1 เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยเทคนิคจันทบุรี ระหว่างก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

1.1.2 เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

1.2 วิธีดำเนินการวิจัย

รูปแบบการวิจัย เป็นการวิจัยและพัฒนาโดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างกลุ่มเดียว ทดสอบก่อนและหลังการทดลอง

$O_1 \times O_2$

O_1 หมายถึง การวัดคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักศึกษา ก่อนการทดลอง

X หมายถึง การใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
ในการเรียน จำนวน 12 กิจกรรม

O₂ หมายถึง การวัดคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักศึกษา
หลังการทดลอง

1.2.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้วิจัยครั้งนี้คือ นักศึกษาระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ แผนก
พาณิชย์การ วิทยาลัยเทคนิคจันทบุรี ปีการศึกษา 2553 จำนวน 500 คน

1.2.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตร
วิชาชีพ แผนกพาณิชย์การ วิทยาลัยเทคนิคจันทบุรี ปีการศึกษา 2553 ที่ได้มาจากการสุ่มแบบ
เจาะจงตามเกณฑ์การคัดเลือก เข้าร่วมกิจกรรม จำนวน 14 คน

1.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย

1.3.1 ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของ
นักศึกษา ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น

1.3.2 แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

1.3.3 แบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อชุดกิจกรรมแนะแนว
เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

1.4 ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องผลของชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการ
เรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ แผนกพาณิชย์การ วิทยาลัยเทคนิคจันทบุรี ได้
ผลการวิจัยดังนี้

1.4.1 ผลการเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักศึกษา ระหว่างก่อน
และหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน พบว่า ค่าเฉลี่ย
ของคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักศึกษาสูงขึ้นกว่าก่อนการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว
เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.4.2 ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้าง
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน อยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด ซึ่งอยู่ในระดับสูงกว่า 4.5

2. อภิปรายผล

จากการวิจัยเรื่อง ผลของชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักศึกษา ระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ แผนกพาณิชยการ วิทยาลัยเทคนิคจันทบุรี สามารถอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 1 นักศึกษาที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนสูงกว่าก่อนใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนสูงกว่าก่อนใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว ผลดังกล่าวสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1

ผลที่ได้พบสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1 แสดงว่าชุดกิจกรรมแนะแนวมีประสิทธิภาพผลดีทำให้นักศึกษามีคะแนนเฉลี่ยแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนสูงขึ้น จึงนับได้ว่าเป็นอีกชุดกิจกรรมหนึ่งที่มีการสร้างขึ้นและใช้ได้ผลดี ซึ่งก่อนหน้านี้ก็ได้มีการฝึกเพื่อพัฒนาการเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนหรือลักษณะใกล้เคียง ซึ่งพบว่าได้ผลดี ได้แก่ การศึกษาของคาระณี พัฒนศักดิ์ ภิญญา (2533) ศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนจิระประวัตวิทยาคม จังหวัดนครสวรรค์ โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมา แบ่งเป็นกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม ผลการทดลองพบว่าภายหลังการสอนทั้งสองวิธีนักศึกษากลุ่มทั้งสองมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กลุ่มทดลองมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้นมากกว่านักศึกษากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับศิริรัตน์ แสนยากุล(2546) ศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวโดยกิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพระแม่มาลีสาธิตประดิษฐ์ กรุงเทพมหานคร แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมพบว่าหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว นักศึกษากลุ่มทดลองมีคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับสรายุทธิย์ อนุมัติ (2545) ได้ศึกษาผลของกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อการเห็นคุณค่าในตนเองเกี่ยวกับยาเสพติดของนักศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหอพระ จังหวัดเชียงใหม่ พบว่าคะแนนเฉลี่ยการเห็นคุณค่าในตนเองเกี่ยวกับยาเสพติดหลังการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนว สูงกว่าคะแนนก่อนการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนว และ อังคณา เมศุตา (2546) ที่ศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวแบบบูรณาการที่มีต่อการรู้จักและเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสหราษฎร์รังสฤษดิ์ จังหวัดนครพนม พบว่านักศึกษาที่ได้รับการฝึกชุดกิจกรรมแนะแนวแบบบูรณา

การมีการรู้จักและเห็นคุณค่าในตนเองสูงกว่านักศึกษาที่ไม่ได้รับการฝึกด้วยชุดกิจกรรมแนะแนวแบบบูรณาการ

ผลการวิจัยนี้ยังได้แสดงให้เห็นผลดีของการจัดกิจกรรมแนะแนว ซึ่งในแต่ละแผนกิจกรรมนั้น ผู้วิจัยได้เลือกใช้กระบวนการตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participation learning) ที่เน้นการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ (Experiential learning) และกระบวนการกลุ่มที่นักศึกษามีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ด้วยเกม แสดงบทบาทสมมติ ฟังหรืออ่านกรณีศึกษา หรือเล่าเรื่องและแบ่งปันประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับสาระสำคัญหรือจุดหมายของแต่ละกิจกรรม และให้นักศึกษาแสดงความคิดเห็น ความรู้สึก วิเคราะห์ และพิจารณาหาเหตุผลจากการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ดังกล่าว จนสามารถสร้างองค์ความรู้หรือสรุปสาระการเรียนรู้จากการอภิปราย ที่นำไปสู่การปฏิบัติจริงในชีวิตประจำวันได้ กระบวนการดังกล่าวเป็นกระบวนการที่นักศึกษาส่วนใหญ่ยอมรับว่าสามารถเสริมสร้างผู้รับบริการทั้งความคิดและการปฏิบัติการ (สมร ทองดีและปราณี รามสูต 2545 : 49)

สมมติฐานข้อที่ 2 นักศึกษามีความคิดเห็นทางบวกต่อชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนอยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด

การศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน ผลปรากฏเป็นดังนี้ นักศึกษามีความคิดเห็นโดยรวมและรายข้อต่อชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน โดยเห็นด้วยมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย 4.83 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.17) ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2 โดยนักศึกษามีความคิดเห็นในประเด็นหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวครั้งนี้ โดยกิจกรรมที่จัดให้น่าสนใจและได้รับความรู้เป็นอันดับหนึ่ง ส่วนประเด็นความรู้ที่ได้รับจากการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้เป็นอันดับสอง ทั้งนี้เนื่องจากผู้วิจัยได้มีการปรับเนื้อหา โครงสร้างตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญและปรับปรุงชุดกิจกรรมแนะแนวให้ตรงตามรายละเอียดของการเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

3. ข้อเสนอแนะ

3.1 ข้อเสนอแนะด้านการนำชุดกิจกรรมแนะแนวไปใช้

3.1.1 ผู้นำชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนนี้ไปใช้ควรทำความเข้าใจจุดหมาย ขั้นตอนต่าง ๆ ในการทำกิจกรรมทั้ง 12 กิจกรรมให้ชัดเจนเสียก่อน และควรมีการติดตามผลร่วมกับครูประจำชั้น และหรือผู้ปกครองนักศึกษาเพื่อดูความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับตัวนักศึกษา

3.1.2 ครูแนะแนว ครูที่ปรึกษา ตลอดจนผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักศึกษา สามารถนำชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน ไปใช้ฝึกนักศึกษาในระดับเดียวกันกับกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยนี้ เพื่อพัฒนาการเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

3.2 ข้อเสนอแนะด้านการศึกษาวิจัย

3.2.1 ควรมีการติดตามผลเป็นระยะหลังการทดลอง เช่น 3 เดือน 6 เดือน เป็นต้น เพื่อศึกษาความคงทนของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนที่ได้รับการพัฒนาไปแล้วว่าจะอยู่คงทนมากน้อยเพียงใด

3.2.2 ควรศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อการพัฒนาจิตลักษณะอื่น ๆ ที่ควรพัฒนา เช่น การเห็นคุณค่าในตนเอง ความรับผิดชอบ การคิดทางบวก เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ (ม.ป.ป.) คู่มือครูการจัดกิจกรรมแนะแนวสำหรับโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา
งานแนะแนวโรงเรียนบุญวัฒนา พิมพ์เผยแพร่
- กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์ (2534) จิตวิทยาการศึกษา ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพมหานคร
โรงพิมพ์พิมพ์หามกุฏราชวิทยาลัย
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2545) แนวทางการพัฒนาจริยธรรมไทย การประชุมทาง
วิชาการเกี่ยวกับจริยธรรมไทย กรุงเทพมหานคร กรมวิชาการ
- กุลดา รัตนาภิรักษ์ (2537) “การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลที่มีต่อ
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนคัคครุณี
จังหวัด ฉะเชิงเทรา” วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาการแนะแนว)
กรุงเทพมหานคร บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- โกศล มีคุณ (2545) “การประเมินคุณภาพของเครื่องมือและกิจกรรมแนะแนว” ใน *ประมวล
สาระชุดวิชาการพัฒนาเครื่องมือและกิจกรรมแนะแนว* หน่วยที่ 14 หน้า 249-353
นนทบุรี มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช บัณฑิตศึกษา สาขาวิชาศึกษาศาสตร์
- คมเพชร ฉัตรสุกกุล (2530) *กิจกรรมกลุ่มในโรงเรียน* กรุงเทพมหานคร แสงรุ่งการพิมพ์
- จำเนียร ช่วงโชติและคณะ(2527) *ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล* กรุงเทพมหานคร โรงพิมพ์
มหาวิทยาลัยรามคำแหง
- จำรูณ เทียมธรรม (2546) “การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับแรงจูงใจใฝ่
สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่4” วิทยานิพนธ์การศึกษา
มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร
- ช่อถั้ดดา ขวัญเมือง (2541) *กิจกรรมแนะแนวในชั้นเรียน* วิทยพัฒน์จำกัด
- ชัยพร วิชาวุธ (2525) *มูลสารจิตวิทยา* กรุงเทพมหานคร หน่วยผลิตเอกสาร คณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2524) *จิตวิทยาจริยธรรม และจิตวิทยาภาษา* เล่ม 2 กรุงเทพมหานคร
ไทยวัฒนาพานิช

- คาระณี พัฒนศักดิ์ภิญโญ(2533) “ผลของการใช้ชุดการแนะแนวที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่2 โรงเรียนจิรประวัติวิทยาคม จังหวัดนครสวรรค์” ปรินฎยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาการแนะแนว) กรุงเทพมหานคร บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
- คาระณี วงษ์อยู่น้อย (2525) “การพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์โดยวิธีการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม” ปรินฎยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาการแนะแนว) กรุงเทพมหานคร บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
- คำรงกุล เหลี่ยมวัฒนา (2536) “ผลของการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลางที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเชียงของวิทยาคม อำเภอเชียงของ จังหวัดเชียงราย” ปรินฎยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาการแนะแนว) กรุงเทพมหานคร บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
- ถวิลวัลย์ อัมรินทร์ (2543) “การศึกษาความมีน้ำใจของนักศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนมหิตลวิทยานุสรณ์ นครปฐม” ปรินฎยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
- ทศพร ประเสริฐสุข (2525) “การสร้างโมเดลการสอนแบบกระบวนการกลุ่มเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สำหรับเด็กด้อยสัมฤทธิ์” วิทยานิพนธ์ครุศาสตรดุษฎีนิพนธ์ ภาควิชาจิตวิทยา กรุงเทพมหานคร บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ชิตีมา จักรเพชร (2544) “ผลของชุดการแนะแนวที่มีต่อการปรับตัวกับเพื่อนต่างเพศของนักศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสุเหร่าแสนแสบ” กรุงเทพมหานคร ปรินฎยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
- ธีระ ชัยยุทธขรรจรยง (2533) “กิจกรรมกลุ่มกับการจัดกิจกรรมแนะแนว” *แนะแนว 24* (127) (กุมภาพันธ์ – มีนาคม)
- นัยนา นิยมโชค (2539) “ผลของการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อการปฏิบัติตนกับเพื่อนต่างเพศของนักศึกษาชาวเขาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ตาก” ปรินฎยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
- บุญเกื้อ ควรรหาเวช(2529) *นวัตกรรมทางการศึกษา* กรุงเทพมหานคร ภาควิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒบางเขน

- บุญชม ศรีสะอาด (2524) “รูปแบบผลการเรียนในโรงเรียน” ปรินิพนธ์การศึกษาคณะศึกษาศาสตร์
(จิตวิทยาการแนะแนว) กรุงเทพมหานคร บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทร
วิโรฒ ประสานมิตร
- เบญจวรรณ ศรีสุริยกานนท์ (2534) “ผลของการใช้ชุดการแนะแนวที่มีต่อการทำงานกลุ่มของ
นักศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชนบุรีวรเทพีพลารักษ์ กรุงเทพมหานคร”
ปรินิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต กรุงเทพมหานคร บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
- ปนัดดา ยิ้มสกุล (2538) “ผลของการใช้ชุดการแนะแนวที่มีต่อความสามัคคีของนักศึกษาชั้น
ประถมปีที่ 5 ณ โรงเรียนบ้านท่ากลอย กิ่งอำเภอตะเภา จังหวัดฉะเชิงเทรา” ปรินิพนธ์
การศึกษามหาบัณฑิต กรุงเทพมหานคร บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
- ประดิษฐ์ อุประมัย (2544) “การสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เพื่อการแนะแนว” ใน *ประมวลสาระ
ชุดวิชาหลักการและแนวคิดทางการแนะแนว* หน่วยที่ 3 หน้า 139 นนทบุรี
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราช
- ประนอม เดชชัย (2531) *นวัตกรรมการเรียนการสอนและแนวปฏิบัติสังคมศึกษา* เชียงใหม่ คณะ
ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- ประสาธ บัณฑวังกูร (2516) “ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในวิชาวิทยาศาสตร์ แรงจูงใจใฝ่
สัมฤทธิ์และการคิดแบบเอกนัย” ปรินิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต
กรุงเทพมหานคร วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร
- ประสาธ อิศรปรีดา (2538) *สารัตถะจิตวิทยาการศึกษา* กรุงเทพมหานคร นำอักษรการพิมพ์
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2534) *จิตวิทยาการศึกษา* กรุงเทพมหานคร สหมิตรออฟเซต
- ปิยนันท์ สีสม (2536) “ผลการใช้ชุดการสอนกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อความรับผิดชอบของ
นักศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1” วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยนเรศวร
- พรรณี ชูทัย เจนจิต (2523) “ความเข้าใจเกี่ยวกับพฤติกรรมในจิตวิทยาพื้นฐานเพื่อการแนะแนว”
กรุงเทพมหานคร สมาคมแนะแนวแห่งประเทศไทย
- _____ (2533) “ความเข้าใจเกี่ยวกับพฤติกรรม” ในจิตวิทยาพื้นฐานเพื่อการแนะแนว
กรุงเทพมหานคร สมาคมแนะแนวแห่งประเทศไทย

- พวงแก้ว เนตรโอภาักษ์ (2533) “ผลการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อความร่วมมือในการอภิปรายกลุ่ม
ของนักศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านลานแหลม จังหวัดนครปฐม”
ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยาการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
- พระเทพวาที (2532) การศึกษาที่สากลบนพื้นฐานแห่งภูมิปัญญาไทย กรุงเทพมหานคร
อมรินทร์พริ้นติ้งกรุ๊ป
- มลิวรรณ นิรมลพิศาล (2539) “ผลการใช้ชุดการแนะแนวที่มีต่อความขยันหมั่นเพียรในการเรียน
ของนักศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสีกัน กรุงเทพมหานคร” ปริญญาานิพนธ์
การศึกษามหาบัณฑิต กรุงเทพมหานคร บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
- เมธี โพรพิพัฒน์ (2523) “ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และความซื่อสัตย์ของ
เด็กไทย” ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต กรุงเทพมหานคร มหาวิทยาลัยศรีนคริน
ทรวิโรฒ
- รุจิราภา สิทธิปาน (2531) “ผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อการปรับตัวทางสังคมกับเพื่อนต่าง
เพศของนักศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี”
จิตวิทยาการแนะแนว กรุงเทพมหานคร ปริญญาานิพนธ์ บัณฑิตวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร
- ละม้ายมาศ ศรีทนต์ (2525) การศึกษาการแก้จิตวิทยา (พลังใจทางเศรษฐกิจ) ในทฤษฎีและแนวคิด
ในการพัฒนาประเทศ กรุงเทพมหานคร คณะรัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
- วัชรีย์ ทรัพย์มีและนงลักษณ์ ประเสริฐ(2530) “ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มต่อการปรับตัว
กับเพื่อนของนักศึกษามัธยมศึกษา” ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษา คณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ศิริรัตน์ แสนยากุล (2546) “ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวโดยกิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาแรงจูงใจ
ใฝ่สัมฤทธิ์ของนักศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพระแม่มีสารูประดิษฐ์
กรุงเทพมหานคร” วิทยานิพนธ์ปริญาศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต แขนงวิชา
การแนะแนว สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- ศุภวดี บุญญวงษ์ (2527) กิจกรรมกลุ่มในโรงเรียนสงขลา ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา

- สมร ทองดี และปราณี रामสูต (2545) “แนวคิดในการพัฒนากิจกรรมแนะแนว” ใน *ประมวลสาระชุดวิชาการพัฒนาเครื่องมือและกิจกรรมแนะแนว* หน่วยที่ 9 นนทบุรี สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- สมร ทองดี และปราณี रामสูต (2540) *สรุปผลการประชุมสัมมนาทางวิชาการ เรื่อง แนวคิดหลักการ กระบวนการพัฒนาจิตพิสัยในระบบการเรียนการสอน ณ หอประชุมใหญ่ ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย*
- สุพจน์ สีนสุวงศ์วัฒน์ (2527) “การสร้างแบบทดสอบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีที่ 1 ในจังหวัดบุรีรัมย์” *ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาการแนะแนว) กรุงเทพมหานคร*
- สุวรรณ ตรีชัน (2530) “ผลของการใช้บทบาทสมมติที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมุกดาหาร จังหวัดมุกดาหาร” *ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาการแนะแนว) กรุงเทพมหานคร บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*
- โสพิษ ปลอดเขียว (2546) “ผลการชุดกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนมวกเหล็กวิทยาคม อำเภอมวกเหล็ก จังหวัดสระบุรี” *วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร*
- สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ (2540) *จิตพิสัย : มิติที่สำคัญของการพัฒนาคน* กรุงเทพมหานคร กุรุสภาลาดพร้าว
- อุดมลักษณ์ ช้อยหิรัญ (2531) “การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเชิงสร้างสรรค์และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาสูง ปานกลางเป็นผู้สอนนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยการใช้แบบฝึกกับใช้กิจกรรมตามคู่มือครู” *ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต กรุงเทพมหานคร มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร*
- Birkhauder, Jhon Charles. (1985). “The Effects of Group Dynamics on Self Conceptin The School Classroom.” *Dissertation Abstracts Intemational.*
- Boardman , J.A. (1988). “The Effectiveness of structured Group Interactions to EnhanceGroup Process in A Smoking Cessation Program *Dissertation Abstracts Intemational.* 50(10) : 19521 A

Durschmidt (1977). "Self – actualization and the Human Potential Group Process in a Community College," *Dissertation Abstracts International*. 38 (7) : 3953 – A; January.

Hillgard, Ernest R. (1967). *Introduction to Psychology*. 3 ed, New York : Harcourt, Brace and World.

Kohlberg, L. *Moral Stege and Moralization : The Cognitive Developmental Appraoach*. In T. Likona (Ed.)(1976). *Moral Development and Behavior*. New York : Holt Rinehart and Winston.

Mc Clelland, David c.(1953). *et al.The Adchievement Motive* New York : Appleton- Century Croffs.

Murray, Henry. (1964). *Motivation and Emotion*. Englewood Cliffs, Prentice-Hall.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
รายนามผู้ทรงคุณวุฒิผู้ตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิผู้ตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

1. ชื่อ ดร.นิพนธ์ เสือก้อน
 สถานที่ทำงาน โรงเรียนนวมนรดิศวิทยาคม รัชมังคลาภิเษก
 วุฒิการศึกษา กศ.ด. (บริหารการศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
 ประสบการณ์หรือความชำนาญ ผู้อำนวยการโรงเรียนนวมนรดิศวิทยาคม รัชมังคลาภิเษก
 อาจารย์ผู้สอนมหาวิทยาลัยศรีปทุม
2. ชื่อ นางสาวสุวรรณ ทองบัวงาม
 สถานที่ทำงาน โรงเรียนวัดปากน้ำวิทยาคม กรุงเทพมหานคร
 วุฒิการศึกษา กศ.ม. สาขาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
 ประสบการณ์หรือความชำนาญ หัวหน้างานแนะแนว หัวหน้างานระบบดูแลช่วยเหลือนักศึกษา
3. ชื่อ นางสาวสุคนธ์ มูลประหัต
 สถานที่ทำงาน สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์
 วุฒิการศึกษา ศษ.ม. แขนงวิชาการแนะแนว มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
 ประสบการณ์หรือความชำนาญ ผู้เชี่ยวชาญประจำศูนย์ระบบดูแลช่วยเหลือนักศึกษาด้าน
 ยาเสพติด ของโรงเรียนเทพศิรินทร์ นนทบุรี หัวหน้าสำนักประสานงานกลางองค์การ
 ภาคเอกชน ต่อด้านยาเสพติด (ส.อ.ส.) สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรม
 ราชูปถัมภ์
4. ชื่อ นางสุพัฒนา ร่วมโพธิ์
 สถานที่ทำงาน วิทยาลัยเทคนิคจันทบุรี
 วุฒิการศึกษา ศษ.ม. แขนงวิชาการแนะแนว มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
 ประสบการณ์หรือความชำนาญ หัวหน้างานแนะแนววิทยาลัยเทคนิคจันทบุรี
5. ชื่อ นายพรชัย บัวเกิด
 สถานที่ทำงาน โรงเรียนไทรน้อย
 วุฒิการศึกษา ศษ.ม. สาขาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
 ประสบการณ์หรือความชำนาญ หัวหน้างานแนะแนวโรงเรียนไทรน้อย

ภาคผนวก ข

การหาคุณภาพของชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

ตารางแสดงค่าดัชนีความสอดคล้องด้านความตรงเชิงโครงสร้างและเนื้อหา
ของชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

ผู้ทรงคุณวุฒิ	กิจกรรมในชุดกิจกรรมแนะแนว												รวม
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	
1	+1	+1	+1	+1	+1	+1	+1	+1	+1	+1	+1	+1	12
2	+1	+1	+1	+1	+1	+1	+1	+1	+1	+1	+1	+1	12
3	+1	+1	+1	+1	+1	+1	+1	+1	+1	+1	+1	+1	12
4	+1	0	+1	+1	0	+1	+1	+1	+1	+1	0	+1	9
5	+1	+1	0	+1	+1	+1	0	+1	+1	+1	+1	+1	10
IOC	1.00	0.80	0.80	1.00	0.80	1.00	0.80	1.00	1.00	1.00	0.80	1.00	0.92

การวิเคราะห์หาความตรงเชิงโครงสร้างและเนื้อหาของชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน โดยใช้สถิติการหาดัชนีความสอดคล้อง (Index of concordance) ของการประเมินของผู้ทรงคุณวุฒิทางการแนะแนว จำนวน 5 ท่าน โดยใช้สูตรดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

IOC = ค่าดัชนีความสอดคล้อง

$\sum R$ = ผลรวมคะแนนความเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิทางการแนะแนว

N = จำนวนผู้ทรงคุณวุฒิทางการแนะแนว

ภาคผนวก ก
แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

คำชี้แจง

แบบวัดฉบับนี้เป็นการถามเกี่ยวกับ ความทะเยอทะยานในการเรียน ความกระตือรือร้นในการเรียน และการวางแผนในการเรียน มีลักษณะการวัด 4 ระดับ ให้นักศึกษาทำเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องที่ตรงกับระดับความคิด/ความรู้สึกลงของนักศึกษามากที่สุดเพียงช่องเดียวในแต่ละข้อ

ข้อ ที่	ข้อความ	ระดับความคิด/ความรู้สึก			
		จริง ที่ สุด	จริง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
	ด้านความทะเยอทะยานในการเรียน				
1	นักศึกษาทำงานทุกชิ้นที่อาจารย์สั่งอย่างดีที่สุด				
2	นักศึกษจะเปรียบเทียบกับคะแนนสอบกับเพื่อนที่มีความสามารถมากกว่าเสมอ				
3	นักศึกษามีความคิดว่าถ้านักศึกษามีผลการเรียนที่ดีจะทำให้ นักศึกษประสบความสำเร็จในชีวิต				
4	นักศึกษาคาดว่าในการสอบทุกครั้งจะได้คะแนนสอบสูงกว่าเดิม				
5	นักศึกษใช้ความพยายามอย่างเต็มที่เพื่อให้งานสำเร็จเป็นที่พอใจ				
6	หลาย ๆ คนมักพูดว่านักศึกษเป็นคนขยันเรียน				
7	นักศึกษมักทำแบบทดสอบล่วงหน้าก่อนเสมอ				
8	เมื่อมีการบ้านข้อที่ยากๆนักศึกษจะพยายามทำให้สำเร็จจนได้				
9	นักศึกษจะพยายามมากขึ้นเมื่อไม่ค่อยเข้าใจในเรื่องที่เรียน				
10	เมื่อนักศึกษามีเหตุจำเป็นต้องขาดเรียน นักศึกษจะพยายามทำงานให้ทันเพื่อน				
11	นักศึกษใช้เวลาว่างทบทวนบทเรียนเสมอ				
12	นักศึกษจะปรึกษาอาจารย์หรือเพื่อนที่เข้าใจในเรื่องที่นักศึกษยังไม่กระจ่าง				
13	นักศึกษมักจะค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมจากห้องสมุดหรือแหล่ง ความรู้ต่าง ๆ เสมอ				
	ด้านความกระตือรือร้นในการเรียน				
14	ในขณะที่อาจารย์สอนนักศึกษจะตั้งใจเรียนเสมอ				

ข้อ ที่	ข้อความ	ระดับความคิด/ความรู้สึกรู้สึก			
		จริง ที่ สุด	จริง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
15	นักศึกษาไม่เคยนำงานอื่นขึ้นมาทำในขณะที่เรียน				
16	เมื่ออาจารย์ซักถาม นักศึกษาชอบที่จะตอบคำถามของอาจารย์เสมอ				
17	นักศึกษายกซักถามอาจารย์ทันทีในเรื่องที่ยังไม่เข้าใจ				
18	นักศึกษารู้สึกว่าทุก ๆ เรื่องที่อาจารย์สอนน่าสนใจ				
19	นักศึกษายกมือทำงานทันทีเมื่ออาจารย์สั่ง				
20	นักศึกษารู้สึกภูมิใจที่ทำงานเสร็จก่อนคนอื่น ๆ				
21	นักศึกษาส่งงานตรงเวลาที่อาจารย์สั่งเสมอ				
22	ในการเรียนบทเรียนที่ยาก ๆ นักศึกษารู้สึกสนุกสนาน				
23	เมื่อนักศึกษาทำข้อสอบบางข้อไม่ได้ นักศึกษาจะจดไว้แล้วนำไปหาคำตอบให้ได้				
24	นักศึกษายกซักถามอาจารย์หรือเพื่อนในการบ้านข้อที่นักศึกษาทำผิดหรือไม่เข้าใจ				
25	เมื่อมีอุปสรรคในการทำงานที่อาจารย์สั่ง นักศึกษาจะหุ้มเทอย่างเต็มที่ในการแก้ปัญหา				
	ด้านการวางแผนในการเรียน				
26	นักศึกษายกอ่านหนังสือได้ครบตามตารางที่จัดไว้				
27	นักศึกษายกทำงานตามปฏิทินปฏิบัติงานที่ทำไว้เสมอ				
28	นักศึกษายกวางแผนการทำงานสำหรับตัวเองไว้เสมอ				
29	นักศึกษายกดำเนินการตามแผนที่วางไว้เสมอ				
30	นักศึกษายกจดบันทึกรายละเอียด งานต่าง ๆ ที่อาจารย์แต่ละวิชาสั่งเสมอ				
31	นักศึกษายกมีแผนสำหรับงานแต่ละอย่างที่ต้องทำเสมอ				
32	นักศึกษายกจดบันทึกงานที่อาจารย์สั่งและดำเนินการตามทีอาจารย์สั่งอย่างอย่างครบถ้วน				
33	นักศึกษายกคิดว่าความสำเร็จเกิดจากการวางแผนที่ดีในการเรียน				
34	นักศึกษายกจะจัดตารางคูหนังสือก่อนสอบ				

ข้อ ที่	ข้อความ	ระดับความคิด/ความรู้สึก			
		จริง ที่ สุด	จริง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
35	นักศึกษาจะอ่านหนังสือจบตามที่กำหนดก่อนสอบเสมอ				
36	นักศึกษารู้สึกมีความพร้อม ทุกครั้งที่จะเข้าสอบ				
37	นักศึกษาจะดูหนังสือล่วงหน้าก่อนสอบเสมอ				
38	หลังการสอบแต่ละวิชานักศึกษาไม่เคยรู้สึกวิตกกังวลต่อผลสอบ เลย				
39	นักศึกษาจะจัดเตรียมอุปกรณ์การเรียนอย่างครบถ้วนก่อนไปเรียน เสมอ				
40	นักศึกษาไม่เคยลืมอุปกรณ์การเรียนในแต่ละ วิชาเลย				

ภาคผนวก ง

การหาความตรงเชิงโครงสร้างและเนื้อหาของแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

ตารางแสดงค่า IOC ของแบบวัดแรงงูใจฝึลสัมฤทธิ์ในการเรียน

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิคนที่					IOC
	1	2	3	4	5	
1	1	1	1	1	1	1.00
2	1	1	1	1	0	0.80
3	1	1	1	1	1	1.00
4	1	1	1	1	0	0.80
5	1	1	1	1	1	1.00
6	1	1	1	1	1	1.00
7	1	1	1	1	1	1.00
8	1	1	1	1	1	1.00
9	1	1	1	1	1	1.00
10	1	1	1	1	1	1.00
11	1	1	1	1	1	1.00
12	1	1	1	1	1	1.00
13	1	1	1	1	1	1.00
14	1	1	1	1	0	0.80
15	1	1	1	1	1	1.00
16	1	1	1	1	1	1.00
17	1	1	1	0	1	0.80
18	1	1	1	1	1	1.00
19	1	1	1	1	1	1.00
20	1	1	1	1	1	1.00
21	1	1	1	1	1	1.00
22	1	1	1	1	1	1.00
23	1	1	1	0	1	0.80
24	1	1	1	1	1	1.00
25	1	1	1	0	1	0.80
26	1	1	1	1	1	1.00
27	1	1	1	1	1	1.00
28	1	1	1	1	1	1.00

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิคนที่					IOC
	1	2	3	4	5	
29	1	1	1	1	1	1.00
30	1	1	1	1	1	1.00
31	1	1	1	1	1	1.00
32	1	1	1	1	1	1.00
33	1	1	1	1	1	1.00
34	1	1	1	0	1	0.80
35	1	1	1	1	1	1.00
36	1	1	1	1	1	1.00
37	1	1	1	1	1	1.00
38	1	1	1	1	1	1.00
39	1	1	1	1	1	1.00
40	1	1	1	0	1	0.80

ตารางความเชื่อมั่นของแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

จำนวนข้อ	จำนวนนักศึกษา	ค่าความเชื่อมั่น
40	100	0.916

การวิเคราะห์หาความเชื่อมั่นของแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนใช้วิธีหาค่าความเชื่อมั่นด้วยวิธีสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) โดยใช้สูตรดังนี้

$$\alpha = \frac{k}{k-1} \left(1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2} \right)$$

α = ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค

k = จำนวนข้อของแบบวัด

$\sum s_i^2$ = ผลรวมของความแปรปรวนของแต่ละข้อ

s_t^2 = ความแปรปรวนของคะแนนรวม

ภาคผนวก จ

แบบประเมินคุณภาพชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน
โดยผู้ทรงคุณวุฒิ

แบบประเมินคุณภาพชุดกิจกรรมแนะแนว เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

ผู้ประเมิน.....

สถานที่ติดต่อได้สะดวก.....

โทรศัพท์

ชี้แจง โปรดพิจารณาข้อความที่เป็นเกณฑ์ในการประเมิน แล้วขีด / ลงในช่องความคิดเห็น

ของแต่ละกิจกรรมในชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

เกณฑ์การประเมิน	1 หมายถึง	เห็นด้วย
	0 หมายถึง	ไม่แน่ใจ
	-1 หมายถึง	ไม่เห็นด้วยควรปรับปรุง

กิจกรรมที่

ที่	เกณฑ์การประเมิน	ความคิดเห็น			ความคิดเห็นเพิ่มเติม/ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
1	โครงสร้างของชุดกิจกรรมมีความสอดคล้องกับนิยามเชิงปฏิบัติการ				
2	การทำแผนกิจกรรมมีลำดับขั้นตอนที่เหมาะสม				
3	เขียนวัตถุประสงค์ได้สอดคล้องกับกิจกรรม				
4	การเขียนกิจกรรมเรียงลำดับแนวคิดอย่างมีขั้นตอนและเหมาะสมกับระดับชั้น				
5	การเขียนกิจกรรมเหมาะสมกับเวลาที่กำหนดแต่ละขั้นตอน				
6	ใบความรู้มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์				
7	ใบงานมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์				
8	สื่อ/อุปกรณ์ที่ใช้มีความเหมาะสมกับกิจกรรม				
9	เทคนิคที่ใช้ในการจัดกิจกรรมมีความเหมาะสม				
10	การวัดและประเมินผลกำหนดได้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์				
11	การใช้ภาษาในการเขียนแผนการจัดกิจกรรมถูกต้อง อ่านง่าย และสื่อความหมายได้ชัดเจน				
12	การทำชุดกิจกรรมเป็นระเบียบและมีความประณีต				
ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน					
(.....)					

ภาคผนวก ฉ

แบบประเมินคุณภาพแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน โดยผู้ทรงคุณวุฒิ

เกณฑ์การประเมินคุณภาพแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

- 1 หมายถึง เห็นด้วย
- 0 หมายถึง ไม่แน่ใจ
- 1 หมายถึง ไม่เห็นด้วยควรปรับปรุง

ลงชื่อ.....ผู้ประเมินเครื่องมือ
(.....)

ภาคผนวก ข

แบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อชุดกิจกรรมแนะแนว
เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

แบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้าง

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

คำชี้แจง แบบสอบถามความคิดเห็นฉบับนี้ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน ขอให้นักศึกษาแสดงความคิดเห็น โดย ทำเครื่องหมาย / ในช่องระดับความคิดเห็น ดังนี้

เห็นด้วยมากที่สุด	ในช่องหมายเลข 5
เห็นด้วยมาก	ในช่องหมายเลข 4
เห็นด้วยปานกลาง	ในช่องหมายเลข 3
เห็นด้วยน้อย	ในช่องหมายเลข 2
ไม่เห็นด้วย	ในช่องหมายเลข 1

ลำดับ ที่	รายการ	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
1	วัตถุประสงค์ของชุดกิจกรรมแนะแนวเป็นไปตามที่นักศึกษาต้องการ					
2	ใบความรู้และใบงานช่วยให้ได้รับความรู้เพิ่มขึ้น					
3	สื่อและอุปกรณ์ที่ใช้ประกอบชุดกิจกรรมแนะแนวมีความเหมาะสม					
4	เวลาที่ใช้ในแต่ละกิจกรรมเหมาะสม					
5	รูปแบบของกิจกรรมเหมาะสมและเข้าใจง่าย					
6	ขั้นตอนการจัดกิจกรรมทำให้เข้าใจง่ายขึ้น					
7	กิจกรรมที่จัดให้น่าสนใจและได้รับความรู้					
8	หลังจากการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวแล้ว ทำให้ได้รับความรู้เพิ่มขึ้น					
9	ความรู้ที่ได้จากการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว สามารถนำไปใช้ใน ชีวิตประจำวันได้					
10	หลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวครั้งนี้ ทำให้อยากเข้าร่วมใช้ชุดกิจกรรม แนะแนวแบบนี้อีก					

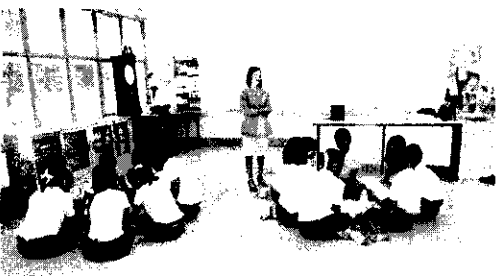
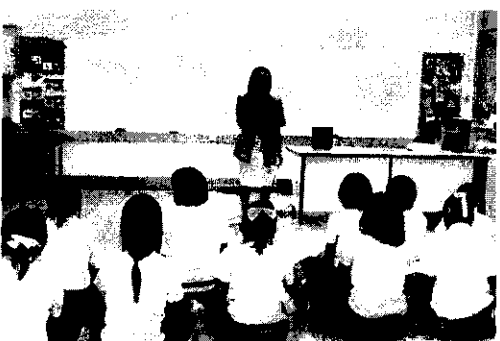
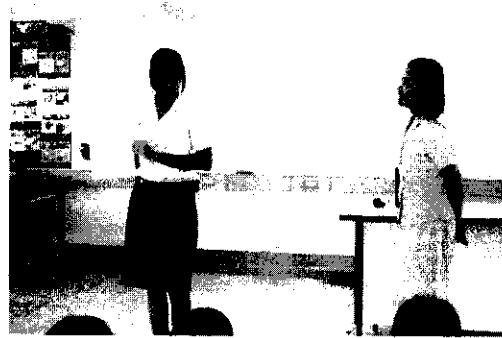
ข้อเสนอแนะ

.....

ขอขอบคุณในความร่วมมือ

ภาคผนวก ข

ภาพการจัดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ	นางอลิสสา กุระมะสุวรรณ
วันเดือนปีเกิด	26 กุมภาพันธ์ 2506
สถานที่เกิด	อำเภอขลุง จังหวัดจันทบุรี
ประวัติการศึกษา	ครุศาสตร์บัณฑิต วิชาเอกคณิตศาสตร์ 2530
สถานที่ทำงาน	วิทยาลัยเทคนิคจันทบุรี ต.ตลาด อ.เมือง จ.จันทบุรี
ตำแหน่ง	ครู วิทยฐานะชำนาญการ